

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAYA BANKS

Until
Midnight

• THE VAULT COLLECTION •

Never before published

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MAYA BANKS TARAFINDAN

Simon Brazen'i
Baştan Çıkarmak
Onun Zevki İçin
Benimle Kal
Pervasız
Love Me, Still
Into the Mist
Into the Lair
Golden Eyes
Amber Eyes
Be With Me
Songbird
Milyarderin Sözleşmesi Nişan Yastık Sohbeti
(Fourplay Duology)
Soul Possession (Üniformasız Erkekler Antolojisi)
Eve Giden Uzun Yol
Sürgün (Cherished Duology)

COLTERS' LEGACY SERİSİ

Colters'ın Kadını
Colters'ın Karısı (Colters'ın Kadını'na ücretsiz kısa öykü
sonsözü) Callie'nin Çayırı
Colters'ın Hanımı
Colters'ın Kızı
Colters'ın Sözü
Colters'ın
Hediyesi

ANETAKIS ÜÇLEMESİ

Metres Gelin
İlişki

NEFES NEFESE ÜÇLEMESİ

ACEL
E
ATEŞ
YANIĞ
I

TUTKU VE HAMİLELİK SERİSİ

Ayartıl

mış
İstenile
n
Baştan
Çıkarıl
mış

TATLI SERİSİ

Tatlı Teslimiyet
Tatlı İkna Tatlı
Ayartma Tatlı
Baştan Çıkarma
Tatlı Sahiplenme
Tatlı Bağımlılık

KGI Serisi

En Karanlık Saat
Kaçacak Yer Yok
Uzaklarda Saklı
Karanlıkta Fısıltılar
Şafakta Yankılar

Softly at Sunrise (novella dijital olarak veya Shades of Grey'in arkasında basılı olarak mevcuttur) Shades of Grey

Steele'de
Dövüldü
Fırtınadan Sonra
Gün Doğarken
Şafaktan Önce En
Karanlık Güneşten
Daha Parlak

İSKOÇ TARİHSELLERİ

Bir İskoçyalı ile Yatakta (McCabe üçlemesi) Bir
İskoçyalı Kadının Baştan Çıkarılması (McCabe
üçlemesi) Bir İskoçyalıyı Asla Sevme (McCabe
üçlemesi)

Bir İskoç'u Asla Baştan Çıkarma (Montgomerys &
Armstrongs) Highlander Most Wanted (Montgomerys &
Armstrongs)

Highland Ever After (Montgomerys & Armstrongs) Çok Yakında

KARIŞIK KALPLER ÜÇLEMESİ

Onlar Daima
Benim (TBA)
Sonsuza Dek Bizim
(TBA)

TESLİMİYET ÜÇLEMESİ

Bırakmak

Teslim

Olmak Her

*Şeyi Kabul
Etmek*

KIRILMAMIŞ ÜÇLEME

Anlaşıldı Duyuldu

İnkâr Edilmemiş

YAVAŞ YANMA SERİSİ

Beni Güvende

Tut Sonunda

Güvende

Her Nefeste Sadece

Bir Dokunuş

YETKİLİLER

Hakim

olunan

Hakim

olunan

Tutulan

KASA KOLEKSİYONU

Majesteleri, Gecenin

Ötesindeki Aşkım Gece

Yarısına Kadar Kalbimin

Düşesi

Maya ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesine gidin, onunla Facebook'ta bağlantı kurun veya onu twitter'da takip edin!

<http://www.mayabanks.com>
<http://www.facebook.com/authormayabanks>
http://twitter.com/maya_banks

GECE YARISINA KADAR

Maya Banks

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Gece Yarısına Kadar

Telif Hakkı© 2019 Maya Banks

ISBN: 978-1-946461-30-8

Kapak: Designs By Dana

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Maya Banks tarafından yayınlandı

İçindekiler

<u>ÖNSÖZ BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BEŞİNCİ ALTI YEDİ</u>	
<u>SEKİZ DOKUZ</u>	
<u>ONUNCU ON ON ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜMBİRİNCİ ON</u>	
<u>İKİNCİ ÜÇ ON DÖRT</u>	
<u>BEŞ ALTINCI</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR YIRMI</u>	
<u>YIRMI YIRMI YIRMI</u>	
<u>SEKİZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM İKİ ON DOKUZ</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>YEDİ BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DÖRT BEŞ YIRMI BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI YIRMI</u>	
<u>DOKUZ ALTI SONSÖZ</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

Önsöz

Londra, İngiltere

Nisan, 1816

"Öp beni," dedi nefes nefese.

Nişanlısı Stuart Eglin, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle aceleyle ondan uzaklaştı.

Leydi Jenna Wycliffe dudaklarını büzdü ve yüzünü öne eğdi. Planladığı an gelmişti. Üçüncü sette dans ettikten sonra Stuart'tan biraz hava almak için kendisine terasa kadar eşlik etmesini istemişti. Bilmek zorundaydı. Stuart'la evliliğinin şüphelendiği gibi bir umutsuzluk çukuru olmayacağından emin olmalıydı.

Çılgınca etrafına ve balo salonuna Fransız pencerelerine doğru baktı. "Biri bizi *görecek!*"

Duruşunu gevşetti ve ona sertçe baktı. "Ne yapabilirler ki, bizi evlenmeye zorlayabilirler mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Bu hiç de eğlenceli değil."

"Acele edersek kimse bizi görmez," diye söze girdi. "Bir erkeğin yıllardır nişanlı olduğu kadını öpmesi büyük bir skandal değil. Bahçede öpüşen birden fazla çift var."

Balo salonuna doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra tekrar ileri doğru adım atarak Stuart' arasındaki mesafeyi kapattı. Onun sergilediği umutsuz kibri unutulabilirdi. Gülünç kıyafetlerini. Abartılı havaları. Eğer Stuart onda tutku uyandırırsa, evliliklerini en iyi şekilde yürütmenin bir yolunu bulabilirdi. Ve bunu ancak onu öptüğünde .

"Lütfen," dedi usulca.

Derin bir iç çekti, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. ". Ama sadece bu seferlik."

Neredeyse gülecekti. bunun tek öpüşmeleri olmasını . Belki de evliliklerinden önce demek istemiştir.

Yumruklarını iki yanında sıkarak bekledi. Babasının yakalamayı çok sevdiği alabalıklara benzer bir şekilde dudaklarını birbirine kenetledi. Sonra gözlerini kısarak başını onunkine doğru eğdi. Dudakları onunkilerle temas etmeden hemen önce gözlerini kapadı ve kadın çevrelerinde ayrıntılı bir şekilde anlatıldığını duyduğu kıvılcım ve coşkuyu bekledi.

Nemli, ıslak dudaklar onunkilerin üzerinde gezinerek neredeyse geri tepmesine neden oluyordu. Sonra aynı hızla geri çekildiler. Yavaşça gözlerini açtığında Stuart'ın önünde idamını bekleyen bir mahkûm gibi kıpırdanıp durduğunu gördü. Bu muydu yani?

Hayal kırıklığı onu bıçak gibi kesmişti. En kötü korkuları gerçekleşmişti. Umutsuzca aklını başına toplamaya ve artan dehşetini gizlemeye çalışarak titrek bir gülümsemeyi başardı. "Şimdi, bu o kadar kötü müydü?"

"Jenna, hemen balo salonuna dönmelisin." Ağabeyinin onaylamayan sesi kulaklarına ulaştı.

Dönüp baktığında Sebastian'ın Fransız penceresinin durduğunu gördü. Eteklerini düzelterek ve ilk öpüşmesindeki fiyaskoya tanık olmadığına şükrederek -ya da olmuş muydu? Kardeşinin koluna girerek içerideki kalabalığa doğru yürüdüler, Stuart arkada kalmıştı.

"Ne yapıyordun sen?" Sebastian talep etti.

"Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum, bu yüzden Stuart'tan biraz hava almam için bana eşlik etmesini istedim."

Hayatında hiç buhar nöbeti geçirmediği için bu yalan kendi kulaklarına bile dayanıksız ama adam açıklamasını dikkate almadıysa da belli etmedi.

"değil misiniz? Arabamızı çağırayım mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben gayet . Hadi Quinn'i bulalım. Benimle dans edeceğine söz verdi."

Sebastian kıkırdadı. "Quinn'i son gördüğümde bir grup kıkırdayan sosyete kızından kaçıyordu."

"O zaman onu yakın zamanda bulamayacağım," dedi Sebastian sırtarak. "Sanırım sen idare edeceksin." İçini çekti. "Senin için yaptığım şeyler, kardeşim benim."

Onu diğer çiftlerin dans ettiği piste götürürken, Stuart'la yaşadığı deneyimin içine işlemesine izin verdi. Aşağılanma duygusu midesini bulandıracak kadar derinlere yerleşmişti.

Nişanlısı ona, benzediği alabalık kadar tutku aşılama kalmıyor, ondan kaçmak için harcadığı zamanın miktarından da anlaşılacağı , ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Soğuk, cansız evliliği sonsuz bir hapis cezası gibi önünde uzanıyordu.

bir onu yavaş yavaş içine gömüldüğü sefaletten . Balo salonunun kenarlarında sıralanan çok sayıda kadına hızlı bir bakış, *ona* burada olduğunu söyledi. Sanki sıcaklık aniden imkânsız yükselmiş gibi hayranlar ortaya çıktı ve çılgınca el sallamaya başladı. Daha önce sıkılmış olan gözlerde heyecanlı parıltılar belirdi. Vızıltılı konuşmalar orkestranın tınlarının üzerine yükseldi. Boynunu bükerek ilgisini çeken nesneyi aradı. İşte orada. Kapının önünde. Gözleri onu içine çekti. Grayson Douglas. Londra'nın en çok konuşulan adamı. En azından kadın çevrelerinde.

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Uzaktan bile çok dikkat çekici bir figür oluşturuyordu. Geniş omuzlu. Uzun boylu. *Yakışıklı*. Ona doğru baktı ve gözleri kısa süreliğine kilitlendi. Sarsıntıyı ayaklarına kadar hissetti. Azizler korur ve o daha bu adamı öpmemişti bile. Böyle mi hissetmesi gerekiyordu?

"Neye sen?" Sebastian araya girdi.

Suçluluk duygusuyla gözlerini kaçırdı. "Yok bir şey. Sadece insanları izliyorum. Bu benim en sevdiğim eğlencedir."

Adam ona şüpheyle baktı ve kadın da hikâyesine inandırıcılık katmak için acele etti.

"Sosyal etkinliklerde diğer insanları gözlemleyerek onlar hakkında pek çok şey öğrenebilirsiniz. , Leydi Brumley'nin küçük bir konyak şişesini yelpazesinin arkasına sakladığını ve kimse bakmazken yudumladığını biliyor muydunuz?"

Sebastian kıkırdamasını bastırdı ve devam etti. "Ve Sör Harry korse giyiyor. Lord ve Leydi Sinclair yemek masasındaki yiyecekleri gizlice onun retikülüne koyuyorlar. Birkaç parça gümüş çaldıklarını da gördüm."

Başını karşı duvara doğru salladı. "Leydi Margaret'i görüyor musun?"

Avının üzerinde bir şahin gibi nöbet tutan yaşlı başhemşireye baktı. "Erdem timsali mi? Stuart'la terasa gittiğinizi görmediğine şükredin."

"Lord Montesque ile bir görev için düzenli olarak kütüphaneye ya da gözden uzak diğer odalara gizlice gittiğine dair iyi bir bilgiye sahibim."

Kaşlarını çatarak, "Bunu tekrarlamanız pek uygun olmaz," dedi. Sonra tekrar Leydi Margaret'e baktı. "Gerçekten öyle mi?"

Jenna bir kıkırdamayı bastırdı. "Ona kendi gözlerimle şahit oldum. Şey," diye ekledi aceleyle. "Rol yaparken değil ama geçerken bazı ilginç sesler duydum. Sonra ikisini de ayrı ayrı kütüphaneden çıkarken gördüm."

"Hatırlat da geliş daha iyi izleyeyim," diye mırıldandı.

Bay Douglas'a bir kez daha baktı ve içini yeniden lezzetli bir heyecan . Stuart neden onda böyle bir tepki uyandıramıyordu? Bu adama diğer ucundan daha yakın olmamıştı ama yine de onu her zerresinde hissedebiliyordu. Yirmi yıldır hiçbir zaman başka bir insanın bu kadar acı verici bir şekilde farkında olmamıştı.

Etrafı kadınlarla çevriliydi ve konuşurken başını eğerek hepsine çekici bir şekilde gülümsedi. Leydi Lockhart ona yaklaştı ve selamlamak için elini öptü. Kısa bir sohbetten sonra onu hayran grubundan uzaklaştırıp Jenna'nın dans ettiği yere yaklaştırdı.

Gözünün ucuyla gördüğü bir renk parıltısı dikkatini Bay Douglas'tan uzaklaştırdı. Döndüğünde Stuart'ın Lord Flivel ile konuşurken heyecanla el kol hareketleri yaptığını gördü. Konuşmanın konusunu çok iyi tahmin edebiliyordu. Giyim kuşam ya da buna benzer başka bir saçmalık.

Ağır bir hüznün yavaşça göğsüne çöktü ve ağlamak için güçlü bir istek duydu. Çok uzun zamandır içinde bulunduğu koşulların gerçekliğini inkâr ediyordu. Sadece tam bir züppeyle evlenmeye mahkûm olmakla kalmamış, hayatının geri kalanını ne onu arzulayan ne de içinde tutku uyandıran bir adamla geçirecekti.

Ve bunun bir önemi olmamalı. Evlilikler, uyumluluk fikrine ya da aşk gibi aptalca bir şeye dayanarak pek kurulmazdı. Ve tutku, aşk romanları ve şairler için ayrılmıştı. Ama önemliydi. Onun için önemliydi.

"Neyin var Sprite?" Sebastian' endişeli sesi düşüncelerini çevreleyen ağır sis örtüsünün arasından süzüldü.

Yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırdı. "Hiçbir şey. şey yok. Sadece şenlikleri izliyorum."

Müzik sona erdiğinde rahat bir nefes aldı. Sebastian'ın koluna girdi ve onunla birlikte balo salonunun çevresine doğru yürüdü.

Quinn onları bekliyordu, elinde Jenna için bir bardak limonata vardı.

"Sosyete kızlarından kaçmak mı?" Jenna içkiyi kabul ederken sordu

"Kaçmak mı? Böyle güzel bir arkadaştan kaçmaya hiç niyetim yok diyebilirim." Sebastian bir inilti çıkardı. "Bu sefer kime aşık oldun?"

Quinn kaşlarını kaldırdı. "Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok. Öte yandan onun nitelikleri..." İfadesini şeytani bir sırıtişla bitirdi.

Sebastian sert bir sesle, "Jenna'nın önünde böyle bir konuşma yapmak hiç de uygun değil," dedi.

Ama Jenna kardeşlerinin şakalaşmalarını sadece yarım yamalak duyuyordu. Bakışları gizemli Bay Douglas'a sabitlenmişti. Onun hakkında duyduğu her şey gerçekten doğru olabilir miydi? En az yarım düzine sosyete kadınının kişisel tanıklıklarını duymuştu, sayısız başkalarının ikinci elden anlattıklarından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Yatak odası aktivitelerindeki hüneri, Londra'nın en saygın kadınlarının misafir odalarında efsanevi bir konuydu.

Hâlâ didişmeye devam eden kardeşlerine bir göz attı. Ailesi İtalya'dan iki hafta daha dönmeyecekti. Bay Douglas'ın ününün haklı olup olmadığını anlamak için bu süre yeterliydi.

Yanakları ısındı. Aklından geçen şey imkânsızdı. Hayır, imkânsız değil, aptalcaydı. Pervasız. Basitçe *yapılmadı*.

Ama zihni baş döndürücü bir yolculuğa çıkmış, bir plan yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Derin bir konsantrasyon içinde dudağını ısırды. Cesaret gerektiriyordu. Bu kadar cesur olabileceğinden emin değildi. Ama hepsinden önemlisi

son derece ihtiyatlı olmayı gerektiriyordu. Çünkü eğer öğrenilirse, tamamen ve tamamen mahvolurdu.

Birinci Bölüm

Londra, İngiltere

Bir hafta sonra

Annesi kesinlikle ölecekti. Babası onu bir manastıra gönderecekti. Ve Sebastian ve Quinn... Yaptığı şeyden şüphelenmeleri halinde kardeşlerinin vereceği tepkiyi düşündükçe ürperiyordu. Yine de burada durmuş, Londra'nın en ünlü aşığının kapısını çalmaya hazırlanıyordu.

Jenna dudaklarını yaladı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı. İç çekerek, Grayson Douglas'ın Londra'daki lüks evinin kapısına geldiğinden beri dördüncü kez elini indirdi.

Sarı ipek elbisesindeki var olmayan kırıklıkları düzeltirken korkaklığını sertçe kınadı. Hızlı bir hareketle eldivenlerini nemli ellerinden çekip aldı ve çantasına yerleştirdi. Sosyeteye bir ziyarette bulunmuyordu, bu yüzden onları giyip giymemesi pek önemli değildi. Yaptığı iş de pek sayılmazdı. Giderek büyüyen günahlar listesine ikiyüzlülüğü izin vermeyin. Bu, annesinin kızacağı sadece biriydi.

Kararlılığını pekiştirerek bir kez daha çalmak için elini kaldırdı, daha beklerse sokaktan geçen birinin onu tanıyacağından doğruca Sebastian'a gidip nerede olduğunu söyleyeceğinden emindi. *Ton* bu saatte hâlâ uyuyordu ama bütün gün burada diz çökmüş bir ninni gibi durursa fark edilmekten zor kurtulurdu.

Büyük bir dehşetle parmakları tokmağın etrafında kıvrıldı ve sertçe kapıya vurdu. Kardeşlerinin kullandığını duyduğu birkaç cümleyi mırıldanarak saçlarını hızla düzeltti ve endişeyle cevap bekledi.

kapı sürgüyle açıldı ve uşak olduğunu tahmin ettiği yaşlı bir beyefendiyle yüz yüze geldi. Sadece ona kaba bir şekilde bakıyordu. Onun bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sonra kartvizitini uzattı. "Ben, Bay Douglas'ı görmeye geldim," diyebildi.

Küstah adam ona sırıttı! Yanakları alev alev yanıyordu ama kendini toparladı ve en buyurgan bakışlarıyla adamı kıstırdı. "Kulaklarınızda bir sorun mu var?" Şüphesiz onun neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Muhtemelen yüzünün her noktasında yazıyordu.

Uşak ona eğlenerek baktı. "Kesinlikle olmaz leydim. Bay Douglas sabahın bu saatinde ziyaretçi kabul etmiyor." İşaret edercesine fobuna baktı.

Rahatsızlığı daha da arttı. "Saatin erken olduğunun farkındayım ama Bay Douglas'ı görmekte ısrar ediyorum. Bu son derece önemli. Eğer ona Leydi Jenna Wycliffe'in çok hassas bir konuda kendisiyle konuşmak istediğini söylerseniz, eminim beni görmeyi reddetmeyecektir."

Gerçekten, burada durup bir hizmetçiye kendini mi açıklıyordu? Araştırmasını titizlikle yapmıştı ve Bay Douglas'ın erkenden kalkmayı alışkanlık haline getirdiğini biliyordu. Ona ters ters baktı, siniri her geçen saniye daha da artıyordu. "Sevgili dostum, bir bayanı bütün sabah kapının eşiğinde mi bekleteceksin?" Az önce iç mi çekti? Eğer Bay Douglas'ı bir gün görecektse, uşağının bu küstahlığını ona bildirecekti.

"Pekala leydim. Eğer bu gelerseniz, Bay Douglas'ı gelişinizden haberdar edeceğim. Ama sizi görmek isteyeceği hiçbir garanti veremem."

Demek uyanıktı, diye düşündü kendini *beğenmiş* bir memnuniyetle. Geniş eve adımını attığında

verebildiği tek tepki çenesinin sarkmasıydı. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydi. Ya da en azından başka bir ülkeye. Sadece resimlerini görmüş olmasına rağmen, buranın bir sultanın sarayının birebir olduğundan emindi. Elbette Bay Douglas, devasa haremını barındırmak için böyle bir tema seçecekti. Bir kıkırdama duydu ve uşak soran gözlerle ona baktı.

Daha soğukkanlı bir ifade takınarak dudaklarını birbirine bastırdı ve adamın arkasından ilerlemeye devam etti. Ama gözleri hâlâ koridorları süsleyen egzotik sanat eserlerine, İran halılarına, duvarların koyu, zengin renklerine ve derinlemesine parlatılmış mobilyalara takılmıştı. şey erkeksiliği yansıtıyordu ve midesinin derinliklerinde bir beklenti gıdıklaması çırpınıyordu.

Oturma odasına götürüldü ve uşak ayrıldı. Kırmızı ve altın rengi brokarla kaplı kanepeye doğru yürüdü ve yavaşça kenarına oturdu. Etrafındaki süs eşyaları odaya stratejik olarak yerleştirilmişti ve bu Nisan sabahı oldukça sıcak olmasına rağmen ocakta bir ateş yanıyordu. Tam olarak tanımlayamadığı topraksı bir koku odanın içinde tembelce süzülüyordu ama atmosfere çok iyi uyuyordu.

Kanepenin renkleriyle bir kilim ateşin önüne serilmişti ve Jenna'nın zihninde alevlerin önünde birbirine dolanmış bedenler .

Başını hızlıca sallayarak hayal dünyasından sıyrıldı ve sapkın düşünceleri için kendini azarladı. Bay Douglas hakkında duyduğu *her şey* kesinlikle doğru değildi. Ağzının kenarları minik bir gülümsemeye kıvrıldı. Ama kesinlikle öyle olmasını umuyordu.

Kâhya odaya döndüğünde başını kaldırdı ve onun yalnız olduğunu görünce kalbi sıkıştı. "Bay Douglas sizi kütüphanede kabul edecek."

Rahat bir nefes aldı ve uşağın peşinden koştu. Dolambaçlı merdiveni ikinci katın sahanlığına kadar . Uşak daha sonra onu duvar aplikleriyle aydınlatılmış uzun bir koridora yönlendirdi. Belli ki kırmızı Bay Douglas'ın en sevdiği renkti çünkü duvarlar dekoratif kırmızı ve altın rengi kâğıtlarla kaplıydı.

Uşak durup kütüphanenin kapısına vurduğunda Jenna sakin bir nefes aldı ellerini eteklerine sildi. Kapı açıldı ve uşak ona içeri girmesini işaret etti. Titrek bacakları odaya adım ve kapı kapandığında sıçradı.

Karanlık odaya endişeyle bakarak, yalnız olmadığına dair bir işaret için nefesini tutarak bekledi.

"Leydi Jenna, bu beklenmedik ziyaretinizin onurunu neye borçluyum?" Adamın derin sesi duvarlardan yankılanarak Jenna'nın etrafını . Jenna adamın sesini takip ederek odanın diğer ucundaki koltuğa otururken omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Grayson Douglas'ı tam olarak gördüğünde nefesini içine çekti ve istese konuşamazdı. Bir koltukta rahatça oturan adam, yırtıcı bir hayvan imajını temsil ediyordu. Pantolonu ve beyaz fırırılı gömleğiyle kusursuz bir şekilde giyinmiş olan adam, içkisinin kenarından ona bakıyordu. Kadın ona yaklaştıkça adamın yoğun gri gözlerini ve kömür karası saçlarını fark etti. Sağ bacağı sol dizinin üzerinde çapraz duruyordu ve cilalı Hessian pantolonları yakındaki bir yağ lambasının yumuşak ışığında .

Adamın içkisini yudumlamasını ve ardından dilinin ucunu üst dudağının üzerinde nemini almasını hayranlıkla izledi. Bardağını yere bıraktı ve bilmiş bir gülümsemeye dişlerini gösterdi. "Teftişi geçtim mi, Leydi Jenna?"

Sıcaklık boynundan yukarı süzüldü ve yanaklarını ısıttı. "Kabalığımı bağışlayın efendim. Sizinle resmi olarak hiç için ne beklemem gerektiğinden emin değildim."

"Ahh, anlıyorum. Yani seni yatak odama götürmemi mi bekliyordun?"

Lanet olsun adama, bir insan nasıl bu kadar gırtlak konuşabilirdi? Gerginliğini bastırdı ve

cesaretini topladı. "Gördüğünüz gibi Bay Douglas. Ben de tam olarak bu yüzden geldim."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Seni yatak odama götürmemi istediğin için mi geldin?"

"Şey, tam olarak değil," diye kekeleydi. "Oh, bana bir içki doldur." Azalan güvenini destekleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bu kötü bir fikirdi. Belki de şimdiye kadar aklına gelen en kötü .

Hafif bir kıkırdamayla ona bir bardak uzattı. Kadın sıvıyı yuttu ve boğazından aşağı ateş döküldü. Umutsuzca öksürdü. Gözleri sulandı ve nefes nefese kaldı. Sabahın bu saatinde bir bayana böyle güçlü bir ruh sunmak? Ama zaman belki de ziyaretinin amacını çoktan anlamış ve her türlü nezaket gösterisinden vazgeçmişti.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı ve bardağı bir kenara koydu.

", " diye davet etti ve aynı koltuklardan birini işaret etti. Titreyen bacaklarını için minnettar bir şekilde sandalyeye oturdu.

"Şimdi belki de ziyaretinizin sebebine gelebiliriz?"

Onun delici bakışlarından kaçınarak, oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdandı. Sonunda başını kaldırdı, cesaretini topladı ve ağzından : "Sevgili olmayı teklif etmek istiyorum."

İçkisi boğazında düğümlendi ve hızla sandalyesinin yanına bıraktı. "Affedersiniz? Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Beni duydun," dedi hissettiğinden çok daha sakın olduğunu belirtmekten gurur duyduğu bir sesle.

Bacağını yere bıraktı ve öne doğru eğildi. "Söyleyin bana, Leydi Jenna. Sizin konumunuzdaki bir kadının burada, uygun bir refakatçi olmadan uygun bir adamın evinde ne işi var? Hatta sizin burada ne işiniz var?"

Bu planlandığı gibi gitmiyordu. Onu dehşete düşüren şey, adamın ona gülüyor olmasıydı. Yüksek sesle değil ama çekilmez canavar de gülüyordu. Gözlerindeki şeytani pırıltı onu ele veriyordu.

Ne bekleyebilirdi ki zaten? *Ton*'un diğer kadınlarından çok farklıydı. Şaşırtıcı derecede güzel olmasa da fena sayılmazdı. Kestane rengi saçları ne sarışın ne de kumraldı, ikisinin arasında bir tondtu. Gözleri sıradan bir kahverengi tonundaydı ve fazla kez ağzının biraz fazla geniş olduğu söylenmişti. Bir erkeğin, hatta nişanlısının bile onu yatağına ilham verecek türden bir kadın değildi.

Ve bu acıttı.

"Evet, gelmemin bir hata olduğunu görebiliyorum," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Sanırım sizin sağduyunuza güvenebilirim, efendim?"

", Leydi Jenna. Bir kadın karşısında şaşırdığım pek görülmemiştir ama sizin durumunuzda oldukça itiraf etmeliyim." Sesi yumuşak ve güven verici olmasına rağmen otoritenin izlerini taşıyordu.

Koltuğa geri yaslandı ve bakışlarını ona yöneltti.

"Teklifiniz gururumu okşadı leydim. Ancak merakım beni neden böyle çirkin bir istekte bulunduğunuzu sormaya sevk ediyor."

Jenna kucağına baktı, sinirle ellerini iki yana sallıyordu. Gerekçesi kendi kulaklarına bile aptalca geliyordu. Bayanların yatak odasının gizemlerinden zevk almamaları ya da bunları dört gözle beklememeleri gerekirdi ama yine de o cesur bayanların mırıltılarını duymuştu. Toplumun onları kalıplara meydan okuyanların. Bir sevgili edinen ve peşinden koştukları aktivitelerde zevkle . Kızarmalar, soluk soluğa kalmalar ve haykırışlar.

O da bunu istiyordu. Yatak odasının zevklerini, hiçbir evli kadının kocası hakkında fısıldamadığı şeyleri keşfetmek istiyordu. Hayır, bilgi toplamak için o kadar çok zaman harcadığı

kadınlar kocalarından bahsederken asla kızarmazlardı.

İşin aslı, Stuart'la evlenmeyi en az ölmeyi istediği kadar istiyordu.

korkunç bir hastalık.

Onun bakışlarını hissettiğinde ve bir açıklama bildiğinde, sonunda gerçeği söylemeyi tercih etti. "Diğer pek çok kadının hakkında fısıldadığını duyduğum şeyi deneyimlemek istedim."

Kadın tekrar adama baktığında, adam ona nazikçe gülümsüyordu. "Ama bir gün evlendiğinde, kocan sana evlilik yatağının zevklerini göstermekten mutluluk duyacaktır."

Stuart'la terasta feci karşılaşmayı hatırlayınca aşağılanmışlık duygusu onu yeniden ele geçirdi. "İşte bu " dedi kederle. "Nişanlandığım adam bende tutku . Aslında çok az ilham veriyor."

Yüz ifadesi sertleşti. "Anlıyorum. Yani benden sana yatak odasının inceliklerini öğretmemi istedin, böylece soğuk balık evlendiğinde, paylaştıklarımıza dönüp bakabilirsin."

Kadın sefilce başını salladı. "O iyi biri, gerçekten öyle. Onu hayatım boyunca tanıdım ve evliliğimiz çocukluğumuzdan beri planlanmıştı ama onun yanındayken hiçbir şey hissetmiyorum. Dehşete saymazsanız tabii. Ve açıkçası o da bana karşı bir şey hissetmiyor. O bir..." Stuart'ı nasıl tarif edeceğini için sözünü kesti. Her türlü makul açıklamaya meydan okuyordu.

Birden Bay Douglas onun önünde durdu ve onu ayağa kaldırdı. Bir kolu beline sıkıca sarılmış, onu kendisine doğru hapsetmişti. "Yani sana bunu hissettirmiyor..." Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Ya da bunu." Parmağı boynundan aşağıya doğru devam etti ve çıplak teninin korsajının içinde kaybolduğu yerin hemen üzerinde durdu.

Vücudunun varlığından bile haberdar olmadığı bölgelerinde tüyleri diken diken oldu. *Onun* evine adım attığında duyularına nüfuz eden toprak kokusu oydu. Onun varlığı her yerdeydi. Derin bir nefes aldı ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Bir balo salonunun esneyen boşluğunda ona karşı daha önce verdiği tüm tepkiler, sadece bir nefes olmanın yanında soluk kalıyordu.

Dizleri büküldü ve ağzı tamamen kurudu. Azizler korusun, bu adam ölümcüldü. bakmak için boynunu zorlaması gerekiyordu ve etrafındaki güçlü kolu çelik bir bant gibi hissettiriyordu.

"Şey... tam olarak," diye mırıldandı.

"Demek bir ilişki yaşamak istiyorsun. Neden ben?" diye kulağının hemen ve ılık nefesi en ince ipek gibi boynunda gezindi.

"Bu tür konularda yetkinliğinizle ün salmışsınız," dedi kibarca.

Adam başını geriye atıp kahkaha attı ve kadın onu hayranlıkla izledi. Gri gözleri parıldadı ve geniş bir gülümseme yakışıklı yüz hatlarını kavislendirdi. Daha önce gizemli, hatta korkutucu görünürken, şimdi neredeyse çocuksu görünüyordu. Ama dudakları. Hâlâ günah işlemek için yaratılmış gibi .

Onu serbest bıraktı ve geri çekilerek o karanlık gözlerle onu inceledi. "Peki, söyle bana, düğün gecende yeni kocan artık bakire olmadığını fark ederse ne olur?"

Gözlerini kaçırdı, bu konuyu ne kadar çok düşündüğü için utandığını hissetti. "Ona çocukken bir binicilik kazası geçirdiğimi söylemeyi planlıyordum. Bu tür konulara gösterdiği ilgiden dolayı rahatlayacağını düşünüyorum."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz," dedi kuru bir sesle. "Peki bu işi nasıl yürüteceğiz Leydi Jenna? Sanırım böyle bir konunun kamuoyu tarafından bilinmesini istemezsiniz."

"Tabii ki hayır," diye dehşet içinde soludu. "Annem ve babam ölür. Sadece ölürlər! Böyle bir şey bir daha toplum içine çıkamam. Onların hayal kırıklığına dayanamam."

"O zaman neden böyle bir risk almak istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kısa süreliğine gözlerini kapadı ve parmaklarını eteklerinin kıvrımlarında dolaştırdı. Şımarık ve inatçı görünmeden nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. kıvrılan utanç verici özlemleri kim anlayabilirdi ki? Gözlerini tekrar açtı ve bir şekilde cevap vermeye karar verdi.

gerçeği. "Çünkü tutkuyu deneyimlemek istiyorum. Rüzgâra karşı tedbiri elden bırakmanın ve mutlak mutluluğun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Birkaç çalıntı an için geleceğimi unutmak istiyorum."

Yaşadığı gerçekliğin ıstırabı bir kez daha üzerine çökerken, açıklamasını düzensiz bir fısıltıyla bitirdi. "Hayatımın gerçekliğinden, görevimden kaçamayacağımı biliyorum. Sadece kısa bir mola istiyorum."

"Yeteneklerime çok güveniyorsunuz. Arzu ettiğiniz şeyi size verebileceğimden bu kadar emin misiniz?" "Bundan çok daha fazlasını yapabileceğinizi düşünüyorum, efendim," diye fısıldadı.

Gri gözleri fırtınalı bir gökyüzünün rengine büründü. "Peki bu deneyim bana ne kazandıracak leydim?"

Kadın şaşkınlık içinde dudağını çiğnedi. "olduğun kadınlara hiç benzemediğimi biliyorum. Güzel ya da baştan çıkarıcı değilim. Belli ki paraya ihtiyacınız yok, bu yüzden size tazminat teklif etmeyeceğim."

"Güzel değil mi? Aynı fikirde değilim, Leydi Jenna. Gerçekten de büyüleyicisiniz. Müstakbel kocanız nasıl bir adam? İçinizde tutku uyandırmamakla kalmıyor, sizi güzel de bulmuyor mu?" Boynundan aşağı düşen bir bukleyi parmakladı. "Böyle bir kadını hak etmiyor. Bana gelmekte haklıydın."

Nefesini içine çekti. Birden Stuart'ın reddi o kadar acı vermemeye başladı. "Bu teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet leydim. Sanırım öyle."

Ağzını açtı ama çıkan tek ses bir . Adam sırtarak ona baktı. "Seni dilsiz mi bıraktım?"

"Şartlar üzerinde anlaşmalıyız," diye kekeledi. "Ne şartları?"

Sevgili olacağız."

"Sağduyulu olmamın gerekliliğini anlıyorsunuzdur, bu yüzden fark edilmeden gelip gidebileceğim zamanlar konusunda anlaşmalıyız."

Başını salladı. " et."

"Ailem İtalya'ya bir geziye gitti, yoksa böyle bir şeye kalkışmazdım. Şehirde kardeşlerimle kalıyorum, ama hayatımda hiç çirkin bir şey yapmadım, bu yüzden böyle düşüncesizce davranacağımdan asla şüphelenmeyeceklerini biliyorum. Hizmetçimi yanıma aldığım sürece istediğim gelip gitmeme izin veriyorlar."

"Peki hizmetçiniz bugün nerede?" diye sordu gülümseyerek.

"O uyanmadan önce ayrıldım. Genelde geç uyurum ve yokluğum fark edilmeden dönmek niyetindeyim."

"Demek toplantılarımızı sabahları erken saatlerde yapmak istiyorsunuz?"

Öfkeyle kızardı, tüm yüzünün yandığından emindi. "Akşam geç saatlerde gelebileceğimi umuyordum... uyuduğum varsayıldıktan sonra ve sonra sabah evime dönebilirim."

"O zaman bütün bir gece geçirmemizi istiyorsun."

"Aynen öyle."

"Peki gecenin bu saatinde buraya nasıl gelmeyi planlıyorsunuz?"

Dudaklarını büzdü ve alnı kırıştı. "Sanırım yürüyeceğim. O kadar da uzak değil."

"Londra'da refakatsiz ve uygun koruma olmadan dolaşmana izin vermeyeceğim." Adamın yüzü karardı ve kadın onun ne kadar tehlikeli dair ilk ipucunu aldı. "Buluşacağımız geceler senin için arabamı göndereceğim. Şoförüm sokağın park edebilir."

"Pekâlâ, sanırım bu kabul edilebilir." Kadın gergin bir şekilde kıpırdandı ve adama dik dik

baktı. "Şu andan itibaren ay sonuna kadar kaç gece müsaitsiniz?"

"Senin için tüm angajmanlarımı iptal edebilirim. Her gece seni bekleyeceğim ve eğer gelemezsen

"Gel, tek istediğim bana haber göndermen."

Başını salladı. "Pekala o zaman efendim. Anlaştık mı?"

"Var ve eğer böyle bir anlaşma yapacaksak bana Grayson ya da tercih ederseniz Gray demenizde ısrar ediyorum."

"Pekala... Gray. Bana Jenna diyebilirsin." Onun elini sıkmak için elini uzattı. "O halde bu gece buluşalım mı?"

Onun uzattığı eli görmezden geldi. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsun?" "Şey... um, bu gece görüşürüz"

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Hemen şimdi başlamamamız için hiçbir neden yok," diye mırıldandı.

İkinci Bölüm

Şok içinde ona baktı. "Şu anda mı?"

Hâlâ uzanmış olan elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Çok kısa bir zamanımız var. Neden mükemmel bir fırsatı heba?"

İkinci kez kendini suskun buldu.

Gray yüzünü avuçlarının arasına aldı ve başını onunkine doğru eğdi. "Kapıdan içeri girdiğinden beri dudaklarının tadına bakmak istiyorum. İkimizin de istediği şeyi benden esirger misin?"

Kadın sessizce başını salladı ve adam dudaklarını onunkilere bastırdı. Duygular tüm vücudunu kapladı ve yavaşça aşağı doğru inmeye başladı. Adamın onun üzerindeki etkisi baş döndürücüydü. Daha önce hiç böylesine zihnini sarsan bir olay yaşamamıştı.

Dudaklarının nazik baskısına karşı iç çekti ve dilinin ağzının köşelerini keşfetmeye başladığını hissetti. Kısa süre sonra dudakları adamın ısrarı karşısında açıldı ve adamın dili düello etmeye başladı. Eğer onu bu kadar sıkı tutmasaydı, yere yığılabilirdi.

"Anlaşmamızın her iki taraf için de faydalı olacağını düşünüyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Uzaklaştı ve onun gözlerinin fırtınalı derinliklerine baktı. "Sanırım efendim, yeteneklerinizi çok hafife almışım."

"Belki de onları gözünüzde fazla büyüttünüz leydim."

Kaşları çatıldı ve adamın yüz ifadesini inceledi. Onun tuhaf ifadesine nasıl karşılık vereceğini bilemediği için sessiz kaldı.

"Söyle bana Jenna. Tutkulu bir kadın olduğunu düşünüyor musun?"

Yine yanaklarının ısındığını hissetti. "Arzularım konusunda her zaman suçluluk hissettim," diye itiraf etti. "Her zaman tutku ve heyecanı arzuladım ama hiçbir zaman elimi uzatıp onu alacak cesareti bulamadım."

"Şimdiye kadar," dedi boş boş yanağını okşayarak.

"Şimdiye kadar."

"Sanırım evine dönme vaktin geldi. Ama birlikte geçireceğimiz ilk geceyi iple çekiyorum."

Adam eğilip onu kez daha uzun uzun öptü ve kadın hafifçe inledi, acısı intikam duygusuyla tazelenmişti. Bu gece onun hoşuna gitmeyecek kadar erken gelemezdi.

"Eve ulaşımınızı ayarlamam gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi hemen. "Çok kısa bir mesafe. Gün ışığında arabanızda görülme riskini göze alamam. Hizmetçimle de olsa sık sık yürüyüşe ama bana bir zarar gelmez."

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Günün hangi saati olursa olsun eve yürüyerek fikrinden hoşlanmıyorum. Yanında kimse olmadan dolaşmanın senin âdetin olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Ama o zaman uygun bir erkeğin evine gidip... herhangi bir ... böyle çirkin bir öneride bulunmak benim adetim değildir."

"Touché. O zaman akşama kadar, leydim."

"İyi günler efendim," dedi sanki hiç tanımadığı birinden sevgilisi olmasını istememiş gibi. Arkasını döndü ve kütüphaneden çıktı.

Dışarı çıktığında aceleyle caddeye doğru yürüdü. kaptı ve eldivenlerini geri çekerek, sabah

yürüyüşünden başka bir şey yapmıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Ama içten içe azgın bir deniz gibiydi.

Gerçekten de bunu yapmıştı. En çılgın rüyalarında sadece hayalini şeyi gerçekleştireceğini asla hayal edemezdi. Ama yapmıştı.

Fark edilmemek istiyorsa ağzı sıkı biri olmalıydı. Fark edilirse bunun felaket olacağını söylemek çok hafif kalırdı.

Evine ulaştığında, kısa bir süre hizmetçilerin girişinden girme fikrini düşündü ama ön kapıdan girmeye karar verdi. Eğer kardeşleri uyanıksa, gizlice dolaşıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Tek başına dışarı çıktığı için onu azarlayabilirlerdi ama dışarı çıkmasının ardındaki sebepten pek şüphelenmezlerdi.

Şemsiyesini kapının içine bıraktı ve mutfığa yöneldi. bir tepsi getirilmesini istedikten sonra yatak odasına çekildi.

Üst kata çıktıktan sonra odasına girdi ve elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Hizmetçisini çağırmak istemediği için bu zorlu işi tek başına yaptı ve kısa süre sonra kendini sadece kombinezonu ve korsesiyle buldu.

Pencereye doğru ilerleyerek hafif bahar esintisini içeri almak için pencereyi açtı. Esintiyle birlikte göğüs uçları ince iç çamaşırının altında büzüştü ve çakıl taşları gibi sertleşti. Grayson onu öptüğünde, ona dokunduğunda ve onunla alay ettiğinde aynı tepkiyi hatırladıkça lezzetli bir heyecan onu kışkırttı.

Kollarındaki soğuk şişlikleri ovuşturdu ve yatağına geri dönerek yorganın arasına girip gözlerini kapattı. Grayson Douglas'ın sert, yakışıklı yüzü düşüncelerinde baştan çıkarıcı bir şekilde süzüldü ve vücudunun tepki olarak hızlandığını hissetti.

Bir şekilde zaman büyük tutkulara bir insan olduğunu biliyordu. İlkel ve düzgün yüzeyinin altında hissettiği gücü serbest bırakmayı arzulamıştı ve şimdi bunu yaptığına göre, kendini dizginleyebileceğinden tam olarak emin değildi.

Bu birkaç haftayı Gray'le geçirecek ve sonra Stuart'la tutkusuz bir hayata boyun eğecekti. Nişanlısına karşı hisleri ne olursa olsun, ya da Stuart'ın ona uzaktan yakından ilgi duymadığı gerçeği ne olursa olsun, evlendikten sonra asla bir sevgili edinmeyecekti. Bunu çocuklarına yapamazdı. Herkesin hakkında fısıldadığı kadın olamazdı. Tamamen onursuz değildi.

Stuart'la evlenecek, mükemmel bir eş ve anne olacaktı. Ama pervasızca severek geçirdiği o birkaç haftayı hep hatırlayacaktı.

###

Gray masasının arkasına oturdu ve sandalyesinde arkasına yaslanarak uzun bir nefes verdi. Leydi Jenna Wycliffe. Güzel. Aceleci. *Belah*.

Kütüphanesine girdiğinde, böyle çirkin bir öneride bulunacağını hiç düşünmemişti. Montvales'in balosunda ona baktığını görmüştü ama o da kendisine mikroskopla diğer sosyete kadınlarından farklı.

İlk dürtüsü onu kendi yoluna göndermek olmuştu ama kadın başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde ilgisini çekmişti. Belki de doğrudan yaklaşımıydı. Yelpazesinin arkasından fısıldamıyor ya da aslında baktığı halde ona bakmıyormuş davranmıyordu. Hayır, doğrudan ortaya çıktı ve Londra'daki diğer tüm kadınların düşündüğü şeyi cesurca söyledi.

Bu gecedен önce randevularını iptal etmek için bolca zaman vardı. Eğer kadın mantıklı düşünmüyorsa, belki pervasız davranışlarını durdurmak kalmıştı.

Kaşlarını çattı ve gözlerini kırıştırdı. Çok sayıda kadının istenmeyen tekliflerini savuşturmaktan bıkmıştı. Hepsi de onu pazardaki bir et parçası gibi görüyordu. Şımarık bir sevgilisi alt sınıfla deney yapmak isterse, onu kim caydırabilirdi ki?

Sanki onu arayıp bulmuş gibi değildi. Tam tersine, kadın ona gelmişti. Ama o böyle bir şekilde kullanılmayacaktı. Eğer bu ilişkiye devam edecekse, bunu kendi şartlarıyla yapacaktı.

Kaşlarının yerini yavaş bir gülümseme aldı. Leydi Jenna Wycliffe uzun yıllardır karşılaştığı en büyüleyici kadın . Henüz farkında ama gece ziyaretleri gerçekten de ilginç olacaktı. Tabii eğer gelirse. Adam onu öptükten sonra korkmuş bir tavşan gibi kütüphaneden kaçmıştı. Muhtemelen pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde .

Yumuşak kıvrımlarının vücudunu nasıl sararak eridiğini hatırlayarak usulca kıkırdadı. Şimdi bile vücudu tepkiyle kaynıyordu. Evet, bunu beklemiyordu. Ve eğer anlaşmalarını yerine getirirse, gerçekten çok şaşıracaktı.

Ama eğer yaparsa, tutkusuna sahip olacaktı. Birlikte geçirdikleri geceleri asla unutmamasını sağlayacaktı. Ama bu anlaşmadan o da faydalanacaktı. Ona verecek çok şey olduğunu düşünüyor gibi görünse de, onun da ona vereceği çok şey vardı. Belki de geçmişindeki şeytanları kovmak için bir şans. Ama önce büyüleyici Leydi Jenna Wycliffe hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istiyordu.

Ve şu .

###

"Jenna. Jenna! Uyanık mısın?"

Jenna inledi ve başını yastığının altına gömdü. "buradan, Quinn."

Kapı açıldı ve yatağına yaklaşan boğuk ayak seslerini duydu. ", uykucu. Stu seni görmeye geldi."

Yastığı başından çekerek doğruldu. "Şimdiden mi?" Gözlerini kırptırdı ve ovuşturdu. Bay Douglas'ın evinden döndüğünden beri uyuduğu birkaç saat onu hâlâ sersem ve kafası karışık hissettiriyordu.

Quinn üzüntüyle başını salladı. "Korkarım öyle. Sebastian siz onu kurtarmaya gidene kadar misafir odasında onu eğlendiriyor."

"Neden onu kurtarmaya gideyim ki?" homurdandı. "Stuart'ı çok seviyor, bırak onunla evlensin."

Kardeşinin yüzünde sempati yumuşadı ve kendisinininkine çok benzeyen kahverengi gözleri hüznle karardı. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

Anında pişmanlık hissetti. İki kardeşi arasında Quinn'e en yakın olan oydu ve onun için kendini kötü hissetmesine neden olmak istemiyordu. "Ama başka bir yolu yok," dedi hafifçe, yatak örtülerini geriye atarken. "Stuart evlenmek için seçeceğim adam olmayabilir ama annem ve babam bana güveniyor ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yine de bu adil görünmüyor," dedi usulca. "Sebastian'a evlenmesi için baskı ve o varis."

Bacaklarını yatağın kenarına sallarken, "Bana şalım ver," diye buyurdu. Onu yakındaki bir sandalyeden aldı ve . Hızla üzerine geçirdikten sonra ayağa kalktı ve makyaj masasına doğru yürüdü. Saçlarının uzun aynada kardeşine baktı. "Sebastian'a evlenmesi için baskı yapılmıyor çünkü babam henüz ölümlülüğünü hissetmiyor. Sadece bekle. Bir hastalık nöbeti geçirsin, o zaman Sebastian'ın bir varis doğurmasının peşine ."

Sandalyesinde döndü ve fırçasını Quinn'e salladı. "Öte yandan sen, sevgili kardeşim, imrenilecek bir konumdasın. evlenmen kimsenin umurunda değil ve kesinlikle kendi eşini seçmekte özgür ."

O da ona sırtıttı. "Sanırım ortanca çocuk olmanın avantajları var." "Stuart bugün ne giymiş?" diye sordu kızgın bir iç çekişle.

Quinn kıkırdadı. "Bilmek istemezsin."

"Ama ben istiyorum," diye ısrar etti. "Son ziyaretinde yaptığım gibi onunla çatışmak istemiyorum." Stuart'ın giydiği cıfcaflı kıyafeti ve yeşil desenli tülbentine karşı ne kadar berbat hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Hmmm, bir bakalım. Yakası mücevherlerle süslü pembe yelek, altın pantolon ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en zarif püsküllü çizmeler. Beau Brummell'in rehberliğine ihtiyacı olan biri varsa, o da odur."

"Hayır! Eminim şaka yapıyorsun. *Pink*?" "Keşke şaka yapıyor olsaydım."

"Yüce Tanrım, Quinn. *Buna* karşı ne giyebilirim ki? Gülmeyi kes ve bana yardım et!"

İşe yaramazın tekiydi. Kelimenin tam anlamıyla kahkahalarla inleyen *sevgili* kardeşine bir yastık fırlattı. Yanaklarındaki yaşları sildi, daha ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ve yine gülerек sandalyesinden düştü.

Gözlerini devirdi ve gardırobuna doğru yürüdü, kapıları çekerek açtı ve elbise . Bir elbise çıkarıp Quinn'e döndüğünde muzip bir kıkırdama onu ele geçirdi. Elbiseyi göğsüne tuttu. "Buna ne dersin?"

Mor kurdeleli koyu pembe elbiseye bir kez baktı ve bir kez daha kahkahalarla yan tarafını tuttu. "Böyle korkunç bir elbiseyi nereden buldun?" diye soludu.

"Bu benim niyetimden gelen bir hediye idi," dedi kuru bir sesle. "Dur! Beni burada öldürüyorsun," dedi zayıf bir sesle.

". Görünüşe göre en iyi savunmam beyaz. Ne de olsa beyaz her şeyi tamamlar, değil mi?"

"Stu'nun iltifat edecek bir şey düşünemiyorum," dedi kıkırdamaya devam ederek.

"Hadi git artık," diyerek onu odasından kovdu. "Giyinip babamla yüzleşmeye gitmeliyim."

"Aşağıda görüşürüz." Şık bir selam verdi.

Adam kapıyı arkasından kapatırken başını salladı. En azından Stuart hakkında onunla şakalaşabilirdi. Sebastian onun gerçekten neler hissettiğini bilseydi dehşete düşerdi. Elinden gelse bunu asla öğrenemeyecekti.

Hizmetçisini çağırarak tuvaletini yapmak üzere sandalyesine yerleşti.

Neredeyse yarım saat sonra, merdivenlerden koşar adımlarla salona indi. İçeri girdiğinde, üç adam ayağa kalktı ve dikkatlerini ona yöneltti.

"Jenna! Göz kamaştırıcı görünüyorsun canım," bağırdı Stuart koşarak Jenna'nın yanına gelirken.

Aceleyle Quinn'e baktı ve gözleriyle onu . Aman Tanrım, yine de. Stuart'ın tuhaf kıyafetini abartmamıştı. "İyi günler Stuart. Seni görmek her zamanki gibi çok güzel."

Adam yanağına ıslak bir öpücük kondurduktan sonra elini eldiveninin arkasına öpücükler kondururken çalıştı. Hafızasında o nemli dudakların onunkiler üzerindeki hissi canlıydı.

Sebastian kaşlarını çatarak, "Bu sabah her zamankinden daha geç uyudun," dedi. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Söz veriyorum, Jenna. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan faytonuma binmekten vazgeçebiliriz. Hemen yatağına dönmende ısrar ediyorum," dedi Stuart kollarını teatral şekilde havada sallayarak.

Quinn'e bir bakış attı ve o da cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Şikayet etmek istemezdim ama kendimi biraz kötü hissediyorum." Parmaklarını başına bastırarak devam etti. "Sanırım bir fincan çay ve yatakta bir öğleden sonra tam da ihtiyacım olan şey."

"Yukarı çıkın," dedi Quinn, ilerleyerek. "Size çay getirilmesi için zili çalacağım."

Adam onun yanından geçerken, kadın teşekkür - Adam göz kırptı ve odadan kayboldu.

Stuart ve Sebastian'a dönerek parlak bir şekilde gülümsedi. "Eğer siz beyler bana izin , ben emekliye ayrılıyorum."

Stuart, "Elbette, elbette," dedi. "Yarın seni kontrol etmek için uğrarım." Sebastian, Jenna'ya doğru kaşlarını çatarak, "Dışarıda görüşürüz Stu," dedi.

İkisi gider gitdöndü ve merdivenlerden yukarı, odasına kaçtı. Kapıyı kapattı ve ağır şekilde kapıya yaslandı. Bırakın hasta olduğunu düşünsünler. Bu gerçeklerden çok da uzak olmadı.

Elbisesini silkti ve sabahlığını sardı. Birkaç dakika sonra kapı ve Quinn elinde bir tepsi çayla içeri girdi.

"Kişisel hizmet, sevgili kardeşim?"

"Zavallı hasta kardeşim için hiçbir şey fazla iyi değildir," diye alay etti. "Ama biliyorsun, yaşlı Stu seni ziyarete geldiğinde biraz daha hevesli çalışmalısın."

İç çekti ve koltuğuna yığıldı. "değil. Sanırım kendi cenazeme katılmak beni daha çok ."

Güldü. "Şimdi, şimdi. O *kadar* da kötü değil."

"Hayır, öyle değil. O gerçekten çok iyi biri ama bu hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim anlamına gelmiyor."

Quinn kısık bir sesle, "Üzgünüm Jenna," dedi. "Her şeyin korkunç derecede adaletsiz olduğunu biliyorum."

Yere baktı ve konsantrasyonunu doldurmakta olduğu çay bardağına zorladı. Yatağına oturup fincanı eline aldığı anda, kenarından Quinn'e baktı. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi usulca.

"Herhangi bir şey."

"Herhangi bir nedenden dolayı çekici bulmadığınız kadınlar var mı?"

Başını şaşkınlıkla geriye attı. "Bir şey söylediğimde, kesinlikle bunu beklemiyordum. Neden böyle bir soru soruyorsun?"

"Fark eder mi?" diye sordu hafifçe. "Bir kadın onu öpmeni istese, hayır der misin? Ve eğer seni yine de öperse, bundan hoşlanır mıydın?"

Ayağa kalktı ve elleri belinde yumruk olmuş bir halde sertçe ona baktı. "Kimden seni öpmesini istiyordun?"

İçini çekti ve fincanını bir kenara koydu. "Sadece soruya cevap veremez misin?"

"Bunun Stuart'la terasa yaptığınız gezintiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu yatağın üzerinde onun yanına uzanırken.

Baş şaşkınlıkla döndü. "Nereden bildin?"

"Stuart'ın gözlerindeki panik ifadesinin bununla bir ilgisi ," dedi kuru bir sesle. "Balo geri döndüğünde ölüm cezasını yeni almış bir adam gibi görünüyordu."

Tepkisini kontrol edemeyerek gözyaşlarına boğuldu. Adamın sözleri zaten bildiği bir şeyi daha da pekiştirmişti ama bunu bir başkasından duymak ona çok acı vermişti.

Quinn rahatlatıcı bir kolunu onun omuzlarına doladı. "İşte, işte. Ağlama, Jenna. Ağladığında beni çok rahatsız biliyorsun."

Sesindeki yalvarma notası neredeyse onu gülümsetecekti.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Sebastian'a söylemeyeceğine söz verersen," dedi burnunu çekerek.

Adam başını sallayınca o gece , Stuart'ın isteğine verdiği tepkiyi ve yaşadığı hayal kırıklığını anlattı. Kadın anlatmayı bitirdiğinde, Stuart yüzünde acımasız bir ifadeyle yaslandı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Jenna. En azından seni daha iyi hissettirecek bir şey."

"Dışarıda başka bir şey yok mu?" diye sordu küçük bir sesle. "Olabileceğinin en iyisi bu mu?"

Quinn'den biraz güvence alabilirse -küçük bir umut ışığı- Grayson Douglas'la çılgınca anlaşmayı unutabilir ve Stuart'la olan geleceğine teslim olabilir. Ama ağabeyinin gözlerinde beliren sempati dolu bakış, durumun ne kadar umutsuz olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Eğer kadar bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayabilirdi.

Kararını tamamen vermişti, melankolisini dizginledi ve konuştukları konuyu hızla başka bir yöne çevirdi. Riskli olacaktı - pekâlâ öğrenilebilirdi. Ama bu , hayatının geri pişmanlık duyacağını biliyordu.

###

Jenna inatla, "Onunla gitmeyeceğim," dedi.

Sebastian bir elini saçlarının arasında gezdirdi, bu telaşının kesin bir . "Jenna, sen onunla nişanlısın. Sosyal etkinliklerde sana eşlik etmesi çok mantıklı."

Dudaklarını sert bir çizgiye oturttu. "Annem ve babam evlenmeden önce sezonu Londra'da geçirmeme izin verdiler. Bu Stuart'ın her davette peşimde dolaşması gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, sen ve Quinn'in bana eşlik edeceğinizi sanıyordum."

"Haklı, biliyorsun," diye konuştu Quinn. "Sonbaharda evlenmeden önce Londra'nın tadını çıkaracağı zaman bu olmalıydı."

Sebastian küçük kardeşinin üzerine yürüdü. "Bunu senin yardımın olmadan da halledebilirim." Quinn ellerini kaldırdı. "Sen de ."

Sebastian tekrar Jenna'ya döndü. "Mantıksız davranıyorsun."

Ona ters ters baktı. "Mantıksız mı? Ben öyle bir şey yapmıyorum. Stuart'tan Londra'ya gelmesini *ben* istemedim. Burada geçirdiğim zamanı ihlal etmeye hakkı yok. Tek istediğim Londra'da bir sezon geçirmekti, çünkü hiç çıkmamıştım. Babam kabul etti ve ben buradayken Stuart'ın ilgisine zorunda kalacağıma dair hiçbir şey söylemedi."

"Bir aile dostu hakkında böyle konuşulmaz," diye sitem etti Sebastian. "Babamın Stuart'ın da Londra'da olacağını bilmesine imkân yoktu. , ona eşlik etmesini onayladı. O senin evleneceğin adam, unuttun mu?"

Jenna içini çekti ve kanepeye yığıldı. Odasından çıkar çıkmaz Sebastian, Stuart'ın o akşam Leydi Lockhart'ın balosunda kendisine eşlik etme isteğinden söz etmişti. Ona Stuart'la hiç vakit geçirmek istemediğini söyleyememişti ama ülkeye dönüp evlenmeden önce bir parça özgürlüğe duyduğu ihtiyacı anlayacağını ummuştu.

"Kendime biraz zaman ayırmak istediğimi anlayamıyor musun? Stuart'sız, düğün hazırlıkları ve davetli listesi olmayan bir zaman. Londra'da ilk kez uzun süre kalmanın tadını çıkarma zamanı. Neden her şey Stuart'la ilgili olmak zorunda? Ondan ve evliliğimle ilgili her şeyden biraz zaman geçirmek istemem ona hakaret değil." Daha fazla mantıklı konuşamayarak salondan dışarı fırladı.

"Şeytan alsın," diye yemin etti Sebastian. Jenna'nın oturduğu kanepeye çöktü ve yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Babamın yokluğunda ailenin reisi olmak çok rahatsız edici."

Quinn bir içki doldurdu ve ağabeyine uzattı.

"Teşekkürler." Yavaşça yudumladı, sonra Quinn'e sert bir bakış fırlattı. "Mutsuz, değil mi?"

Quinn kuru bir sesle, "Gözlemci birisin," dedi.

", bana senin gibi sır vermiyor. Onun bu kadar mutsuz olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Ona zaman ver," dedi Quinn sessizce. " gelecektir. Ama Stuart'ı ona itip kakmayı bırak. Bırak eğlensin, birkaç baloya katılsın. Genç bayanlar ne yapmaktan hoşlanırsa onu yap. O zaman kendini daha iyi hissedecektir.

Stu ile düğüm atma zamanı geldi."

Yine de umuyordu. Anne ve babası tüm zamanlarını ailenin geçirerek Jenna'ya hiç iyilik yapmamışlardı. Ama babam Londra'dan nefret ederdi ve şehre nadiren giderlerdi. Jenna toplumun kurallarına göre oynamayı bilmiyordu...henüz.

Onun Stuart'la evlenmeyi kabul edeceğine inanmıyordu ama bu gözlemini kendine dikkat ediyordu. Onun bu sessiz kabullenişinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu hiç de ona özgü bir şey değildi. Ama sonra, ailede onun daha fevri doğasını gören tek kişi oydu.

"Babamın Vikont Dudley ile yaptığı anlaşmadan ona bahsetmedin mi?" Sebastian sertçe sordu.

Quinn sinirlenerek, "Elbette hayır," dedi. "Vikont'la ya da babamın onunla olan ilişkileriyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmedim."

Sebastian başını salladı. "Sadece tüm bu karmaşanın onu incitmesini istemiyorum. Evliliğin her zaman ayarlanmış olduğunu düşünmesi daha iyi."

"Aynı fikirde değilim ama babamın bu konudaki isteklerine saygı duyuyorum." "İkimizin de yapabileceği tek şey bu."

Quinn gözlerini Sebastian'a dikti. "Stuart'ı geri çağırmayı ona borçlusun. Bırak sezonun tadını çıkarsın."

Sebastian başını salladı. "Ben bununla ilgilenirim. Sen de Jenna'ya Stuart konusunda endişelenmeden baloya katılabileceğini söyle."

Quinn gülümsedi. "Bu onu mutlu edecek ve benim de tek istediğim bu." "Ben de," diye mırıldandı Sebastian.

####

Jenna balo için giyinirken günün erken saatlerine göre daha hafif hissediyordu. Stuart artık bir sorun değildi, en azından şimdilik ve özgürlüğünün son anlarının tadını çıkarmakta özgürdü. Patlamasından şimdiden pişmanlık duyuyordu ve ilk fırsatta Sebastian'dan özür dileyecekti. Hoşnutsuzluğunun boyutunu bilmesi onun için iyi olmazdı. Her şeyi evlilik öncesi heyecanı olarak gösterecekti.

Saat tam sekizde Quinn kapısını çaldı ve o da aceleyle gidip onu karşıladı. Yelpazesini topladı ve kapıyı önce aynada dağınık saçlarına hızlıca bir göz attı.

Quinn onu gördüğünde ılık çaldı. "Enfes görünüyorsun."

Gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Partizanlığınız takdire şayan." Ama yine de bu iltifat onu heyecanlandırmıştı. Görünüşüne özen göstermiş, en sevdiği şeftali rengi ipek elbisesini giymiş ve saçlarını en yeni tarzda düzenlemişti. Artık Stuart bu gece yanında olmayacağına göre rahatlayabilir ve gecenin tadını çıkarabilirdi. Ve Gray'le ilk randevusunu dört gözle bekleyecekti.

Aceleyle aşağı indiler ve Quinn onu bekleyen arabaya teslim etti. O ve Sebastian da arkasından bindiler ve Leydi Lockhart'ın Curzon Sokağı'ndaki evine doğru yola çıktılar.

"Çok hoş görünüyorsun," diye iltifat etti Sebastian.

Ağabeyine gülümsedi. "Teşekkür Sebastian. Anlayışın için de teşekkür ederim. Bana ne bilmiyorum. Sanırım düğün bu kadar biraz gerginim."

Koltuğun diğer ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum Sprite."

Çocukluğundan beri kendisine takılan bu isme gülümsedi. Sebastian, Quinn ve Stuart, onları takip ederek geçirdiği bitmek bilmeyen yazlar boyunca ona bu şekilde seslenmeyi haline getirmişlerdi.

Birkaç dakika sonra arabaları durdu ve bir uşak kapıyı açıp basamağı indirdi. Sebastian aşağı

indi ve Jenna'ya elini uzattı. Quinn'in yetişmesi için balo salonunda durmadan önce ona içeri kabul sırasına kadar eşlik etti.

Sebastian Jenna'ya, "Seni şimdi bırakacağım," dedi. "Ama asla çok uzakta olmayacağım." Onun elini öptü ve yavaşça uzaklaştı.

Jenna yüzünde geniş bir gülümsemeyle Quinne döndü. "Sanırım Sebastian'ın fikrini değiştirdiği için sana teşekkür etmeliyim."

"O da en az benim kadar senin mutluluğunu istiyor." "Peki, gel o zaman. Bana odanın diğer ucuna kadar eşlik et. Girişi görebileceğim yer istiyorum."

Adam onun koluna girdi ve kalabalığın arasından ilerlediler. Yol boyunca tanıdıklarıyla sohbet etmek için durakladılar ve sonunda giriş kapısının karşısında durdular.

Durduklarında, birkaç beyefendi Jenna'yla dans etmek için hemen yanlarına geldi. Jenna onlara hoş geldiniz dercesine gülümsedi ve her birinin isteğini yerine getirdi. Onların başlarının arkasından girişe doğru bakarken gülümsemesi dondu ve bakışları Leydi Lockhart'ı karşılayan adama takıldı.

Aman Tanrım, *Gray*'di. Ve ona doğru geliyordu. Gözleri kalabalık balo salonunda kilitlendi ve Jenna için odanın geri kalanı gözden kayboldu.

"Diyorum ki, Leydi Jenna. Hasta mısınız?"

Telaşla kendisiyle konuşan beyefendiye döndü. Ona parlak bir gülümseme sunarak, "Ben iyiyim. Bir iyilik yap ve bana biraz limonata getir." Sonra Quinn'e mırıldandı: "Dinlenme odasına ihtiyacım varHemen geliyorum."

Onun sorgulayan bakışlarından kaçarak aceleyle uzaklaştı. Kadınların dinlenme odasına girdi ve lavabonun önünde durdu. Bir yüz bezini soğuk suya batırarak kızarmış alnını kuruladı.

Aynada görünüşünü kontrol etti ve yanaklarındaki yüksek rengin normale dönmesini diledi. O buradaydı. Sevgilisi olmasını istediği adam buradaydı. Onunla bu gece yapacağı buluşmayı aklının bir köşesine koymaya çalışmıştı, gerçi aklına başka pek bir şey gelmiyordu ama şimdi her şey şaşırtıcı bir anda ön plana çıkmıştı.

Titreyen elleriyle saçlarını düzeltti ve sıcak yanaklarını okşadı. Geri dönmek zorundaydı, yoksa onu emin olduğu Sebastian endişelenecekti.

Derin bir nefes alarak balo salonuna geri döndü ve sakın içindeki çalkantıyı yalanladığını umdu. Gray'den bir iz var mı diye hızla tarayarak Quinn'in olduğu yöne doğru ilerledi.

"Leydi Jenna, umarım benim için bir dans ayırırsınız." Gray onun önüne geçti, boğuk sesi Jenna'nın tüm vücudunda iğne batmaları yarattı. "Tercihen bir vals."

Konuşmak için kendine güvenemeyen kadın başını salladı. Adam eğildi ve kalabalığın içine doğru geri çekildi.

Titrek bacakları üzerinde Quinn'in durduğu yere doğru ilerledi, dikkatini çekmek için yarışan adamlar artık yoktu. "Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hayır, hiç de değil," dedi nefes nefese.

"Buraya gelirken seni durduran adam kimdi?" "Oh o.

Dans etmek istedi, ben de ettim."

"O zaman neden dudağını ısıırıyorsun?"

Eli dudaklarına doğru uçtu. "Ah, seni aşâğılık adam! Öyle bir şey yapmıyordum." Kıkırdadı. "O her , oldukça iyi bir izlenim bırakmış gibi görünüyor."

Lord Malcolm elinde bir bardak limonatayla döndüğünde rahat bir nefes aldı. Bardağı ondan alıp ağzını dudaklarına götürdü ve balo salonuna göz gezdirerek Gray'i aradı. Şöhretine bakılırsa, kalabalık bir kadın topluluğunun arasında olacağını tahmin ediyordu ama onu hiçbir yerde bulamamıştı.

Sonra gözleri, Leydi Lockhart'la konuşmakta olan kara kafası eğik adama takıldı. Adam başını

kaldırdı ve gözleri buluştu. Adamın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken kadın ürperdi. Adam başını eğdi

hafifçe ona döndü. Karnında kelekler dans ediyor ve boğazına dolanmakla tehdit ediyordu.

Bir sonraki dans partneri dikkatini çekince hızla arkasını döndü. Dörtlünün dönüşlerini tamamladığında Gray' gözlerini üzerinde hissetti. Sanki Gray bakışlarının gücüyle elbisesini sırtından aşağı kaydırıyormuş gibi hissetti.

Yakıcı bakışları onu bir sonraki dansında ve bir sonrakinde takip etti. Ne zaman başını kaldırırsa, adam bakışlarıyla onu okşuyordu. Gözlerinin yavaş hareketiyle onu soyuyordu. Balo salonu bir hayli ısındı ve kadın yelpazesini açmak zorunda kaldı.

Üçüncü danstan sonra partnerinden ayrıldığında, sıcak bir el dirseğinin etrafında kıvrıldı. "Bu dansın benim olduğuna inanıyorum."

Orkestra bir valsini ilk akorlarını çalarken Gray'in yüzüne döndü. Gray onu kollarının arasına aldı ve kız bir elini onun omzuna koydu. Parmakları serbest elinin etrafında kıvrıldı, dokunuşu eldivenin ince tabakasını yakıyordu.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," diye mırıldandı, ifadesinin aptallığını fark etse bile. Düzenli bir katılımcı olmasa bile sosyete davetlerini sık sık ziyaret ederdi. Ama yine de onu görmek bir şok olmuştu.

"Leydi Lockhart benim yakın bir tanıdığım, diye cevap verdi. "İyi bağlantılarım olmasa da sosyete çevrelerinde hoş karşılanırım."

"Öyle olmadığınızı ima istememiştim efendim. Eminim servetiniz ve... uzmanlığınız sizi halk arasında *çok* popüler yapıyordur."

Kaşlarını çatı. "Bununla ne demek istediğini bilmek istediğimden emin değilim."

Bir kızarıklık boynuna doğru süzüldü ve yüzünü ele geçirmekle tehdit etti. Eğer ona şekilde bakmaya devam ederse, balo salonunun zemininde alevler içinde kalacaktı.

"Gece yarısı sizi alması için arabamı göndereyim mi? Yoksa bu çok mu erken olur?"

Adamın ateşli fısıltısı kulaklarının üzerinden geçip boynunun çıplak doğru kaydı. Neredeyse gözlerini kapatacağı ve ona eğildi, ihtiyacı bacaklarını kararsız hale getirdi. "Hayır... Geç saatlere kadar dışarıda kalmayı planlamıyorum."

"Akıllıca bir seçim," diye mırıldandı. "Enerjini başka meseleler için saklamalısın." Kadın sarsılarak yutkundu. "Oldukça açık sözlü, efendim."

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Bunu beni evimde arayan ve sevgilisi olmamı isteyen bir kadın mı söylüyor?"

"Ne istediğini anlıyorum," dedi hayıflanarak.

Müzikle birlikte dalgalanıp sallanırken sessizliğe gömüldüler. Onlara doğru fırlatılan uygunsuz bakışlara karşı gözlerini dört açmıştı. İhtiyacı olan son şey, kadınları baştan çıkarmasıyla ünlü bir adamla neden dans ettiğinin sorgulanmasıydı.

"Bu gece başka birçok bayanla dans ettim."

Gözlerini dans eden diğer çiftlerden ayırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. Onun düşüncelerini nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu?

Onun gülümsemesi karşısında suçlulukla kızardı. Züppenin teki gibi görünüyor olmalıydı ama adam ününün farkındaydı ve onun gibi genç bir hanımefendiye yakışacak bir davranışta bulunamayacağını biliyor olmalıydı. "Sağduyunuzu takdir ediyorum."

Adamın eli kadının belinde sıkılaştı ve kadının teni karıncalanarak sırtına kıvılcımlar gönderdi. Elini tutan parmaklar gevşedi ve adam başparmağını avucunu kaplayan ince kumaşın üzerinden kaydırıldı.

Dudakları aralandı ve hemen ağzını tekrar kapattı. Ona duyduğu çekimin bu kadar belirginleşmesine izin vermemeliydi. Adamın gözleriyle karşılaştığında, yüzüne bir eğlence

yansımıştı. Onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyordu.

Valsin son notası soldu ve ikisi de kıpırdamadan pistin ortasında durdular. Sonunda adam onu tutmaktan vazgeçti ve yavaşça geri çekildi. Onun önünde eğildi. "Gece yarısına kadar, leydim."

Üçüncü Bölüm

"Lanet olası aptal!" Vikont Dudley bir aslanın tüm vahşiliğiyle oğlunun üzerine yürüdü. "Leydi Lockhart'ın balosuna sensiz katılmasına izin vermekle ne demek ?"

Stuart irkildi ve dudaklarını büktü. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye sızlandı.

"Embesil! Penbury'nin evlenmeden birkaç ay önce İtalya'ya gitmesi yeterince kötüydü ama Leydi Jenna'yı kendi bırakalım. Aptal herifin Londra'da dolaşmaya hakkı yok. Yakışık almaz." Oğlunu inceledi ve doğumundan bu yana yüzüncü kez onun ne kadar büyük bir tohum israfı olduğunu düşündü.

Ama Stuart, beceriksiz karısı sayesinde sahip olduğu tek varisiydi. Artık o öldüğüne göre sadece elindeki göreve odaklanabilirdi. Penbury'nin kızından o madalyonu geri almalıydı.

Bu görevin yıllar önce halledilmiş olması gerekirdi ama kont Jenna'nın yirmi birinci yaş gününden önce evlenmemesi konusunda ısrar etmişti. Saçma bir şart. Normal evlilik yaşının ötesindeydi. Ama hiçbir ikna kontu evliliğin daha önce gerçekleşmesine izin vermeye ikna edememişti ve daha fazla bastırırsa kontun sözleşmeden cayacağından korkuyordu.

Bu yüzden izledi ve bekledi. Jenna'nın uygunsuz bir bilgi edinmediğinden emin olmak nispeten kolay olmuştu. Ne de olsa Kont ailesini nadiren Westerleigh dışına çıkarırdı. Sık sık yaptığı ziyaretlerle Jenna'nın faaliyetlerini elinden geldiğince izlemişti. Ayrıca kendisine ya da Stuart'a karşı tavırlarında bir değişiklik olup olmadığına da dikkat etmişti.

Ve şimdi amacına ulaşmaya bu kadar yaklaştıkça, Kont aniden Kontes' bir seyahate çıkmaya karar vermiş ve Jenna'nın Londra'da kalmasına izin vermişti.

Dikkatle çenesini ovuşturdu ve Stuart'ın yakındaki bir duvar aynasına dönüp görünüşünü titizlikle kontrol etmesini tiksintiyle izledi. Lanet olası züppe. Erkekliğe böyle bir hakaret onun belinden nasıl çıkmıştı?

"Beni dinle, oğlum," diye emretti. Stuart sarsılarak tekrar babasının yüzüne baktı. "Dinliyorum, efendim."

Dudley homurdandı. "Penbury'nin sezon sonuna kadar gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Anlaşıldı mı? Evliliğinizin gerçekleşmesi şart. Onun edip kendini başka bir adama aşık sanmasını istemem. Anladın mı beni, evlat?"

"Anlıyorum baba. Ama Sebastian bundan hoşlanmayacak."

Oğlunun sesi bir kez daha mızızlanmaya başlayınca Dudley yüzünü buruşturdu. "Sızlanmayı bırak. Sebastian'ın neyi sevip umurumda değil. Leydi Jenna senin müstakbel eşin ve bu nedenle onu şehirde görmek senin görevin."

Stuart başıyla onaylayınca Dudley'nin bakışları oğlunun giydiği pembe yeleğe kaydı. "Daha uygun bir gardırop edinerek başlayabilirsin."

Stuart şaşkınlıkla ona baktı. "Tüm gardırobum Londra'nın *önde gelen* terzisi tarafından hazırlandı. Her yıl sadece belirli sayıda *ton* için kıyafet diker. Onun hizmetlerinden yararlandığım için çok şanslıyım."

Dudley'nin kaşları daha da çatıldı. " olsun, arka kapıdaki bir çete üyesine benziyorsun."

Stuart'ın yanakları kızardı ve Dudley'nin ancak nefret olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle babasına baktı. Kendi kendine yemin etti. Öfkesinin bir kez daha kendisini alt etmesine izin vermişti. Planını gerçekleştirecekse Stuart'ın işbirliğine ihtiyacı olacaktı.

Küçümsemesinin her zerresini yutarak özür dileyen bir ifade takındı ve, "Beni affet Stuart. Zor bir gün geçirdim ve Penbury'nin böyle zamansız bir şekilde kıtaya gitmesi beni biraz tedirgin etti."

Stuart sertçe başını salladı. "Jenna'ya ayak uydurmak için elimden geleni yapacağım ama o tam bir edep timsalidir. Ondan son derece edepli davranması dışında bir şey beklemiyorum."

Dudley, "gerekenler sessiz, mütevazı olanlardır," diye . "Anlayamadım efendim?"

Dudley boğazını temizledi. "Yok bir şey, sadece boğazıma biraz toz kaçtı. Devam et o zaman ve beni bilgilendirmeye devam et."

###

Gray pahalı viskiyi yuttu ve kalanını elindeki bardakta çevirdi. Dakikalar ilerledikçe saate baktı. Kız gelecek miydi?

Bir yanı öyle olmasını umuyordu ama bir yanı da böyle bir ilişkinin tehlikelerini biliyordu. Daha önce de bu yola girmiş ve felaketle sonuçlanmıştı.

Ama kütüphanesine girdiği andan itibaren, içinde uzun zamandır gömülü olan bir şey çiçek açmaya başlamıştı. Hatırlamak kadar uzun bir süredir hissetmediği bir sıcaklık ve kalbine yayılmıştı. Ve buzlar çözölmeye başlamıştı.

Onunla ilgili her şey onu çağırıyordu. Onu yeniden insan olmaya çağırıyordu. Hissetmeye. Ve çok şey hissetti. Olası sonuçları ne olursa olsun, yeniden yaşamaya başlama şansını yakalamak zorundaydı.

Bu fırsatı geçmişindeki şeytanları kovmak için kullanacaktı. Bir başkasının anısını kovmak için. Belki kadın çok ihtiyaç duyduğu bir merhem olabilirdi ve belki de onu yıllarca süren yalnızlığından kurtarabilirdi.

Geçmişin ham acısı, yeniden hissetmenin yeni farkındalığıyla akın etti, ama acıyla birlikte güneş ışığı umudu da geldi. Aldığı her nefeste onu arzulamasına neden olan minyon, kahverengi gözlü bir tanrıça şeklindeki güneş ışığı. Şöhretinin ona sağladığı lüksten faydalanmanın tam zamanıydı.

"Efendim, arabayı planlandığı gibi göndereyim mi?"

Masterson kapıdan konuşurken Gray başını kaldırıp baktı. İçini çekti ve içkisini masanın üzerine bıraktı. "Evet Masterson. Hemen gönder. Ben yatak odamda olacağım."

###

Jenna merdivenlerden aşağı süzüldü, alttaki köşeyi hızla döndü ve hizmetçilerin girişine yöneldi. Hiçbir sesin onu ele vermemesi için dua ederek yanından geçerken ışık hâlâ Sebastian'ın yatak odasının kapısının altını gösteriyordu.

Son derece dikkatli bir şekilde, konağın arkasındaki sokağa açılan kapıyı açtı. Dışarı kapıyı kapattı ve hızla pelerinini giyip kapüşonunu başına çekti. En dikkatli gözlerin bile kimliğini tespit edemeyeceğinden emin bir şekilde sokağa doğru aceleyle ilerledi.

Upper Brook ve Park Sokağı'nın köşesine yaklaştığında yaklaşan bir araba gördü. Gözleri şoförün üzerinde gezindi, Gray'in ünvanlı ya da sosyete de yüksek rütbeli biri olmaması ona tuhaf gelmişti. Tabii hanımlar arasındaki itibarını saymazsak.

Dudaklarından fırlamak üzere olan kıkırdamayı bastırdı. Lud, ama gergindi. Sonunda arabanın kapılarındaki amblemi fark ettiğinde içini bir rahatlama kapladı. Gray ona arabasının isminin baş harfleriyle işaretlendiğini söylemişti ve araba köşeyi döndüğünde

Sokak lambası metal harfleri aydınlatıyordu.

Araba onun önünde yavaşladı ve o da kapıya doğru koştu. "Leydi Jenna?" diye seslendi şoför usulca.

"Evet," dedi aynı derecede alçak bir sesle.

Bir atlı arabanın arkasından atladı ve kapıyı açmak için acele etti. yardım etti ve kapıyı arkasından kapattı. Kısa süre sonra araba ileri doğru hareket etti ve birdenbire yaptıklarının kavradı.

Bunu yapmaya devam ediyordu. Deli mi, yoksa İngiltere'nin en büyük aptalı mı olduğu belli değildi. Belki de ikisinin bir karışımıydı. Gözlerini kapadı ve Stuart'ı püsküllü terlikleri ve pembe paltosuyla hayal etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünü buruşturdu. Ama bu istediği etkiyi yaratmıştı. Artık başka bir erkekle zevk arayışına girdiği için kendini o kadar da kötü hissetmiyordu.

Ayrıca, Londra'da sevgili edinen tek kadın da o değildi. Zevklerini kenara bırakan sayılamayacak kadar çok kişi tanıyordu. Ancak bunların çoğu en azından evlenene kadar bekliyordu. Böylece zina söyleyebilecekti. Gerçi bunun annesi ya da babası için bir fark yaratacağını sanmıyordu.

Pencereden dışarı bakıp Green Street tabelasını gördüğünde gerginlik bacaklarını sıktı. Yüce Tanrım, belki de bir buhar nöbeti geçirecekti. Londra'nın en çok aranan sevgilisinin kollarına atılmasına kalmıştı.

Tuhaf bir sıkışma hissi hızla alt bölgelerine yayıldı. Oturduğu yerde kıpırdanana kadar göğüsleri şişti ve sızladı. Boğazı düğümlendi ve konuşması gerekmediği için minnettar oldu... henüz.

Araba durdu ve kapı aynı hızla açıldı. Merdivenlerden indi ve öncü tarafından Gray'in konağına giden yola çıkarıldı. Neredeyse bir nefes daha alamadan kendini antrede buldu. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Artık geri dönüş yok.

Pelerinini silkti ve onu bekleyen uzattı. Uşak, "Bay Douglas sizi yatak odasında bekliyor," dedi.

Etrafına bakamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde, çileden çıkaran uşağı sessizce merdivenlerden yukarı ve uzun bir koridora kadar takip etti. Küstah hizmetçiyle göz teması kurmayı reddetti, yüz ifadesinde hoşuna gitmeyen bir şeyler bulacağından .

Kapalı bir kapının önünde durduklarında, "Buyurun leydim," dedi. Kadın bir şey söylemek için ağzını açmadan adam döndü ve gitti.

Adama lanet olsun. Şimdi ne yapacaktı? Gray'in diğer tarafta onu beklediğini düşündü ama kapıyı çalmalı mıydı? Öylece içeri mi girmeliydi? Çıplak mı olacaktı? Tanrım, bu da çıkmıştı? Ama buluşmalarının doğası düşünüldüğünde bunun tamamen imkânsız olmadığını düşündü.

Yüzüncü kez yutkundu, bunu bir kez daha yaparsa dilini kaybedeceğinden emindi. Pekâlâ çıplak olabilecek birine habersizce dalmak istemediğine karar vererek kapıyı çalmayı tercih etti.

Sesi masif meşe kapının içinden tek bir kelimeyle süzüldü. "Gel."

Bacakları titreyerek kapıyı açtı ve içeri girdi. Adamın giyinik olduğunu görünce neredeyse rahatlayacaktı. Giyinik olması onun yılmaz varlığını azaltmıyordu. Hayır, karşısındaki pencere kenarındaki koltuğa kedi zarafetinde uzanmıştı ama tembel havası saldırmaya hazır görüldüğü gerçeğini gizlemeye yetmiyordu. Onun üzerine.

Yutkundu ve kararsız bir elini göğsüne götürdü. Adam ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğinde, aceleyle geri adım attı ve kapandığını hatırlamadığı kapıya çarptı. Geniş bir sırtma parladı ve

mesafeyi kapatırken gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Çok hızlı bir şekilde, adamın eli arkasındaki tahtaya dayanırken kendini kapıya sıkışmış buldu.

"Sen geldin."

"Ne kadar da ," dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

Kıkırdadı. "Evet, leydim. Nereden başlamak istersiniz? Beni soymak ister misiniz? Yoksa benim sizi soymamı mı tercih edersiniz?"

Onu uzaklaştırmak istercesine elini göğsüne götürdü ama eli kas duvarında kaldı ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebildi. Endişeyle alt dudağını emdi ve adamın gözleri tepki olarak kısıldı.

"Evet, şey... acele etmeye gerek yok, değil mi?"

Gözlerinde kahkahalar parlıyordu ve dudaklarını onunkilerin hemen üzerine indirdi. Sıcak nefesi onu yaktı ve başının döndüğünü hissederek havayı içine çekti.

"Kesinlikle olmaz. Bütün gece bizim."

Ağzı o kadar yakındı ki neredeyse dudaklarını üzerinde hissedecekti. Ve aynı hızla uzaklaştı, hareketinin aniliğiyle onu .

"Gel, Jenna. Benimle bir içki iç. Rahatlamana yardımcı olur ve hakkında daha fazla şey önce... birbirimiz hakkında daha fazla şey keşfedebiliriz," diye bitirdi hınzır bir sırıtışla.

Kendini kontrol edemeyerek kahkahalara boğuldu, tüm gerginliği bir anda uçup gitti.

"Bu daha iyi," dedi ona bir bardak uzatarak. "Korkuyor musun?"

Uzun bir süre ona baktı. Yakınlaşmak istediği adama yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu. "Çok." Bardağı dudaklarına götürdü ve sıvıyı bir yudum aldı, boğazından aşağı kaymasının kolaylığına şaşırdı.

"Korkmana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. Elini yanağını okşamak için kaldırdı ve kızın tüm vücudu tepki olarak sıçradı.

Aralarına biraz mesafe koymak için umutsuz bir girişimde bulunarak hafifçe uzaklaştı ve bardaktan bir yudum daha aldı. "bu?"

Adam gülümsedi, belli ki oyalanmasına aldanmamıştı. "Sanırım yeterince içtin." elinden bardağı aldı ve büfenin üzerine koydu. "Buraya gel." Elini ona uzattı ve uzun bir duraksamadan sonra parmaklarını geçirdi, dokunuşunun sıcak heyecanının tadını çıkardı.

Onu odanın diğer ucuna, korktuğu şeye, yani yatağa doğru çekti. Onu rahatlatmak ya da belki de hayal kırıklığına uğratmak için yatağı geçti ve iki koltuğun karşılıklı oturduğu köşeye doğru manevra yaptı. Koltuklar küçük bir sehpa ile ayrılmıştı. Masanın üzerinde yanan iki mum, son derece samimi bir parlaklık katıyordu.

"Otur," diye ısrar etti. Adam onun karşısındaki koltuğa oturdu ve o da pelüş koltuğa yayıldı. Belli ki burada defalarca oturmuştu, çünkü kokusu tüm vücudunu sarmıştı. "Şimdi leydim, çabamızda bize yardımcı olması için küçük bir oyun oynamamızı öneriyorum."

Bir erkeğin, bir rahibenin kıyafetlerini ikna edebilecek bir sese sahip olması elbette günahı. İpeksi sesi rahibenin giydiği her kumaş katmanına nüfuz ediyor, ona arzusunun acı verici bir şekilde farkına varmasını sağlıyordu.

Gözlerini ona dikmiş, bir nebze olsun sakın davranmaya karar vermişti. Ta ki adam bir sonraki sözlerini söyleyene kadar.

"Birbirimize sırayla sorular sormayı öneriyorum. Her soruya cevap verdikten sonra bir giysimizi çıkarmalıyız."

Ağzı açık kaldı ve utancından meme uçları sertleşerek dışarı doğru fırladı. Yanaklarını kavurucu bir sıcaklık kapladı ve onun canlı görüntüleri... çıplak... düşüncelerinde patladı.

Vauxhall Gardens'da havai fişekler. Ve hangi iblisin onu başını sallayarak kabul ettiğini asla bilemeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. "Elbette centilmence davranıp önce sizin gitmenize izin vereceğim. Boş zamanınızda bana bir soru sorabilirsiniz."

Aptal aptal ona baktı, ona *ne* soracağından hiç emin değildi. Ne zaman onun yanında olsa basit düşünce kalıplarını işleme yeteneği kayboluyordu.

Kalın sessizliği onun sesi bozdu. "Belki de önce size bir soru sormamı istersiniz?"

Başını salladı, tutarlı düşünceler oluşturmayı başaramasa bile en azından bir cevap düşünebileceğinden emindi.

Bir süre onu inceledikten sonra başını eğdi. "Kolay bir tanesiyle başlayacağım." Ön kolunu aralarındaki masaya dayadı ve parmak uçlarını yere vurdu. "Söyleyin bana Leydi Jenna, anlaşmamız hakkında tereddütleriniz mi var?"

Ne diyecekti ki? Adamın geniş göğsündeki giysiyi parçalamak için yanıp tutuşuyordu. Ama çekingenliği sayesinde şimdi bir giysiden ilk vazgeçen o olacaktı. "Hayır. Sanırım anlaşmamızı dört gözle bekliyorum."

Gri derinliklerinde titreşen şey şaşkınlık mıydı? Ama parladığı kadar çabuk kaybolmuştu ve şimdi gözbebekleri genişlemiş, gözlerini dumandan çok siyah yapmıştı. Daha önce hiçbir erkekte bariz arzu görmemiş olmasına rağmen, şimdi bu arzunun yontulmuş yüzünün her yönüne yansıdığını düşünüyordu.

"Önce hangi giysiyi çıkaracaksın?"

Yere baktı, bacaklarını uzattı ve ayakkabılarını silkeledi. Bu akşam için daha özenli giyinmediğine şimdi pişman olmuştu. Gitmek için acele ettiğinden ve eninde sonunda giysilerinden bildiğinden, pantolon ve korse gibi olmazlardan vazgeçmiş, bunların yerine çorap, kombinezon ve çok mütevazı bir günlük elbise tercih etmişti.

Çoraplı ayaklarını elbisesinin eteklerinin altına sokarak Gray'e baktı. "Şimdi soruma gelelim, efendim."

Beklentiyle bir kaşını kaldırdı.

Onun yüzüne bakmak için elinden geleni yaparak, "Neden benim sevgilim olmayı kabul ettin?" diye sordu.

Yavaş bir gülümseme yüzüne yayıldı ve mükemmel düzlükteki dişlerini gösterdi. "Hangi erkek sizin gibi bir bayanı memnun etmeyi hayal etmez ki?"

Kaşlarını çatı. "Bu pek de cevap sayılmazdı."

Onu görmezden ve kravatına uzanarak onu gevşetti ve yere attı. "Sanırım yine benim sıram."

Sinirle yutkundu, hangi parçayı çıkarması gerektiğini merak ediyordu.

"Neden evlendikten sonra biraz sağduyulu davranarak özgürce keşfedebileceğin bir şey için itibarını, toplumdaki konumunu riske atmak istiyorsun?"

Alt dudağını kemirdi, son birkaç gündür kendine eziyet ettiği her şeyi hiç emin değildi. Evet, aldığı risk muazzam büyüklükteydi. Yansımaları sadece için değil, ailesi için de hayat boyu sürecek ve yıkıcı . Tanrım, burada ne işi *vardı*? Kaçma dürtüsü hiç bu kadar güçlü .

Mahvolma fikri kendi başına yeterince caydırıcı olmamıştı ama yaptıklarının tüm ailesini tehlikeye atabileceği gerçeği . İçinde bulunduğu koşullar ve görücü usulü evliliği benzersiz değildi ve haksızlığa uğramış da değildi. Tanıdığı pek çok kadının evlendikten sonra sevgili edinmesi

evlilikleri, birden fazla kadının evliliğe mutsuz girdiğine işaret ediyordu.

Ama sadece bu kadardı. Farklı bir şeyin özlemini çekiyordu. O farklıydı. Her zaman bir hanımefendinin bile cesaret edemeyeceği şeyleri . Keşke fark edilmesi durumunda ortaya çıkacak herhangi bir olumsuz sonucun ruh kurbanı olabilseydi, bu ilişkiyi suçluluk duymadan yürütebilirdi. Ama öyle değildi ve çok sevdiği ailesini de düşünmek zorundaydı.

hâlâ kendisine umutla baktığını fark edince boğazını temizledi. "Aslında de nedenini merak başladım."

"Pişman mısın?" diye sordu usulca.

Elbette onunla bir gece geçirebilirdi. Kimse daha akıllıca davranmazdı. Ne de olsa zaten buradaydı. Daha sonra suçlamalar için bolca zamanı olacaktı ve anlaşmalarını bu tek geceyle sınırlayacaktı. Evet, buydu. Bir gece ve kimsenin mümkün değildi.

Kararlı bir şekilde kendini . "Hayır, sorgulamaya devam edelim." "Sanırım bana giysilerinizden bir parça borçlusunuz," dedi eğlenen bir ifadeyle.

"Ahh evet, ," diye mırıldandı. Ayağa kalktı, eğilip eteklerinin altından jartiyerine uzanırken titremeyi gizlemeye çalıştı. Çoraplarını yavaşça önce bir bacağından sonra da diğer aşağı kaydırıldı. Ayağa kalkarak sandalyesine geri oturdu ve ipek elinin yanındaki masanın koydu.

Titrek mum ışığında gözbebekleri bir kez daha parladı ve uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"Benim sıram," dedi onun tepkisine gülümseyerek. "Bu tür şeylerde çok iyi misin?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne tür bir şeyden ?" "Sevgili olmak tabii ki."

Göğsünden kahkahalar yükseldi. "Bir anlaşmaya varmadan önce bunu tespit etmemiz daha iyi olmaz mıydı?"

"Bana cevap vermeni ve sorularıma soruyla karşılık vermeyi bırakmanı talep ediyorum," diye .

"Sanırım bu yakında öğreneceğin bir şey." Ayağa kalktı ve yavaşça gömleğini pantolonundan çıkarmaya başladı, sonra yukarı doğru çekmeye başladı, başının üzerinden çekerken kaslı göğsünü santim santim ortaya çıkardı.

Nefesini çekti ve oda etrafında dönmeye başladı. Yanakları patlayacak gibi oldu ve sıcak bir dalga ayaklarından yukarı doğru hücum ederek onu sersemletti ve tehlikeli bir şekilde bayılmaya yaklaştırdı. Yüce Tanrım! Kardeşlerinin çıplak göğüslerini hiç görmemişti bile.

Hava almazsa, hem de hemen, alevler içinde kalacaktı. "Bir pencere açabilir misiniz?" diye ciyakladı.

"Ben burayı rahat buluyorum," diye mırıldandı.

Sertçe yutkundu, gözleri hâlâ adamın gergin karnının ve göbeğinden başlayıp göğsüne doğru yayılan ince tüylere takılmıştı. Göğüsleri elbisesine doğru kabardı ve vücudunun asla bahsetmemesi gerektiği öğretilen bölgelerinde ciddi bir ağrı başladı.

Bakışlarını daha önce hiç tanık olmadığı kadar çok tenden çekerek, önündeki masanın üzerinde dikkatsizce duran çoraplara odaklandı. Adamın bir kez daha oturduğunu duydu ve sonraki sorusunu bekledi.

"Bana bak Jenna."

Gözleri yavaşça yukarı kalktı ve adamın geniş omuzlarına, çıplak omuzlarına dikildi.

Sesi kızın üzerinde geziniyordu, neredeyse bir fısıltıydı ama kız her kelimesini duyuyordu. "Hiç geceleri bir erkeğin dokunuşunu uyanık yattınız mı... sizi tamamlayacak bir şeyin özlemini çektiniz mi?"

Sözsüzce başını salladı, konuşarak havayı bozamayacak kadar büyülenmişti. Sonra yere baktı ve sıranın elbisesine gelmesi gerektiğini fark etti.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu, boğuk sesi son kelimede biraz kısılmıştı.

Titreyerek ayağa ve arkasını döndü, bu hareketiyle sırtındaki düğmeleri açmaya davet . Adamın parmakları ensesine temas ettiğinde irkildi ve gözlerini kapattı. Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı ve vücudunun her ürpertiler belirdi.

Elbiseyi acı verici bir yavaşlıkla sırtından aşağıya doğru çekerken, parmakları elbisenin ince kumaşına her dokunduğunda küçük şoklar yaratıyordu. Sonunda elbise ayaklarının etrafında bir yığın halinde yere düştü ve adam ondan uzaklaştı.

Aşağıya baktı, şeffaf ipeğin arasından gergin meme uçlarının koyu renkli izini görünce utandı. Arkasını dönüp onunla yüzleşemedi.

"Jenna..."

Tek kelimelik emir boynunu titretti ve itaatsizlik düşünmedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğundan emin olarak yavaşça etrafına bakındı. Adamın gözleriyle karşılaştığında gördüğü ham ihtiyaç bir adım geri atmasına neden oldu.

"Otur," dedi sessizce. "Soru sorma sırası sende."

Minnetle sandalyeye kaydı ve kendini sıkıca kucakladı. "Eğer bir soru sorarsam, bana karşı tamamen dürüst olur musun?"

"Evet, elbette." Eğildi ve botlarını tekmelemeye başladı.

"Bekle! sorumu sormadım."

Sinsi bir gülümsemeye tekrar ayağa kalktı. "Ama sen . Cevabımda dürüst olup olmayacağımı sordunuz ve ben de evet dedim. O yüzden şimdi giysilerimden vazgeçmeliyim ve senin sıran bitti."

Öfkeyle homurdandı. "Bu benim sorum değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Ona masum bir bakış attı. "Kurallar basitti leydim. Bir soru ve bir cevap. Sanırım şimdi sıra bir kez daha bende."

Bir hıçkırıyla arkasına yaslandı.

"Hiç bir erkeği öptün mü? Benim dışımda tabii ki."

Yanakları alevlendi ve başını salladı. Adam açık bir merakla kaşlarını çattı ama kadın onu görmezden geldi, bir sonraki adımda ne yapması gerektiği ikilemine kendini kaptırmıştı. Ya çekmeceleri ya da vardiyası. Bir beyefendinin huzurunda iç çamaşırı gibi hassas bir iç çamaşırını ortaya çıkarmanın dehşeti düşünülemez kadar korkunçtu, ancak üstünü çıkarması göğüslerini ve uygun olandan çok daha fazla etini ortaya çıkaracaktı.

önünde tamamen çıplak kalmadan önce donunu çıkarmanın kendisine daha fazla zaman kazandıracağına karar vererek ayağa kalktı ve uzanarak kombinezonunu yukarı çekti. İpek sırtına lüks bir şekilde kaydı ve donunun bel bandını kavrayıp kışından aşağıya indirmeye başladı.

Gray' gözleri onu hiç terk etmedi ve çekmecelerin birlikte vücudunda aşağı hareket etti. Çekmecelerden kurtulur kurtulmaz aceleyle masanın altına tekmeledi, böylece onun görüş alanına girmemiş oldular. Gray'in önünde durdu, parıldayan kumaşın altında vücudunun her kıvrımı görünüyordu ama yine de oturmadı ya da vücudunu görüntüden korumaya çalışmadı.

"Beni güzel buluyor musun?" diye fısıldadı.

Bakışları hâlâ onun üzerinde sabit olan adam ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak tam önünde durdu. Çıplak göğsü ona bir nefes kadar yakındı kız uzanıp ona dokunmak için can atıyordu. Bunun yerine elini uzattı ve saçını yerinde tutan birkaç tokayı çıkardı.

Bir dalga halinde sırtından aşağı yuvarlandı ve adam şefkatle yanağını . Sesi uzandı ve onu okşadı. "Gerçekten de leydim. Daha önce bu kadar güzel bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum."

Sessizce ona baktı, kendisine tekrar tekrar dokunmasını istiyordu...

Adam elini geri çekti ve kadın neredeyse itiraz edecekti. Aşağı uzandı ve pantolonunu

gevşetmeye başladı.

yavaş, metodik hareketlerle. Eller ve yüz dışında erkek anatomisinin hiçbir bölümünü görmemiş kadın hayranlıkla baktı. Pantolonunu aşağı doğru ittiğinde, erkekliği serbest kaldı ve utanmazca dikildi. Kadın yüksek sesle soludu ve geri adım attı.

Kelimeler onun dehşetini... heyecanını... hayretini... şaşkınlığını... *korkusunu* tam olarak ifade edemezdi. Yüce İsa, bütün erkekler böyle mi donatılmıştı? Elbette değillerdi. Böyle... böyle... bir şeyle mücadele etmek zorunda kalacaksa kadınlar neden bir sevgilinin ilgisini çekmeye çalışsınlardı ki... bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Birden, çirkin davranışları ne olursa olsun, onun iyi yetiştirilmiş genç bir hanım *olduğunu* hatırladı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve hızla döndü. Nefesi işkence gibi kesik kesik geliyordu ve öfkeli hislerinin kontrolünü yeniden ele almazsa kısa süre içinde bayılıp korkuyordu.

"Jenna, sormak istediğim bir soru daha var."

Ona baktı ve hızla gözlerini bir kez kapattı. Sıcak eller yüzünü çevreledi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam onun yanaklarını nazıkçe okşadı ve kulaklarının üzerine düşen saç tutamlarını geriye doğru taradı. "Beni istiyor musun, Jenna? Benim seni istediğim sen de beni istiyor musun?"

Beşinci Bölüm

Tanrım, evet, onu istiyordu. Arzuyla yanıp *tutuşuyordu*. Ne istediğinden bile emin değildi ama bunu ona verebilecek tek erkeğin o olduğunu biliyordu. Vereceği cevabın kalan son engeli de ortadan kaldıracığını bildiğinden, son adımı atmak için cesaretini toplamaya çalışarak bir an bekledi.

Elleri yüzünde ve boynunun çukurunda gezindi. Parmak uçları arasında iç çamaşırının kumaşını topladı ve tomurcuklanan meme uçlarının üzerine gerdi. Adamın başı aşağı inerken nefesini tuttu, sonra sıcak, nemli ağzının kumaşla kaplı meme ucuna yaklaştığını hissetti.

Sırtı spazmodik bir şekilde kasıldı ve şok içinde haykırdı. Adam sabırsızca göğsünü , dişleri hassas tomurcuğu sıyırdı. Vücudu, şimdiye kadar deneyimlediği en enfes zevkin keskin patladı.

Sonra ağzı gitmişti ve kadın itiraz ederek inledi. "Beni istiyor musun?" diye tekrar sordu, sesi hışırtılı geliyordu.

"Evet," dedi, son ihtiyat kalıntılarını da rüzgara bırakarak.

Adam ondan uzaklaştı ve kadın onun vardiyasını çıkarışını izlemek istediğini biliyordu. "Sen yap," diye mırıldandı, bunu kendi başına yapacak cesareti olmadığını biliyordu.

Arzu gözlerinde alevlendi ve yavaşça bir askıyı omzundan çekti. Dudakları alçaldı ve çıplak et bölgesini öptü. Adam dudaklarıyla kayışın aşağıya doğru hareketini takip ederek kolundan aşağıya bir iz kadın ürperdi.

Diğer eliyle diğer askıyı da aşağı çekti ve kumaş, kadının göğüslerinin ucunda tehlikeli bir şekilde asılı . Ve sonra bir hamleyle yere düşerek onu karşısında çırılçıplak bıraktı. "Tanrım, çok güzelsin," dedi derin bir nefes alarak. "Sormak zorunda kaldığına inanmıyorum."

Saçlarını omuzlarına döktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu kendine doğru çekerek, dünyayı sarsan bir öpücükle ağzını kendi ağzıyla kapattı. Ona sarılışındaki, onu öpüşündeki şefkat, ağlamak istemesine neden oldu. Bu kadar çok kadının hayranlarının arkasından onun hakkında fısıldamasına şaşmamalı.

Birdenbire kendini onun kollarında buldu. Onu daha önce çok korktuğu ama şimdi tomurcuklanan bir beklentiyle baktığı yatağa taşıdı.

Onu yorganın üzerine yatırdı ve önünde durarak bakışlarıyla ona taptı. Kadın yastıklara yaslandı ve adam yatağa tırmanırken yan yattı. Dirseğini yanındaki yastığa dayayarak yanağını avucunun içine aldı ve diğer elini bacağının arkasına götürdü. Yavaşça alaycı bir tavırla parmaklarını bacağının yukarı ve kalçasının pürüzsüz derisi üzerinde gezdirdi.

küçük kısmında dairesel hareketler yaptıktan sonra belinin kıvrımından göbeğine doğru devam etti. Elini göğsünün altından yukarı doğru kaydırarak kabarıklığı kavradı ve başparmağını filizlenen ucun üzerinde gezdirdi.

"En mükemmel vücuda sahipsin." Ağzı, alay ettiği meme ucunu buldu ve bir an için ağzına aldı. "Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor mu?"

İlk denemesinde sesi çatallaştı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Evet."

"Peki ya bu?" Eli bacaklarının arasından aşağı doğru , parmakları buklelerinin gizlediği yumuşak teni nazikçe keşfetti.

Bu kez başını salladı, ağzını açarsa çılgılık atacağından emindi. Vücudu daracıktı

her geçen dakika daha da geriliyordu. Yaşadığı çok sayıda his onu hızla hezeyan noktasına getirdi.

Parmakları işkenceli dairesel hareketlerine devam ederken, kalçaları çılgınca dalgalanmaya başladı. Ağzı diğer meme ucunu buldu ve tepkileri üzerindeki tüm kontrolünü kaybetti.

Ağzı açıldı ve dünyası başına yıkılırken bir çığlık koptu. Adamın parmakları vücudunu ince ayarlı bir enstrüman gibi tıngırdattırken kendini bir arp gibi koparılmış hissetti.

Hiçbir şeyin bu kadar harikulade ve vahşi hissettirebileceğini hayal etmemişti. Ve aniden her zaman özlemine çektiği, aradığı şeyin ne biliyordu. Ama asla ulaşmaya cesaret edememişti... şimdiye kadar.

Az önce tırmandığı ölçülemez yükseklikten aşağı süzülürken, Gray'in dikkatle kendisine baktığını görmek için gözlerini açtı. " misin?" sordu elini yüzünü okşamak için uzatırken.

Gülümsedi, konuşmak için kendine hiç güvenmiyordu. Adam onu kendine çekti ve vücudunun sıcaklığı onu sarıp sarmaladı. Gözleri ve güvenle onun göğsüne sarıldı. Adamın yorganı üzerlerine çektiğini ve kollarının ona sıkıca dolandığını hissetti.

"Uyumaya git," diye mırıldandı. "Evine dönmek için seni zamanında uyandıracam." Başını kaldırdı. "Ama biz..."

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Bir gece için yeterince şey yaptık." Başını koluna yasladı ve onu bir kez daha kendine çekti. Onunla tartışacak gücü yoktu ve uyku kulağa çok hoş geliyordu. Kremanın içine girmiş bir kedi gibi esnedi ve onun kucağına daha da sokuldu. Gözleri dalgalanıp kapandı ve son düşüncesi, adamın anatomisinin o kısmıyla uğraşmak zorunda bile kalmamış olmasıydı.

####

Yumuşak dudaklar onu en derin uykusundan uyandırdı. İç çekti, henüz lezzetli rüyalarından uyanmak istemiyordu. Eller, vücudunu aşağı yukarı okşayan dudaklara katıldı. Gözlerini açtığında, artık tamamen giyinmiş olan Gray'in yatakta yanında oturduğunu gördü.

"Sen bir rüya değilsin," diye mırıldandı. "Geleceğini düşünmemiştim."

Eli kadının belinin kıvrımlarında gezindi ve kalçasında durdu. "Ama bunu yaptığına sevindim." "Ben de," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarını indirdi ve onunkileri derin bir öpücükle yakaladı. "Gitme vaktin geldi." Çarşafı vücudunun etrafına çekerek doğrulup oturdu. " kaç?"

"Neredeyse şafak sökmek üzere ve gün ağarmadan önce sizi geri götürmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Evet, evet tabii ki," ayağa fırladı. Yaptığı hareketin ağırlığı, düşen bir tuğlanın gücüyle ona çarptı. Adamın bakışlarından kaçarak çılgınca kıyafetlerini .

"Gel buraya," dedi ve onu kollarına çekti. Çarşafı attı ve çıplak bedenini kucağına yerleştirdi. Göğsünü avucunun içine alarak önce bir meme ucunu emdi, sonra dikkatini diğerine . Başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktı ve dudaklarını indirerek onunkileri yakaladı ve çekiştirdi.

Dili onunkinin etrafında döndü ve dudaklarını en iyi şarap gibi emdi. Uzaklaştığında alnını onunkine yasladı. "Seni gerçekten istemediğimi düşünme ihtimaline karşı."

"O zaman neden..."

"Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak," dedi usulca. "Her seferinde bir şey. Ve şimdi gitmelisin, eğer özlenmeden önce geri istiyorsan."

Onu kucağından çekip elbisesine ve iç çamaşırlarına uzandı. "Giyinmen için seni yalnız

bırakayım.

Ben arabayı çağırırken."

Ona son bir öpücük verdikten sonra kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Jenna elbisesini elleriyle kavrayarak yatağa sarktı. Önceki akşam yaptığı her şey tüm gücüyle geri geldi. Harekete geçmeden önce uzun bir süre giysilerine baktı. Eğer şimdi gitmezse, onu yok edecek tek şey olan keşfedilme riskini göze alacaktı.

Elbisesini kombinezonunun üzerine geçirirken Gray içeri girdi. "Araba ön tarafta seni bekliyor. Dur, sana yardım edeyim," dedi ve arkasındaki düğmeleri ilikleyebilmek için onu çevirdi. Son düğmeyi de ilikledikten sonra kızın boynuna bir öpücük kondurdu. "geldi."

Kadın arkasını döndü ve adam onu kollarının arasına aldı. "Eve giderken dikkatli olun leydim." Kadının elini dudaklarına . "Gece yarısına kadar."

Adam onu dışarı çıkardı ve kadın aceleyle merdivenlerden indi, bir hizmetçi onu kapıda peleriniyle karşıladı. Pelerini üzerine geçirdi ve evden dışarı fırladı, bekleyen arabaya doğru koşarken sağına soluna dikkatle baktı.

Gray üst kattaki pencereden arabanın uzaklaşmasını ve sabah sisinin içine gömülmesini izledi. Göğsünde içi boş bir sızı vardı. Jenna Wycliffe birkaç saat içinde hayatına ve onu gasp etmeye hiç niyeti yoktu.

Beş uzun yıldan sonra ilk kez, kalbinin etrafındaki buzlu katmanlar erimeye başlamıştı ve bu onu çok korkutsa da, yorgun vicdanında kaynayan özlemi bastıramıyordu.

Birinci dereceden bir belaydı, ama nefes almayı durduramayacağı gibi onu da reddedemezdi. Onunla ilgili her şey büyüleyiciydi. Gülümsemesi, yanakları ve ona sıcak tarçını hatırlatan gözleri. Derin düşüncelere daldığında burnunun nasıl ve kızardığında teninin her santiminin nasıl kızardığı.

Ruhunun uzun zamandır ışıksız kalmış bölgelerine güneş ışığı getirdi. Ama güneş ışığıyla birlikte yanma tehdidi de geldi. Yakından bir şeydi bu.

###

Jenna yatak odasının kapısına yaslandı ve rahatlayarak gözlerini kapattı. Hayatında daha önce hiç evin arka kapısından gizlice girdiği kadar korkmamıştı. Fark edilmesi durumunda aklından düzinelerce açıklama ve hiçbirisi gece boyunca yokluğunu açıklayacak kadar makul görünmüyordu.

Özlemle yatağa baktı ama şimdi , üst üste ikinci gün normalden daha geç uyuduğunda şüphe ve endişe uyandıracığını biliyordu. Kapısı ve donakaldı, ensesindeki tüyler diken oldu.

"? Bana ihtiyacınız var mı?"

Rahatlayarak kapıya doğru yığıldı. Gelen sadece Margaret'ti, hanımının hizmetçisi. Jenna'nın hareket ettiğini duyduğuna şüphe yoktu. Hızlıca düşünerek yatağın yanına gitti ve uykulu sesle seslendi, "Hayır Margaret, lazımlığa ihtiyacım vardı. Şimdi yatağıma dönüyorum. Beni daha sonra kahvaltı için uyandırabilir misin?"

"Evet, elbette leydim."

Jenna rahatlayarak gülümsedi ve hızla giysilerini çıkarmaya başladı. Sadece keşfedilmekten kurtulmakla kalmamıştı, şimdi birkaç saat uyuyabilirdi ve Margaret onu Sebastian ve Quinn'le kahvaltı etmek için zamanında uyandıracaktı. Dantelli örtülerin içine gömülerek onları çenesine kadar çekti ve Gray'le geçirdiği geceyi yeniden yaşarken hülyalı bir şekilde gülümsedi.

Daha lezzetli bir adam hiç , bundan emindi. Onun gerçekliği, kadın gruplarında dolaşan boş dedikoduların çok ötesindeydi. Ona tam olarak nerede dokunacağını, öpeceğini ve okşayacağını biliyordu, yine de henüz yapmadıkları daha çok şey olduğundan emindi.

Tamamen acemi bir kız olmaktan uzak olsa da, yatak odasının kapalı kapıları ardında neler olup bittiğini biraz biliyordu. Onun... onun *şeyinin* olması gerektiği gibi vücuduna girmediğini bilecek kadar. Ama belki de büyüklüğüne bakılırsa bu iyi bir şeydi.

Aniden aklına gelen bir düşünce onu şimşek gibi çarptı. Ona bir daha gelmeyeceğini söylememişti. Onunla sadece bir gece geçirmeye karar vermiş olmasına rağmen, adam ona dokunmaya başladığında bunu hiç düşünmemiştiHatta bir sonraki buluşmalarını dört gözle bekleyerek oradan ayrılmıştı.

Bu kadar açık bir şekilde karar verdiği nasıl unutmuş olabilir? Ve ona bir daha gelmeyeceğine dair haber gönderdi mi? Ya da onu şahsen görmeyi denemeli miydi? Hayır, bu olmazdı. Gündüz vakti evine bir kez daha gitme riskini göze alamazdı.

Vicdanıyla boğuşurken alt dudağını kemirdi. Gerçekten de onunla tam bir gece geçirmemişti. Hayır, eylemi hiç tamamlamamışlardı. Daha fazlası olduğunu söylemişti. Şeytan muhtemelen onun geri çekilmeyi planladığını biliyordu ve bilerek onu tekrar gelmesi için yemlemişti.

Gözlerini sıkıca kapattı ve öfkeyle nefesini dışarı üfledi. Bu neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Neden bunu bu kadar zorlaştırıyordu? Dikkatli olursa nasıl ortaya çıkabilirdi? Bu geceki karşılaşma sadece iştahını kabartmıştı ve onun o kara kara düşünen gözleriyle vaat ettiği diğer zevkleri deneyimlemeyi çok istiyordu. Bu her şeyi riske atmak anlamına gelse bile.

Altıncı Bölüm

Jenna hissettiğinden daha enerjik görünmeyi umarak merdivenlerden hızla indi. Tuvaletini çok titiz davranmış, önceki gece sanki alnına kazınmış gibi gizlemeye çalışmıştı.

Merdivenlerin dibindeki aile uşağıyla neredeyse çarpışıyordu. Bir adım geri çekilerek, "Günaydın Thomas," dedi.

"Günaydın Leydi Jenna," dedi kollarını düzelterek. "Kahvaltı aile yemek salonunda servis ediliyor."

"Teşekkür ederim." Ona neşeli bir gülümseme verdi ve aceleyle yemek odasına doğru ilerledi. İçeri girdiğinde, kardeşleri tabaklarından başlarını kaldırıp baktılar. Onlara başıyla selam verdi ve tabağını hazırlamak için büfeye doğru ilerledi.

Yumurta ve sosisleri seçtikten sonra tabağını aldı ve Quinn'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Günaydın Sprite," dedi Quinn bir ağız dolusu yemeğin ardından.

"Günaydın."

"Kendini iyi hissediyor musun?" Sebastian masanın başındaki yerinden sordu.

"Sebastian, keşke burada bizimle birlikte otursan," dedi sinirli bir şekilde. "Konuşmaya çalışmak bir yana, seni görmek için boynumu eğmek bile çok rahatsız edici."

Kıkırdadı ve tabağını aldı. Onun karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi ve tekrar oturdu. "Daha iyi misin? Her zamanki gibi bana emir vermeyi uygun gördüğüne göre kendini iyi hissediyor olmalısın."

"Çok daha iyi," dedi ona gülümseyerek. "Zaten masanın başında oturmandan hiç hoşlanmamıştım."

Babamdan başka kimsenin orada olmasına alışamıyorum."

"Peki bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Quinn onun tarafından araya girdi.

Yüzünü ona döndü ve konsantre bir şekilde dudaklarını büzdü. "Belirli bir plan hatırlamıyorum. Herhangi bir randevum olup olmadığını öğrenmek için aile sekreterine danışmam gerekecek."

"Yok," konuştu Sebastian. Kızın meraklı bakışları karşısında, "Kontrol ettim bile," diye ekledi. "Peki o zaman, sanırım gitmekte özgürüm," dedi sırtarak.

"Stuart'ın daha aramaya geleceğini unutmayın."

Dudaklarındaki gülümseme soldu ve Quinn'in bacağına dışarı çıkıp Sebastian'ı masanın altından tekmelediğini hissetti.

Quinn Sebastian'a ters ters baktı. "Ona hatırlatmaya gerek yoktu. Unutmadığına eminim." "Ben sadece burada olması ve alışverişe çıkmaması için hatırlatıyordum."

Gözlerini tabağına indirdi. Unutmuştu. Aklını tüketen tek şey Gray olunca Stuart'ı aklından çıkarmak kolay . Ağır bir iç çekişle masadan kalktı. "Ben odama çıkıyorum. Stuart geldiğinde Margaret beni çağırırsın."

İki kardeş kızın odadan çıkışını izledi ve Quinn kız köşede kaybolur kaybolmaz Sebastian'ın üzerine yürüdü. "Bu da neydi ?"

Sebastian peçetesini bir kenara bırakırken, "Evliliği konusundan kaçınmanın bu konuyu kabullenmesine yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi.

"Buna karar vermek size düşmez. Ama sana şunu söyleyebilirim. Stuart'ı her fırsatta yüzüne vurmak onun hiçbir şeyi kabullenmesini sağlamayacak." Quinn tiksintiyle çatalını bıraktı ve aniden

ayağa kalktı. "İştahımı kaybettim."

Yemek odasından çıktı ve odasına giden merdivenleri tırmandı. Durakladı.

Jenna'nın odasının dışında bir an durduktan sonra başını salladı ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Kapısını arkasından kapatarak masasına geçti ve sandalyeye yığıldı. Jenna'nın ailenin olması onu çok rahatsız ediyordu. Babalarının böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti ama yine de Vikont'un şartlarını telaşlanmadan kabul etmiş ve evlilik sözleşmeleri imzalanmıştı.

Anneleri ve babaları birbirlerine çok aşık oldukları ve babalarının ailesinin isteklerine karşı gelerek evlendikleri için, üç kardeşin evlenecekleri kişiyi seçmekte özgür olacaklarını düşünmüştü hep. Teknik olarak seçme özgürlüğüne sahip olmadıklarından değil, ama hiçbir babalarının isteklerine karşı gelemezdi.

Şimdi sıranın kendisine ve Sebastian'a geleceğinden endişe ediyordu ama Jenna' başka seçeneği olmadığı gerçeği aklının bir köşesindeydi. Babası İtalya'dan döndüğünde, öfkesini kazanma pahasına da onunla bu konuda yüzleşecekti.

###

Öğleden hemen sonra Jenna'nın kapısı çalındı ve Stuart'ın onu ziyarete geldiği bildirildi. Kaçınılmaz olana boyun eğerek eteklerini düzeltti ve salona indi.

Stuart'ın babası Vikont Dudley'nin de ona eşlik etmesi onu şaşırtmıştı.

"Lordum, özür dilemeliyim." Geniş bir reverans yaptı. "Sizi beklemiyorduk." Yılların getirdiği ustalıklı zil ipini çekti ve kusursuz soğukkanlılığını koruyarak hemen bir tepsi çay ve kek istedi.

Stuart'a Vikont'a yaptığından biraz daha az görkemli bir reverans sundu ve elini öperken sakın bir şekilde gülümsedi.

Vikont nazik bir gülümsemeyle, " geldiğim için özür dilemesi gereken benim," dedi. "Londra'ya geldiğinizden beri ailenizi ziyaret etme fırsatı bulamadım ve bunu bir an önce düzeltmeyi düşündüm."

"Sadece annem ve babam seni karşılamaya gelmediği için üzgünüm." "Madalyonun nerede, canım?"

Konunun aniden değişmesine şaşırarak başını kaldırdı. "Ne madalyonu lordum?"

"Vikontes Dudley'nin on altıncı yaş gününde sana verdiği. Her zaman onu giydiğinizi sanıyordum."

Bir elini boğazındaki çukurun üzerine koydu. "Evet, çoğu zaman yaparım. Bu sabah unutmuş . " Zihninden, mücevher sandığında hâlâ güvenli bir şekilde kilitli olması ve kaybolmaması için dua etti.

"Bundan sonra bunu takarsan Stuart için çok anlamlı olacağından eminim," dedi ona emrediyormuş bir sesle.

"Evet, sonra kesinlikle bunu giymek zorunda kalacağım." Suratı ve somurtkan görünen Stuart'a baktı. Tahmin etmesi , üç aylık harçlığına bahse girerdi ki bugün gardırobunda babasının parmağı vardı. Fırfırlı terlikler ve renkli yelek gitmiş, yerlerine donuk siyah botlar ve kasvetli kahverengi bir palto gelmişti.

Stuart için korkunç bir deneyim olması gereken bu durum karşısında kıkırdamasını bastırdı. Boğazını temizleyerek dikkatini tekrar kendisine oldukça tuhaf bir şekilde bakan Vikont'a verdi.

Saçları ağarmış, seyrelmiş ve yanakları şişmiş, göbekli bir adamdı. İki çenesi vardı ve belki bir üçüncüsü de kravatının arkasında gizliydi. Kendi minyon boyundan sadece birkaç santim daha uzun olan adam, belli ki açığı gür sesiyle kapatmaya çalışıyordu.

Gözlerinde huzursuz bir şeyler vardı ya da belki de suçluluk duygusu yüzeye çıkmaya başlamıştı, çünkü Vikont onun dış görünüşünün hemen ötesine bakıyor ve düşüncelerinin derinliklerine iniyor gibiydi.

Hesapsız kardeşleri neredeydi? Vikontu eğlendirmek için onu yalnız bıraktığı için Quinn'i boğacaktı. Ve Sebastian'ı. Evin reisi olarak geçici pozisyonundan feragat etmek için iyi bir zaman seçmişti.

Hizmetçi çay tepsisiyle içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Hizmetçi tepsiyi kanepenin önündeki küçük masaya bırakırken Jenna onun kulağına ısrarla, "Kardeşlerimi bul ve hemen gelmelerini sağla," diye fısıldadı.

Hizmetçi başıyla onaylayıp odadan çıktı ve Jenna'yı beyefendilere çay koymasına için yalnız bıraktı.

"Size daha önemli bir şey önerirdim lordum, ama korkarım ki daha güçlü ruhlar hakkında bilgim yok."

Vikont onaylarcasına başını salladı. "Sen de öyle yapmalısın, hayatım. Bir hanımefendinin bir erkeğin içkisiyle işi olmaz."

Jenna arkasını döndü ve gözlerini devirdi. Quinn neredeydi?

Sebastian odaya girerken, "Lordum, sizi tekrar görmek büyük bir zevk," dedi. Quinn hemen arkasından yaklaştı ve Jenna ona ters ters baktı. Sebastian özür dilercesine omuz silkti.

İki adam el sıkıştı ve Vikont Quinn'e başıyla selam verdi. "Baban ne zaman dönecek?" diye sordu Sebastian'a.

"Ay sonuna kadar olmaz," diye yanıtladı Sebastian. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Vikont, Jenna'nın kendisine yaklaşmakta olan çay fincanına bakarak, "Sakıncası yoksa," dedi.

Stuart, "Çay içmek isterim," konuştu.

Jenna gülümsedi ve fincanı ona uzattı. İyi kalpli yaşlı Stuart çocukluklarında ona hep göz kulak olmuştu.

Stuart Jenna'ya, "Geldiği için üzgünüm," diye fısıldadı. "Neden buna gerek duyduğunu bilmiyorum."

"Endişelenmene gerek yok," diye fısıldadı. Fincanının kenarından nişanlısına baktı, onun zaman zaman ne kadar farklı görünebildiğini görünce şaşırdı. Çocukken Stuart, Quinn ve Sebastian'ın peşine takılarak saatler geçirmişti. Stuart hiçbir zaman şimdiki eğilimlerinin hiçbirini göstermemişti. Aslında ağabeylerinden hiçbir farkı yoktu. Ta ki on altı yaşına girene kadar.

Kadın dönüp koltuğa yerleşti, erkekler de onu izleyerek sohbetlerine devam ettiler. Stuart fincanından yudum aldı ve babasının aksi yönüne baktı. Neden bu kadar değişmişti?

On altıncı yaş günü hayatının en olaylı yılı olmuştu, belki de şimdiye kadarki en olaylı yılı. İlk olarak, doğum gününde Vikontes ona çok güzel bir madalyon hediye etmiş ve bu madalyon olmadan asla yaşamaması konusunda ısrar etmişti. Birkaç hafta sonra zamansız bir ölümle karşılaştığında Stuart birdenbire yepyeni bir tutum benimsemişti.

Onu birkaç yıldır görmemişti, bu yüzden değişimin ne zaman gerçekleştiğinden emin olamıyordu ama annesine ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Onun ölümünden etkilenmemiş olamazdı.

Vikontesin ölümünden bir ay sonra babası çalışma odasına çağırarak Stuart'la evleneceğini ve bu evliliğin kendisi ile Vikont arasında uzun zamandır planlandığını söyledi.

Şaşırmış bir halde, neden daha önce kendisine söylenmediğini öğrenmek istemişti ama babasının ona verecek bir cevabı yoktu. Sessiz bir sesle ona çok güzel bir Vikontes olacağını, kendisini ve annesini hayal kırıklığına uğratmamasını söylemişti.

İçten içe ölüyor olsa da omurgasını sertleştirmiş ve itaatkâr olmaya karar vermişti. O zamandan beri geçen yıllarda, asla sahip olamayacağı şeylerin hayalini kurarak çok fazla zaman geçirmişti. Ya da sahip olamayacağını düşünmüştü. Babasının ona yaptığı tek iyilik, nişanı yirmi bir yaşına gelene kadar uzatmak olmuştu.

"Jenna, iyi misin?" Sebastian'ın sesi düşüncelerinin arasından süzüldü ve onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Evet, evet tabii ki."

"Lord Dudley sizinle konuşuyordu," dedi sitemkâr bir ifadeyle. "Özür dilerim lordum," diye mırıldandı.

Lord Dudley gözlerini kısarak, "Stuart eğer uygunsa bu gece operaya kadar size eşlik etmek istiyor," dedi.

"Bu çok hoş olurdu," dedi belli belirsiz. "Onun eşlik etmesini dört gözle bekleyeceğim."

Vikont başıyla onayladı. "Ben artık. Aileniz Londra'da olduğu için sadece saygılarımı sunmak istedim, gerçi gelişinize biraz şaşırdım. Birkaç ay sonra yapılacak düğününüz bir mevsime gerek yok herhalde."

Jenna dişlerini sıktı ama cevap veremeden Quinn konuştu. "Sanırım babam ve annem Jenna'nın evlenmeden önce Londra sosyetesinde biraz deneyim kazanmasını istediler. Geleceğin Vikontesi Dudley'gerekli sosyal nezakete sahip olmaması iyi olmazdı."

Verdiği cevap Vikont'u yatıştırmış gibiydi ve gitmek için döndü. Stuart onu takip etmek için ayağa kalkarken Jenna' döndü. "Eğer saat yedide seni almak için buralarda olacağım."

"Elbette," dedi Stuart'a duyduğu kızgınlığı hiç belli etmeden.

Sebastian beyefendileri dışarı çıkarırken Quinn de onun yanındaki kanepeye çöktü. "Bu da neydi böyle?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Vikont, Vikontes'in madalyonunu takıp takmadığımla çok ilgileniyor gibiydi."

Quinn, "Belki de sonra onu takmak için çaba göstermelisin," diye önerdi.

Jenna ziyaret karşısında hâlâ şaşkınlıkla başını salladı. Vikont bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama bunun ne olduğundan emin değildi. Belki de ailesi olmadan Londra'da bulunmasından endişe duyuyordu. Endişelenmekte haklı olduğunu anladığında yanakları ısındı.

"Stuart'ın her adımına köpeklik etmemesi için çok fazla."

Quinn onu rahatlatmak için, "O kadar da kötü olmayacak," dedi. "Onunla her buluşmaya katılmak zorunda değilsin. Haftada bir ya da iki kez anlaşırsanız herkes mutlu olur."

Onun haklı olduğunu bilerek ama yine de bundan memnun olmayarak içini çekti. "Ben odama çıkıyorum.

Bu akşam operaya gidecek misin?"

"Bunu planlamamıştım."

Yalvarırcasına ona baktı. "Bizimle geleceğini sanmıyorum. Babamın locasında oturabiliriz."

Ona hoşgörülle gülümsedi. "Sanırım bu seferlik senin için bir akşam sefahatini feda edebilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Zamparalık, ha? Kulağa operada bir akşam geçirmekten çok daha ilginç geliyor. Belki de sana eşlik , tersi değil."

Bir kahkaha patlattı. "Sebastian sadece beni topuklarımdan asmakla kalmaz, Vikont Dudley de muhtemelen felç geçirirdi."

Ona göz kırptı ve yatak odasına . Kapıyı kapatır kapatmaz tuvalet masasına oturdu ve mücevher sandığını karıştırmaya başladı. Madalyonun köşeye sıkışmış olması onu rahatlattı. Onu

ve ışıhta inceledi.

Çok güzeldi. Hediyeıı açarken Vikontes'in ona sözleri hatırlayınca kaşlarını çatdı. "*Onu daima yanında sakla, çünkü içinde hayal bile edemeyeceğın kadar önemli şeyler var.*"

Jenna omuz silkti ve kolyeyi boynuna doladı. Oval şekilli madalyonu parmakladı ve açmak için bir tırnağını kopçanın altından . Ama tıpkı ilk aldığında olduğu gibi içi çıplaktı. Belki de Vikontes'in tavsiyesi daha mecaziydi.

Madalyonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve evin arka tarafındaki bahçeye bakmak için doğru yürüdü. Umarım Stuart'la geçireceğı akşam çabuk geçerdi. Gray'le bir gece daha geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Her okşayışını, her öpüşünü en ince ayrıntısına kadar hatırlarken tüm vücudu aydınlandı. Anlaşmalarını tam olarak tamamlamayarak onu şaşırtmıştı ama belki de bu gece bu durumu düzeltecekti.

Bacaklarının arasında ağrıyan bir nabız başladı ve rahatsızlığını yatıştırmak için ileri geri hareket etti. Göğüsleri karıncalandı ve . Meme uçları sertleşti ve onun ellerinin ağzının tomurcukları okşadığını hayal .

Dudaklarından bir inilti koptu. Uzun bir akşam olacaktı.

Yedinci Bölüm

"Bu çok saçma. Tamamen yakışsınız," diye Vikont Dudley, Stuart'la birlikte arabasına binip Penbury malikânesinden uzaklaşırken.

"Pardon?" Stuart her sinirini gıcıklayan mızımız bir sesle konuştu.

"Penbury pisliği. Hiç saygısı yok. Eğer Dudley adını taşıyacaksa, kontrol alınmalı. Kont'un bunu ortada."

Stuart şaşkınlıkla ona baktı. "Jenna tam bir edep timsalidir. Ne demek istiyorsun?" "Ölmüş annene hiç saygı sana acı vermiyor mu?"

"Jenna anneme karşı her zaman büyük bir sevgi beslemiştir. Böyle bir şey söylemenize ne sebep oldu?"

"Annenizin ona hediye madalyonu takmıyor bile. Bu değerli bir aile yadigârı.

Dört kuşaktır Dudley ailesinde. Yine de ona sıradan bir biblo gibi davranıyor."

Başını tiksintiyle salladı ama tepkisini ölçmek için yan gözle Stuart'a baktı. Oğlunun yüzünün gördüğünde neredeyse memnuniyetle gülümseyecekti.

"Madalyonu bu kadar önemli yapan nedir?" Stuart yüz ifadesi dalgınlaşarak sordu.

"Önemli bir şey değil," demek için acele etti. "Sadece bunun Leydi Jenna için daha fazla anlam ifade etmesini umuyordum. O geleceğin Vikontes Dudley'si. Yadigârlarımız onun için büyük önem taşıyor olmalı."

Stuart sanki babasıyla aynı fikirde olmak ona acı veriyormuş isteksizce, "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

"Onu giymesi için cesaretlendirmelisin," dedi. "Nişanlısı olduğunuz için belki sizden daha iyi talimat alır."

"Ona bundan bahsedeceğim," diye mırıldandı. "Belki bu akşam operada."

Vikont memnuniyetle arkasına yaslandı ve kendini beğenmiş gülümsemesini saklamaya özen gösterdi. Stuart'ı sürekli şımartması sabrını taşııyordu ama embesil, Leydi Jenna'ya karşı gerçek niyetini bilseydi muhtemelen karşı çıkardı.

###

Jenna opera gözlüklerini bir kenara bırakırken, "Operada hiç bu kadar çok insan gördüğümü hatırlamıyorum," dedi. Öne doğru oturdu ve gösterişli opera binasının üst katını kaplayan kalabalık locaları inceledi.

Stuart, "Bence bu tam bir aşk," diye onayladı. Kontun özel locasında Jenna ve Stuart'ın arkasında oturan Quinn'e döndü. "Operaya düşkün olduğumu bilmiyordum, Quinn."

Jenna'ya kırparak, "Evet, daha yeni aşık oldum," dedi.

"Oh, bakın, gösteri başlıyor," dedi Jenna heyecanla, ışıklar sönüp perde yükseldiğinde. Kadife kaplı koltuğunda arkasına yaslandı, gecenin eğlencesini izlemek için sabırsızlanıyordu.

Her zamanki gibi ilginç bir kumaş ve renk yelpazesine sahip olan Stuart'a yan gözle baktı. Altın saten yeleği ve ona uygun altın eldivenleriyle bir sokak lambası gibi parlıyordu. Gümüş fırfırlı gömleği, kırmızı kravatı ve kırmızı resmi pantolonuyla tezat oluşturuyordu. Ve son olarak ayakları, parmak uçlarında yakutlar bulunan altın renkli yarım botlarla .

Başını salladı ve kendini büyüleyici melodiye kaptırarak sahneye geri döndü. Fakat

Gösteri ne kadar büyüleyici olsa da, düşünceleri hâlâ Gray'le yaklaşan buluşmasına kayıyordu. Dudaklarında hülyalı bir gülümseme kıvrıldı. Stuart ya da Quinn'in kendisini izlemediğinden emin olmak için hızla yan tarafa baktı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Stuart yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle sahneye odaklanmıştı ve Quinn her an uyuyacakmış gibi görünüyordu.

Sağ tarafındaki ani bir hareket onu ürküttü ve dikkatini localarının yan perdesine çekti. Karanlık bir şekil belirdi ve Jenna kendini bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

Stuart'ın nefesi kesildi ve davetsiz misafir silahını tehditkâr bir şekilde Stuart'ın kafasına doğru salladı. Adam alçak bir sesle, "Sakin sesini çıkarma evlat, kimsenin canı ," diye homurdandı.

Jenna'nın gözleri tabanca sallayan delinin arkasında oturan Quinn'e kaydı. Adam onu görmemiş miydi? Sırtını Quinn'e dönmüştü ve şimdi silahını doğrudan Jenna'ya doğrultmuştu.

"Bütün güzel mücevherlerinizi alacağım leydim. Acele et yoksa seni vurmak zorunda kalacağım."

Tam o sırada Stuart *bayıldı*. Gökler yukarıdaydı, ahmak ölmüştü. Yankılanan bir gümbürtüyle yere yığıldı. Tabanca adamın elinde sallanıyordu ve adam tamamen şaşkın görünüyordu. Jenna şaşkınlık içinde baktı, sonra Quinn kendini adamın üzerine atıp tabancayı yere düşürürken bir çığlık attı.

Jenna bir çığlık daha atarken kafalar her yöne döndü. "Biri bize yardım etsin! Soyuluyoruz!"

Hırsız Quinn'den uzaklaştı ve için acele ederken sandalyeleri devirdi. Quinn kovalamaya başladı ama Jenna onu kolundan yakaladı. "Bırak onu. Yaralanabilirsin."

"Şeytan alsın, Jenna! Seni öldürebilirdi." Stuart'a tiksintiyle baktı. "Stu'ya teşekkür etmiyorum."

Jenna iç çekerek, "Onu yardım et," dedi.

Stuart'ı sandalyeye oturtana kadar kaldırıp çekiştirdiler. "Ne... ne oldu?" Stuart gözleri fal taşı gibi açılırken sordu.

Jenna öfkeyle, "Hiçbir şey," dedi.

Işıklar aceleyle yakılmıştı ve Jenna'nın üzüntüsüne rağmen bütün gözler onların üzerindeydi. Ayak sesleri yaklaştı ve birkaç adam localarına . "Burada neler oluyor?"

Stuart çabucak açıkladı ve adamlar dehşete kapıldı. "*Burada* bir hırsız mı var? Kutularımızın içinde güvende olmamamız çok yazık," diye homurdandı biri.

"Yaralanmadınız değil mi leydim?" diye sordu bir başkası Jenna'ya.

Başını salladı ve Quinn'e döndü. "Artık ayrılabilir miyiz? Gösteriyi durdurmayı başardık ve önümüzdeki aylar boyunca diller dolaşacak."

Quinn başıyla onayladı ve bu kadar çabuk geldikleri için beyefendilere teşekkür etti. Hepsi de bundan sonra gelip gidenleri daha iyi izleyeceklerine dair kapı görevlileriyle konuşmaya söz vererek çıktılar.

"Stuart'a yardım etsen iyi olur," dedi Quinn ona dönerken. "Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Quinn ayağa kaldırarak, "Gel Stu," dedi. "Bir gece için yeterince heyecan yaşadık."

Locadan çıktıklarında diğer katılımcıların çoğunun da çıkmakta olduğunu gördüler. Kalabalığın arasından geçerken büyük fuayede heyecanlı konuşmalar uğulduyordu. İnsanlar opera binasından akın akın çıkarken arabalarını beklemenin uzun süreceğini bildiklerinden üçü de girişe doğru koştu.

Jenna izlendiği hissinden kurtulamıyordu. Bakışları etrafta dolaşan insanların üzerinde gezindi ama hiçbir şey garip görünmüyordu. Adamlarla karşılaşmasından sonra sinirleri alt üst olmuştu.

Hırsızdı ve şimdi her fırsatta üzerine atlayan erkekleri hayal ediyordu.

Zihinsel kendini silkeleyerek dikkatini sokağa verdi ve arabalarının yanaşmasını . Hayal gücünün kurbanı hiçbir yararı olmayacaktı.

Quinn onu arabaya bindirirken, kontrolsüzce titreyerek koltuğa yığıldı. "İyi misin?" Quinn nazikçe sordu.

Konuşamayacak kadar uyuşmuş bir halde başını salladı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki tepki verecek zamanı olmamıştı ama şimdi yıldırım hızıyla yetişiyordu.

Onu şaşırtan bir şekilde Stuart uzanıp elini onunkinin üzerine koydu ve rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "İşte böyle, Jenna. O hayvanın geceni mahvetmesine izin verme. Quinn'in günün kahramanı olduğunu söyleyebilirim."

Quinn'e belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Quinn kaşlarını çatı. "İlk kutumuza nasıl girdiğini bilmek isterdim. Babamın bunu duyacağından emin olabilirsiniz."

Jenna içini çekti ve arabanın koltuğunda ağır ağır arkasına yaslandı. "Saat kaç Quinn?" Göğüs cebinden köstekli zincirini çıkardı ve "Neredeyse on bir oldu," dedi. "O zaman eve döner dönmez emekli olursam beni mazur görürsün."

Araba Stuart'ın Londra'daki evinin önünde durdu ve Stuart bağırarak arabadan indi. "Bu gece iyi dinlen Jenna. Yarın nasıl olduğunu görmek için ."

Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve adam kapıyı arkasından kapatırken salladı.

Yolun geri kalanını sessizce gittiler ve evlerine vardıklarında Jenna Quinn'in kolundan aceleyle odasına çıktı. Eldivenlerini ve şalını çıkarıp tuvalet masasının üzerine fırlattı ve koltuğuna gömüldü.

Ne ama. Ve henüz yeni başlamıştı. yarattığı telaş, yorganına gömülme ve gözlerini kapatma arzusuyla savaşıyordu.

Yatağa özlemle baktı ama Gray'i tekrar görecektir olmanın heyecanı her şeyin önüne geçti. Saate hızlıca bir göz attığında, Gray'in arabası onu almaya gelmeden önce giyinmek ve gizlice dışarı çıkmak için hâlâ bolca vakti olduğunu gördü.

Başka bir oyun planlaması ihtimaline karşı, önceki gece bıraktığı her şeyi giymeye özen gösterdi. Sıradan bir günlük elbise giydikten sonra, beklemek için koltuğuna yerleşti.

Dakikalar ilerledikçe, gecenin olaylarını kafasında tekrar tekrar canlandırdı. Kalbi hâlâ göğsünde çılgınca atıyordu ve bacakları şüpheli bir şekilde reçel gibi hissediyordu. Gözlerini kapattı ve böyle bir karşılaşmadan sonra tekrar dışarı çıkmaya cesaret edip edemeyeceğini düşündü.

Bir ileri bir geri gidip geldi ve soyunmak için ayağa kalkmaya başladı ama sonra fikrini değiştirip tekrar . Eğer Quinn ona ve Stuart'a operaya kadar eşlik etmemiş , şu anda ikisi de ölmüş olabilirdi. Titredi ve bu ürkütücü düşünceyi savuşturmak için amaçsızca kollarını ovuşturdu.

Gray'in böyle bir durumda bayılacağını hiç düşünmemişti. Hayır, muhtemelen silahlı adamı kısa etkisiz hale getirirdi. Yakından korkutucu bir figür olduğunu kanıtladığı için sadece varlığı bile caydırıcı olabilirdi.

Karşılaştırma için bile kendini azarlayarak başını salladı ve düşüncelerini başka bir yere yönlendirdi. Sahip olamadığı şeylere üzülmek ona kazandıracak bir şey yoktu.

Gece yarısına on beş dakika kala kapısı çalındı ve yüreği geldi. Panik içinde kendini koltuktan fırlattı ve yorganı geriye attı. Altına girdi ve çenesine kadar çekti.

"Jenna, uyanık mısın?" Sebastian kapının diğer tarafından seslendi.

Sessizliğini korudu ve onun uyuduğunu düşünüp odasına dönmesi için dua etti. Quinn

operada olanları ona anlatmıştır ve muhtemelen onu kontrol ediyordur.

Gözleri yatağının başucunda hâlâ yanan muma kaydı ve unutkanlığına lanet etti. Kapı sessizce açıldı ve gözlerini kapadı, nefesini kesmek için elinden gelen her şeyi yaptı. ayak sesleri yaklaşıyordu ve mumu söndürürken nefesinin çıkardığı sesi duydu.

Bir an durakladı ve kapıdan çıkmaya devam etmeden önce bir elini başının üstüne koydu. Kapı kapandığında dikkatle gözlerini açtı. Birkaç dakika sonra karanlığa alıştılar ve bir kez daha yalnız olduğunu görebildi.

Titreyen eli göğsüne gitti ve sakinleştirici birkaç nefes aldı. Gürültü yapmamaya dikkat ederek yatağından kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kulağını tahtaya dayadı ve koridorda birinin olup olmadığını duymaya çalıştı. Kararsızlıkla boğuşurken uzun bir süre durakladı. Sonunda kendini topladı ve Gray'le olan randevusundan vazgeçmeyeceğine karar verdi.

Karanlıkta birkaç dakika debelendikten sonra ayakkabılarını bulmayı başardı. Parmak uçlarına basarak kapıdan çıktı ve karanlık koridorda uzun bir yolculuğa başladı. Quinn'in kapısının önünde durakladı ama içeride ne bir ışık gördü ne de bir ses duydu.

Ancak Sebastian' odasına geldiğinde kapı ardına kadar açıktı ve masasının üzerinde birkaç mum yanıyordu. Kendini duvara yaslayıp nasıl fark edilmeden geçebileceğini düşündü.

"Eğer Lord Hembly'yi arıyorsanız, kendisi alt katta kontun çalışma odasında."

Jenna sıçradı ve başını kaldırıp Thomas'ın sakince ona baktığını görünce şaşkınlıktan neredeyse bağırıacaktı. "Oh, Thomas, beni korkuttun."

"Özür dilerim leydim." Uzaklaşmak için döndü ama tereddüt etti. Kadının yüzüne dönerek, "Bu arada . Bu gece ön girişi kullanmanızı tavsiye ederim çünkü hizmetkârların girişini kullanırsanız Lord Hembly sizi mutlaka görecektir."

Jenna'yı ağzı açık bir halde bırakarak merdivenlerden inip gözden kayboldu. Hiçbir şeyin onun dikkatinden kaçmayacağını bilmeliydi. Gecenin tuhaf saatlerinde gizlice dışarı çıkıp şafağa kadar dönmemesinin de. Yorumlarından sessiz kalacağını tahmin ediyordu ama ne kadar ?

İçinden inledi, yatak odası aktiviteleri peşinde şimdiye kadar neden olduğu tüm ıstıraba gerçekten değip değmediğini bir kez daha merak etti. Ama bu sadece yatak odası aktiviteleri değildi. En azından şimdi değildi. Gray' çekilmişti ve tekrar onun yakınında olmayı çok istiyordu.

Eteklerini toplayarak aceleyle merdivenlerden indi. Aşağı indiğinde köşeden bakınca babasının çalışma odasının ışığının yandığını gördü. Güzeldi. Sebastian hâlâ oradaydı. Ön kapıya yönelmek için döndüğünde önünde bir pelerin belirdi.

"Buna ihtiyacınız olacak leydim."

Thomas'a şaşkınlıkla baktı, onun gerçekten bu kadar anlayışlı olup olmadığını ya da kendisinin korkunç bir sinsi olup olmadığını merak ediyordu. "Teşekkür ," diye mırıldandı. "Umarım kardeşlerime bundan bahsetmezsiniz?"

Bir kaşını kaldırdı. "Neyden bahsediyorsunuz leydim?"

Sırıttı ve pelerinini sıkıca etrafına sararak kapıdan dışarı çıktı. Sokağa doğru yürürken yoğun sis onu sarmaladı. Sokak lambalarının ışıltısı ağır örtünün arasından zar zor seçilebiliyordu. Endişeyle Gray'in arabasını aradı. Hafif bir toynak şakırtısı onu yaklaşımakta olan bir araca karşı uyardı ve sesin geldiği yöne aceleyle ilerledi.

Sokağın köşesinde arabaya bindi ve araba uzaklaşırken endişeyle pencereden dışarı baktı. Londra'nın çoğu bu saatte hâlâ oldukça hareketliydi ve kendisini görebilecek herhangi bir araba olup olmadığını anlamak için sokakları taradı.

Birkaç dakika sonra Gray'in konağına vardı ve aceleyle Masterson'ın

onu içeri aldı. Bir önceki gecenin hizmetçisi pelerini aldı ve kaybıldı.

"Bay Douglas sizi kütüphanede bekliyor," dedi Masterson ve onu merdivenlerden yukarıya kadar takip etmesini işaret etti.

"Yolu hatırlıyorum," diye cevap verdi.

Selam verdi ve onu merdivenleri tek başına çıkması için bıraktı. Uzun bir ilk basamakta durdu, elini cilalı korkuluklara dayadı. Sonunda sinirlenerek merdivenleri çıktı. Vicdanıyla her gece bu savaşlar onu yormaya başlamıştı.

Kütüphanenin kapısını hafifçe çaldı ve içeriden boğuk bir "Gel" sesi duydu. Kapıyı hafifçe araladı ve içeri girdi, gözleri hemen onu .

Elinde tüy kalemle masasında oturuyordu ama onu görünce tüy kalemi bir kenara bıraktı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "İyi akşamlar Jenna."

Odayı geçti ve masasının etrafından dolaşarak onun yanında durdu. Önünde bir hokkanın yanında açık bir defter duruyordu ve o gelmeden önce defter üzerinde çalıştığı belliydi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu .

"Hesaplarımı gözden geçiriyorum."

"Ama böyle şeyler için mutlaka bir avukatınız vardır."

Kıkırdadı. "Bulduğum yere başkalarının benim için bir şeyler yapacağına güvenerek gelmedim."

Dönüp masaya oturdu ve kardeşleriyle sohbet ederken sık sık yaptığı gibi ayakları kenardan sarkana kadar birkaç santim geriye kaydı. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir iş adamıyım."

Homurdandı. "Hepiniz öyle değil misiniz? Ne tür işlerle uğraşıyorsunuz?"

Tekrar güldü ve sandalyesinden kalktı. "Gerçek bir aristokrat kızı gibi konuştun. Gelin, ateşin yanında . Orada daha çok konuşuruz."

Masadan kalkmasına yardım etti ve onu taş şöminenin önündeki halıya götürdü. Yere neredeyse Jenna kadar büyük ipek yastıklar dizilmişti ve o da bunlardan birinin üzerine yerleşti. Jenna'ya da aynı şekilde hareket işaret etti ve Jenna eteklerini dikkatlice düzelterek bir tanesinin üzerine uzandı.

"Ben işle uğraşmıyorum. Onları satın alırım ya da onlara yatırım yaparım ama hepsini çok ciddiye alırım." "Her zaman bu kadar varlıklı mıydınız yoksa servetinizi ticarete mi kazandınız?"

Bir kaşını kaldırdı. "Çok zengin olduğumdan bu kadar emin misin?"

"Söylentilere göre Karun kadar zenginmişsiniz. Unvanınız yok, bu yüzden zenginlik içinde doğmadığınızı varsayıyorum."

Yer değiştirip onun önünde yan yattı ve dirseğinin üzerinde yükselip ona baktı. Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Zenginlik içinde doğan herkes unvan sahibi olmaz Jenna. Ama hayır, ben bunun için doğmadım. Aslında tam tersi."

İlgiyle öne doğru eğildi. "et."

"Ben bir piç değildim," dedi sırtarak. "Ortalıkta dolaşan bu söylentinin farkındayım. Babam İskoç, annem ise İngiliz'di. yakın bir yerde büyüdüm ve karnımı tek yolunun çalışmak olduğunu erkenden öğrendim."

"Demek ailen fakirdi," dedi usulca.

"Fakirliğin yaşam koşullarımızı tam olarak tanımladığını sanmıyorum. Sefalet içinde yaşıyorduk ve çoğu zaman yemek yemeden günler geçiriyorduk. Çalışabilecek yaşa gelir gelmez ve o zamandan beri de çalışmayı bırakmadım."

Yere baktı, siyah saçları alnına dökölüyordu. "Aileme bir şey olursa bana ne olacağını merak ederdim. Yaşayacak bir yerim, yiyecek bir şeyim olmazdı..."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı sempatiyle.

"Tam da bu nedenle bir yetimhaneyi finanse ediyorum," dedi ona . "Sen içeri girdiğinde ben de bunun üzerinden geçiyordum. Çocuk evinin defterleri."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bu adamın derinliklerinin sınır tanımadığını merak etti. Sanki yüzünde küçümseme ya da aşağılama gibi bakışlarını onun üzerinde tuttu. Onun bakışları altında yanakları ısındı. Hayatında sadece bir kez yetimhaneye gitmişti ve bu en sevdiği deneyimlerden biri olmamıştı.

Ama onu küçük bir çocuk olarak, sokaklarda tek başına hayal etmek yüreğini burktu. Diğer çocuklar da aynı durumda olduklarını nasıl hissediyor olmalıydılar?

"Hangi yetimhaneyi finanse ediyorsunuz?" diye sordu utancını örtmek için hafifçe.

"Oxford'daki eski Newton yeri. Orayı biliyor musunuz?"

Başını salladı, herhangi bir yetimhane hakkında hiçbir şey bilmediğini itiraf etmek istemiyordu. Ama bu bilgiyi bir kenara sakladı.

"Peki ailene ne oldu?" diye sorarak konuyu yetimhaneden uzaklaştırdı.

"On beş yaşıma geldiğimde, birliklerimize malzeme taşıyan bir gemiyle anlaştım. İyi bir maaş aldım ve ailemin İskoçya'ya dönüp babamın ailesinin yanında yaşamasını sağladım. Onları mümkün olduğunca sık ziyaret etmeye çalışıyorum."

Uzun bir süre ona baktı, zihninde yaşını hesaplıyordu. "Kaç yaşındasın?" diye ağzından kaçırdı.

Gülümsedi. "Mart ayında yirmi sekizinci yaş günümü kutladım. Ya sen Jenna? Sen kaç yaşındasın?"

"Yakında yirmi birinci yaş günümü kutlayacağım."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "En fazla on sekiz yaşında olduğunu sanırdım."

Yüzünü buruşturdu. "Ben hiç sarayda takdim edilmedim. Bu benim için gerçekten resmi bir sezon değil. Stuart'la zaten nişanlı için ailem buna gerek görmedi."

"Adı bu mu... Stuart?"

"Evet, Vikont Dudley'nin oğlu."

"Nişanlınız ilginç bir adam."

"Onunla tanıştınız mı?"

"Resmi olarak değil elbette, ama katıldığım birkaç baloda onu gördüm."

Jenna ellerine baktı. "Eskiden bu kadar... bu kadar züppe değildi. Neden böyle oldu bilmiyorum."

"Teklifinizle bana neden geldiğinizi kesinlikle anlayabiliyorum."

Kız başını kaldırdı ve adam ona şeytanca göz . Göğsünden kahkaha sesleri yükseldi ve daha da sert gülerken nefesi kesildi.

Önünde yatan adama baktı ve bu noktaya nasıl geldiğine hayret etti. Quinn dışında hiç kimseyle bu kadar açık konuşmamıştı. Ne de bir başkasının yanında bu kadar keyif almıştı.

Adamın sıcak gülümsemesini ve rahat tavrını görünce bambaşka bir acı kapladı içini. Keşke Stuart'la böyle bir ilişkiyi dört gözle bekleyebilseydi.

Adamın sesi düşüncelerini böldü ve kadın hızla gözlerini kırıştırdı. "Akşamınız nasıl geçti?"

Ona operada tehlikeyle burun buruna söylemek dilinin ucundaydı ama aralarındaki havayı bozmak istemiyordu. "Bütün akşam seni görmeyi dört gözle bekledim," diye itiraf etti.

Gray gülümsedi, sonra gerindi ve şöminenin alevlerine bakmak için arkasını döndü. Sırtında dalgalanan kaslar, giydiği ince tişört tarafından zar zor gizleniyordu. Siyah bukleleri dalgalanıyordu.

Yakasının üzerinde baştan bir şekilde duruyordu ve parmak uçlarını yakasında gezdirmek istiyordu.

Açıklayamadığı bir şeyin itkisiyle ilerledi ve onun arkasında diz çöktü. Adamın kokusu hemen etrafını sardı ve onu daha da yakına çağırdı. Parmakları dışarı çıktı ve abanoz saç tellerini usulca okşadı. Adam döndü ve kadının elini tutarak onu göğsüne doğru çekti.

Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözleri kilitlenmişti, ikisi de yoğun bakışlarını kaçırmıyordu. Sonunda dudaklarını indirdi ve usulca onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Adam boğazının altından inledi ve kollarını kadının beline dolayarak onu göğsüne sertçe çekti. Onun tepkisinden cesaret alarak öpücüğünü derinleştirdi ve diliyle ağzını açmaya çalıştı. Adamın tadı şarap ve nane gibiydi ve kadın ona doyamıyordu.

Sonunda uzaklaştığında gözleri tekrar buluştu ve bir duman girdabının içinde kayboldu. "Sanırım senden hoşlanabilirim, Grayson Douglas."

Göğsü onun altında gümbürdedi ve yanında dinlenmesi için onu yuvarladı. "Peki bu şaşırtıcı açıklamayı yapmana ne sebep oldu?"

"Başka birinin yanında kendimi seninki kadar rahat hissettiğimi hiç sanmıyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en iyi iltifat."

Yanakları ve onun sözlerinden beklenmedik bir haz duydu. Adamın eli kadının beline geldi ve diğer kolunu başının altından geçirerek birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarını sağladı. "Şimdi senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," dedi.

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Saçmalık. Boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlandığınızla başlayalım." Başını öne eğdi. "Yazmayı severim," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi?"

Tekrar ona baktı ve başını salladı. "Bu benim Londra'ya ilk uzun seyahatim. Zamanımın çoğunu ailemin Westerleigh'deki evinde geçirdim. Sık sık aramızın içinden geçen dereye doğru yürür ve büyük meşe ağacının altında oturdum. Saatlerce yazardım ve yazacak şeyler hayal ederdim."

"Peki ne yazdın?"

"Pek çok şey. Çocuk masalları, romantik romanlar, gizemli hikayeler, şiir ve günlük tuttum."

"Okumak isterim."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet, tabii ki. Oldukça yetenekli olduğunuza bahse girerim."

Sıcaklık karnında kıvrıldı ve göğsünü sıktı. "Çok nazıksınız."

Adam dikkatle ona baktı. "Bilmelisin ki ben asla ciddi olmadığım bir şey söylemem." "Nedense buna inanmakta hiç zorluk çekmiyorum," dedi nefes nefese.

"Yapmaktan hoşlandığınız şeyleri ele aldığımıza göre, şimdi yapmak istediğiniz ama hiç yapmadığınız şeylere geçelim."

"Oh bu kolay. Uzak egzotik yerlere seyahat etmek isterdim. Afrika... Hindistan ve benzerleri." "Kalbinde var, öyle mi?" diye sordu kıkırdayarak.

"Çok heyecan verici olurdu, öyle değil mi? Tac Mahal'in üzerinde gün batımını izlemek... bundan daha romantik bir hikaye olamaz."

"Demek romantik birisin."

Gözlerini indirerek bağı kopardı. "Aptalca, biliyorum. Ama yine de

egzotik yerlerde romantizm ve gün batımı hayalleri kurmayı bırakmış gibi görünüyor."

"Peki ya Mısır piramitleri? Onların hayranlık uyandıran gücüne tanıklık edebilirim." Kadının çenesi düştü ve şaşkınlıkla ona baktı. "Mısır'a mı gittiniz?" "Evet. Aslında daha geçen sonbahar döndüm."

"Bana her şeyi anlatmalısın!" diye haykırarak elleriyle onun üzerine atladı. Adam onun ellerini tuttu ve kendini oturur pozisyona çekti. "Her şeyi mi?"

"Evet! Ve tek bir ayrıntıyı bile atlama." Yer değiştirip bacaklarını altına sıkıştırdı ve öne doğru eğildi, onun dudaklarından dökülecek her kelimeyi duymak için sabırsızlanıyordu.

Jenna onun seyahatlerini özetleyişini pür dikkat dinledi. Sohbetleri Mısır'dan kolonilere yaptığı geziye döndü ve Jenna onun yeni yetme Amerikalılarla ilgili anlattıklarından büyülenmiş gibi etkilendi.

Onlar hayalleri ve hedefleri hakkında konuşurken mumlar ve ateş kısıp bir şekilde yandı ve sonunda kapı çalınarak bölündü. "Bay Douglas, araba Leydi Jenna'yı bekliyor," diye seslendi Masterson.

Başını şaşkınlıkla kaldırdı. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Ve onlar daha... gözleri Gray'inkileri buldu ve aceleyle ayağı fırladı. Gray de ayağı kalktı ve ona destek veren bir el uzattı. "Bu kadar keyif aldığım bir akşam hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

"Ben de aynı şeyi itiraf etmeliyim," diye cevap verdi. "Ama biz hiç..." Sesi kesildi ve utanç içinde başını eğdi.

Gülümsedi ve onu kendine çekerek dudaklarından kısa bir öpücük kondurdu. "Her zaman yarın vardır."

Sekizinci Bölüm

Jenna gittikten uzun bir süre sonra Gray ipek yastıkların üzerinde oturmuş, gözlerini ateşe dikmişti. Jenna'nın skandal teklifiyle ona ilk yaklaştığı anla şimdi arasında gerçekten korkutucu şey olmuştu. Ona ihtiyacı vardı.

Burnunun kenarını baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı ve gözlerini kapattı. Buluşmaları üzerinde tam bir kontrol sahibi olmaya yemin etmiş olmasına rağmen, kız gözlerinin içine her baktığında bunun elinden kayıp gittiğini hissediyordu.

Onunla paylaştığı şeyler bir pınar gibi akıp gidiyordu. Daha önce hiç kimseyle, Roslyn'le bile çocukluğunun ayrıntılarını paylaşmamıştı. Geçmişinden utanarak çok uzun yıllar geçirmişti.

Ama Jenna ne onu yargılamış ne de tiksintiyle yüz çevirmişti. Anlattığı her şeyi büyük bir dikkatle dinlemişti. Jenna onun bir hayat hayal ettiği her şeydi.

"Aptal," diye tısladı yastıktan . Duygularının onu ele geçirmesine izin veriyordu. Bunun bir ilişki olması gerekiyordu. Daha fazlası değil. Daha fazlasını beklemek... daha fazlasını istemek sadece felaket değil, aynı zamanda imkânsızdı.

Dersini zor yoldan öğrenmişti ve bildiği bir şey varsa o da toplumun hiç kimse için değişmediğiydi. Ona istediğini verecekti ama daha fazlasını değil.

###

Jenna bir esnemeyi bastırdı ve Stuart'ın saçmalıklarına konsantre olmaya çalıştı. Gözleri sürekli kayıyor ve her an uyuyakalacağından korkuyordu. Bir insan kravatını nasıl bağlayacağını ne kadar uzun süre düşünebilirdi ki?

Az önce tam olarak onayladığını merak ederek uygun zamanlarda gülümsedi ve başını salladı. Yüce Tanrım, gözleri kafasının içine yuvarlanmadan ve can sıkıntısından ölmeden önce bir an önce sussun.

Şaperonluk görevinde her zaman titiz olan Margaret bile odadan kaçmaya hazır görünüyordu.

Bir saat boyunca yastığının ne kadar harika hissettireceğini düşünerek kendine işkence etmişti. Keşke sadece birkaç dakikalığına gözlerini kapatabilseydi. Eve döndüğünde, Margaret onu kahvaltı için uyandırmadan önce sadece bir saat uyuyabilmişti. Sonuç, kurşunla dolmuş gibi hissettiği ayakları ve ona uygun bir baş olmuştu.

Stuart beklentiyle ona bakarken gözlerini hızla kırptırdı. Aman Tanrım, az önce ne söylemişti? Şansını denedi ve, "Evet, elbette," dedi.

Adam yanıt olarak gülümsedi ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Anlaştık o zaman. Seni almak için saat yedide geleceğim."

Şaşkın zihni, az önce neyi kabul ettiğini ve adamın onu nereye götüreceğini anlamaya çalışıyordu. Ve soramazdı, yoksa kendini pasta yapardı.

Parlak bir şekilde gülümsedi ve onu dışarı çıkarmak için kapıya doğru ilerledi. Thomas girişte durup Stuart'a şapkasını ve bastonunu uzattı. Stuart ayrıldıktan sonra Thomas ona döndü. "Umarım öğleden sonra mantuacıdaki randevunuzu unutmamışsınızdır leydim."

Kadın adama boş boş baktı. "Böyle bir randevum var mı?"

"Şey, hayır, ama biraz kestirme fırsatının hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi zorlukla gizlediği bir eğlenceyle.

"Çok doğru!" diye haykırdı. "Böylesine önemli bir randevuyu unutmakla ne kadar dikkatsiz davranmışım. Odamda olacağım." Arkasını döndü, ama merdivenlere ulaştığında bir kez daha döndü. "Thomas? Stuart'ın beni bu gece nereye götüreceğini , değil mi?"

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Sanırım Bay Eglin sizden Leydi Westlake'in müzikaline katılmanızı istedi." "İstemedi!" diye nefesi kesildi. "Yukarıdaki azizler. edilecek onca şey varken. Bir akşam caterwauling." Ağır bir iç çekişle arkasını dönüp merdivenleri tırmanırken Thomas'ın kahkahaları da peşinden merdivenleri .

Sebastian ve Quinn kulüplerine ve şansı yaver giderse öğleden sonraya kadar dönmeyeceklerdi. Artık Stuart'ı eğlendirmek gibi zorunlu bir görevi yerine getirdiğine göre, bu akşamki müzikale kadar odasına çekilebilirdi.

Odasının kapısını açtığında kaşları çatıldı. Leydi Westlake'in müzikallerini herkes bilirdi ve herkes onlardan titizlikle kaçınırdı. İki yıl önce, birlikte bir davet aldıklarında, gitmeyi çok istemişti. Ta ki kendisi de katılana kadar.

Eğlence, eğer böyle bir fiyaskoya gerçek eğlence denebilirse, Leydi Westlake'in rafa büyük kızının şarkı söylemesi ve piyanofort ibaretti. Geçmişin tüm büyük ustaları kulaklarını kapatmıştır.

Leydi Westlake kızının gösteriler sayesinde bir koca bulacağına inanıyordu. O kadar ki, kapıda Lucretia'nın tüm erdemlerini öven el ilanları dağıttı, icat edilmiş birkaç tanesi de dahil. Beyefendiler ertesi gün ziyarete gelmeleri için teşvik edilmişlerdi ama Jenna, Leydi Westlake'in misafir odasının boş kaldığını duymuştu.

Quinn'in bu gece ona eşlik edeceğine güvenemeyeceğini biliyordu. Bunu yapması onu aşırı hevesli başhemşirenin hedefi haline getirecekti. Stuart'la uğraşmak için yalnız kalacaktı.

Önündeki akşam için hayıflanarak değerli vaktini harcamak istemediğinden, giysilerinden sıyrıldı ve çıplak şekilde yorganın arasına tırmandı. Gözlerini kapadı ama uyuması zordu. Bedeni bitkin düşmüş olsa da zihni canlıydı ve Gray'le geçirdiği gecenin görüntüleri tekrar tekrar canlanıyordu.

Akşamı sohbet ederek geçireceklerini asla hayal edemezdi ama yine de daha fazlasını arzuluyordu. Onu tekrar görmek için ve şimdiden ona sormak için başka sorular oluşturunuyordu. Artık sadece bedeni değil, zihni de onu arzuluyordu.

Samimi sohbetleri onun yanında daha az gergin, çok daha rahat olmasını sağladı. Ama aralarındaki diyalogdan ne kadar keyif alsa da, birlikte geçirdikleri ilk gecede yaşadığı o sansasyonel mutluluğu daha fazla yaşamak istiyordu.

Artık duygusal bir bağ kurduklarına göre, fiziksel birlikteliklerinin gerçekten olağanüstü olacağını düşünüyordu. Artık ilişkilerini tamamlama konusunda tereddüt etmiyordu. Gerçekten de bunu dört gözle bekliyordu. Bunu istiyordu. Hayatında hiçbir şeye ihtiyaç kadar ihtiyaç duyuyordu.

Yeni kurdukları ilişkiye kapılmak çok kolay olacaktı. Ama bu uzun sürmeyecekti. Gray'e duyduğu arzunun içinde kaybolmasına izin veremezdi. Bunun yansımaları yıkıcı olabilirdi.

Ailesinin dönüşünü ve ardından ilişkisinin sona ermesini beklerken içinde huzursuz bir his vardı.

###

Jenna genişçe esneyerek merdivenlerden indi ve Stuart'ın gelişini beklemek üzere salona geçti. Soluk yeşil ipek elbisesini kırıştırmamaya özen göstererek kanepeye yerleşti ve oturdu

Saçları dağılmasın diye öne doğru eğildi. Takmaya özen gösterdiği madalyonu parmakladı ve göğüslerinin arasına yerleştirdi.

Sebastian ve Quinn içeri girerken Jenna kapıya baktı. Sebastian Jenna'nın yanına oturmadan önce kendine bir içki doldurmak için durdu.

"Bugün nasılsın?"

Ona gülümsedi. "Ben iyiyim. Bir akşam için biraz fazla heyecanlıydım ama kimse zarar görmedi."

Kobalt gözleri delici bir şekilde ona bakıyordu. "Emin misin?"

"Evet, evet elbette. Gerçi yakın zamanda operaya dönmek gibi bir arzum olmadığını söyleyebilirim." Güven verici bir hareketle onun bacağını okşadı ve Quinn'e bir bakış attı. "Sanırım bu akşam Stuart ve benimle birlikte Leydi Westlake'in müzikaline katılmak istemezsiniz."

Başını kaldırdı. "Tanrım, hayır!"

Adamın yüzündeki panik ifadesine kıkırdadı. "Sadece şaka yapıyordum. Belki Sebastian'ı senin yerine katılması için ikna edebilirim."

Sebastian arkasını koltuğa yaslayarak, "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. "Leydi Lucretia'yla geçmişte yollarımız kesişti ve bunu bir daha yapmak gibi bir niyetim yok."

Jenna kaşlarını çatı. "Bu ne zaman oldu?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Geçen sezon Leydi Lucretia tarafından köşeye sıkıştırılacak kadar talihsizdim. Neredeyse kulaklarımı koparacaktı."

"Ve sen onun hatırı sayılır cazibesine kapılmadın mı?" Quinn alaycı bir güvensizlikle sordu. "Hemen Gretna Green'e doğru yola çıkmadığınız için çok şaşırdım."

"Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum, sevgili kardeşim. Ama inanmak istediğin eğlenceli biri değilsin," dedi Sebastian kuru bir sesle.

"Tam tersine, Jenna beni oldukça eğlenceli buluyor, öyle değil mi

Jenna?" Güldü. "Gerçekten de öyle."

Sebastian gözlerini devirdi. "Leydi Lucretia'ya saygılarımı iletebilirsiniz çünkü aslanın inine girmeye hiç niyetim yok."

Quinn hemen, "Ona benden bir şey vermeyin," diye söze girdi. "Ona yanlış bir izlenim vermek istemem."

"Bir daha düşündüm de," dedi Sebastian sırtarak.

Thomas kapı aralığından, "Bay Eglin," diye seslendi.

Stuart odaya dalınca hepsi birden döndü. Stuart'ın kıyafetini görünce Jenna'nın çenesi düştü. Sanki Kral Henry VIII salona girmiş gibiydi.

Üzerinde süslü bir tunik vardı ve kuşağı belini sarıyordu. Beyaz, kürk astarlı yakası olan ağır, yakut rengi bir ceket omuzlarından gevşekçe sarkıyor ve dizlerine kadar iniyordu. Bacakları beyaz çoraplarla kaplıydı ve diz kapaklarını örten kenarı tuniğin etek ucunun altından görünüyordu.

Mücevherlerle süslü büyük bir kolye, bir örtü gibi omuzlarının üzerinde duruyordu. Altında, duruşuna göre çok büyük olan ağır bir altın madalyon göğsünden aşağı sarkıyordu.

Tanrım, dilinin ucunda ona son zamanlarda birinin kafasını kesip kesmediğini sormak .

Kardeşleri de aynı derecede şaşkındı. Sebastian sanki söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi tekrar tekrar boğazını temizledi. Quinn'in dudakları şüpheyile kıpırdarken, yüzünü asmamaya çalışıyordu.

Sonunda Jenna derin bir nefes aldı ve ellerini uzatarak Stuart'a doğru ilerledi. "Seni görmek her zamanki gibi çok güzel, Stuart."

Avuçlarını coşkuyla kavradı ve kadının dantel kaplamasına öpücükler kondurmaya başladı.

Eldivenler. "Jenna, canım. Umarım geçen akşam yaşadığın zorlu deneyimden sonra yeterince iyileşmişsindir."

"Evet," diye mırıldandı, ellerini onunkilerden çekerek. "Otursana." Başını kaldırıp Sebastian'a baktı. "Stuart'a bir içki koyma nezaketinde bulunur musun?"

"Bana göre bir şey yok," dedi Stuart oturmak için yerinden fırlarken. "Korkarım alkollü içkilere hiç tahammülüm yok. Son seferinde biraz kılık değiştirmiştım ve sadece babamın Porto şarabından biraz içmiştim." Bir elini havada salladı ve hafifçe kokladı. "Çaydan daha sert bir şey içmemeye yemin ettim. Limonata bile beni doğruca yatağıma ."

Quinn Stuart'a gizlenemeyen bir tiksintiyle baktı, sonra dudaklarını birbirine kenetledi. Jenna ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Quinn'in Stuart'a hakaret etmesi doğru olmazdı. Hele babam ölmüşken. Vikont çok öfkelenirdi.

"Sanırım gitmemiz gerekiyor," diye açıkladı. "Müzikale geç kalıp bulamama riskiyle karşı karşıya kalmak istemeyiz." Kardeşlerine eğlenen bir bakış attı ve onlara göz kırptı.

"Kesinlikle hayır!" Stuart ayağa kalkarak hacimli etrafında döndürdü. "Leydi Westlake'in müzikali mevsimin en güzel gösterisi. Ve kızı. Çok güzel ve bir tarla kuşunu utandıracak kadar yetenekli bir sesi var."

Jenna gözlerini göğ e doğru çevirirken omuzları sarsıldı. Tarlakuşu mu? Belki bir akbaba. Akbabalar şarkı söyler miydi? Belki de bir tarlakuşunun Lucretia'nın açık ağzına uçmasını ve onu ses çıkaramaz hale getirmesini umabilirdi. Pencereler ve orada bulunan talihsiz insanlar muhtemelen minnettar olacaktı.

Leydi Westlake'in müzikalinden titizlikle kaçınılmasına rağmen, her yıl birkaç zavallı ruhu tuzağı düşürerek katılmalarını sağlamayı başarıyordu.

Stuart, evden çıktıklarında düz yüzlü Thomastan çok çirkin şapka aldı ve başına taktı. Arabaya doğru canlı bir şekilde yürürken uzun tüyler sallanıyordu. Jenna, hayatını kaybedecek kadar talihsiz olan kuşun onarılamaz bir zarar vermemesi için temkinli bir mesafe bıraktı.

Leydi Westlake müzikal yerine maskeli balo mu ? Eğer öyleyse, Stuart kesinlikle duruma uygun giyinmişti.

Arabaya bindiler ve Leydi Westlake'in Mount Caddesi'ndeki evine doğru yola koyuldular. Jenna'nın beklediği gibi oraya vardıklarında, bir uşak onları kapıda süslü bir şekilde yazılmış bir broşürle karşıladı. Jenna izin isteyerek bayanların dinlenme odasına gitti ve Stuart'ı salona girmeden önce onu beklemesi için bıraktı.

Aynada kendine baktığında gözlerinin altında belli belirsiz lekeler görünce şaşırmadı. Belki de diğer pek çok kadının kullandığı kozmetik ürünlerden bazılarını kullanmayı düşünmeliydi. Belirgin yorgunluğunu gizlemek kesinlikle uzun bir yol kat edebilirdi.

Ağır bir iç çekişle fuaye e döndü ve Stuart'ın uzattığı kolu tuttu. Uzun koridorda süzülerek ilerlediler, Stuart'ın birkaç tanıdığıyla ve Jenna'nın bazı tanıdıklarıyla sohbet etmek için durdular.

Birkaç dakika sonra misafir odasının kapısında durdular ve Jenna başka kimlerin acı dolu bir geceye mahkûm edildiğini görmek için merakla odanın etrafına baktı.

Leydi Lockhart'ı odanın diğer ucunda, başını eğmiş iki hanımla sohbet ederken görünce şaşırdı. Sonra büyük bir şaşkınlıkla Gray, Leydi Lockhart'ı almaya .

Nefesi boğazında düğümlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Burada ne işi vardı?

Dokuzuncu Bölüm

Adam Leydi Lockhart'a ilk sıradaki eşlik ederken utanmadan ona baktı. Korkunç bir susuzluk çeken biri gibi, onun görünüşünü içti, gözleri dar pantolonunun üzerinde ve gömleğinin gevrek, beyaz yakasında duran yumuşak buklelerde .

Görünüşüyle ilgili şey duyularını harekete . Omuzlarında ya da kalçalarında hiç dolgu olmadığını biliyordu. Cüssesi tamamen kendisine aitti ellerini kaslarının her birinin üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordu.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözleri uzun bir an için birleşti. Şaşkınlık dumanlı derinliklerini aydınlattı ama ona bakmaya devam etti.

"Diyorum ki, Jenna. Acele edelim ki ilk sıraya oturabilelim."

Stuart'ın kolunu tutması onu harekete geçirdi ve Gray'le göz temasını kesti. "Ön sıra mı?" Panik onu ele geçirdi. Gray'e bu kadar yakın oturması mümkün değildi.

Stuart doğru atıldı, öne geçmek için acele ederken neredeyse onu sürüklüyordu. Gray'in oturduğu sıraya oturttu ve Jenna karşısında dimdik dururken Gray ayağa kalktı. "." Başını kibarca eğdi.

Leydi Lockhart öne doğru eğildi, yüzünü aydınlatan nazik bir gülümseme vardı. "İyi akşamlar, Leydi Jenna. Nasılsın canım? Yaşadığın en zor deneyimden sonra iyileştin mi?"

Gray'e hızla baktı, operada olanları şimdiye kadar duymuş olduğundan emindi. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Jenna reverans yaparak, "Pekâlâ leydim," dedi. "Sorduğunuz için çok nazıksınız." Gray'le arasında saygıdeğer bir mesafe bırakmaya dikkat ederek koltuğuna kaydı.

Gözleri yana kaydı ve Leydi Lockhart'ın yumuşak kahkahasını duyduğunda, Gray kulağına yakın bir şeyler mırıldanırken yüzünün aydınlandığını gördüğünde kızgınlık onu sardı. Gerçekten. Leydi Lockhart'ın yaşındaki bir kadının kendisinden çok daha genç bir beyefendiye yaltaklanması yakışıksızdı. Ama Jenna'yı asıl rahatsız eden, Gray'in sevgisinde başka bir kadının da yeri olduğunu hayal etmektir. Onun *yatağında*.

Boynuna bir sıcaklık yayıldı ve Leydi Lockhart'ın parlayan yüzüne sırtını döndü. yerine elinde tuttuğu programı inceledi ve Leydi Lucretia'nın listelenen özelliklerini okumaya başladı.

Mükemmel terbiye ve soğukkanlılık.

Sesi lanet bir inek gibi çıkıyordu. Jenna listeye devam etti.

Tatlı huylu ve ılımlı mizaçlı.

Bir melek gibi şarkı söyler ve piyanoda başarılıdır. Güzelliği kıyas kabul etmez.

Bu kadarı doğrudu. Jenna bir sırtışı bastırdı. Gerçekten de Leydi Lucretia'nın güzelliği ya da güzel olmayışı dillere destandı.

"Jenna, ben gidip bir bardak punç getireceğim. Sana da bir tane getireyim mi?"

"Evet, bu çok hoş olur Stuart," dedi göz ucuyla yukarı bakarak. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedi ve aceleyle salonun arka tarafına doğru ilerledi.

"Operada ne olduğunu bana neden anlatmadın?" Gray'in sesi kulağına alçak geliyordu.

Kadın şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Sonra ötesine, diğer yanında bir kadınla sohbet etmekte olan Leydi Lockhart'a baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Yüz ifadesi yoğundu ve fırtınalı gözlerle kızın yüzünü taradı. "Tehlikeye bu kadar yaklaştığını bana nasıl söylemezsin?"

Yutkundu, sonra aynı nefeste ağzını açıp kapadı. "Önemli bir şey değildi, gerçekten." Kafasına bir silah hiçbir şey saymazsa tabii, ama dramatik olmanın pek bir anlamı yoktu, o yüzden başka bir şey söylemedi.

"Bu gece geliyor musun?"

Konuyu aniden değiştirmesi onu hazırlıksız yakaladı ve bir an durakladı. "Neden, evet. Tabii hâlâ istiyorsan," diye kekeledi.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandı ve Stuart elinde iki fincanla dönerken başını kaldırdı. Stuart onun yanına otururken, "bakalım Jenna," diye seslendi.

Titreyerek gülümsedi ve yumruğu aldı. Gray sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve ona zehirli bir bakış fırlattı. Gray geniş bir sırtıış attı ve dikkatini tekrar Leydi Lockhart'a çevirdi. Jenna kaşlarını çattı ve dalgınca yanağının içini .

Onun ne olduğunu biliyordu. En ona gelmesinin nedeni buydu ama gerçekler canını yakıyordu. Birkaç çalıntı an içinde, özel olduğuna inanmaya başlamıştı. Londra'nın salonlarını süsleyen en büyük aşğın ayaklarına kapanan bir kadından daha fazlası

Belki bu *biraz* abartı olabilir. Şüphesiz Londra sosyetesinin tarihi başka nazik beyefendilerle . Ancak Grayson Douglas'ın mükemmel bir aşık olduğu konusunda genel olarak kadınlar hemfikirdi. Bu da birçoğunun onun hatırı sayılır cazibesini tecrübe ettiği anlamına geliyordu.

Ve bu onu nasıl kızdırdı.

Ellerini broşürün etrafında sıktı, ta ki broşür avucunun içinde buruşana kadar. Kıskançlık krizleri geçirmesi mantıksızdı. Grayson Douglas üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordu.

Leydi Westlake gururla gülümseyerek kızının piyanonun başına gelmesini işaret edince dikkati ön tarafa çekildi. Sonra dikkat çekmek için ellerini çırttı.

Ve feryat figan başladı.

Gecenin sonunda Jenna iki kulağının da sağır olduğuna ikna olmuştu. Lucretia son selamını verdiğinde Stuart coşkuyla ayağa kalktı ve çılgınlar gibi alkışlamaya başladı. Stuart'ın arkasındaki sıralarda oturan insanlar da yüzlerinde teslim olmuş ifadelerle ayağa kalkıp kibarca alkışladılar.

Lucretia zevkten pembe pembe kızardı ve annesi heyecandan neredeyse bayılacaktı. Kızının o yıl bir koca bulacağından emin olduğu yüzünden okunuyordu. Lucretia'nın dokuz yirmi yaşlarında olduğu söyleniyordu.

Stuart, " döneceğim," dedi. "Leydi Lucretia'yı mükemmel performansı için tebrik etmek istiyorum."

Jenna başını salladı ve adamın Leydi Westlake ve Leydi Lucretia'ya yaklaşmasını coşkuya benzer bir şeyle izledi. Onu anlamak için evlilik hayatının büyük bir kısmını harcaması gerekecekti. Üzerine ağır bir his çöktü. Evliliği korkunç olmayacaktı ama hayal ettiği gibi de olmayacaktı.

Gray'le bir gece önce yaptığı konuşmayı düşündü ve onun kendisinden daha ayrıcalıklı olup olmadığını merak etti. Hiçbir beklentisi yoktu, aile onurunu koruması gerekmiyordu ve kimse ondan hazır olmadan evlenmesini beklemiyordu. Üstelik evleneceği kişiyi de kendisi seçecekti. Ne büyük bir lüks. Onun konumundaki çoğu kadından esirgenen bir lüks.

Geri çağıramadan bir iç çekiş kaçtı ve duyulmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı. Gözleri Gray'in meraklı bakışlarıyla çarpıştı. Gray onun yüzünü inceledi, baktıkça gözleri daralıyordu. Onun düşüncelerini görebiliyor muydu?

Onun bakışlarına daha fazla dayanamayarak hızla başka tarafa baktı. Stuart övgü dolu ayak işinden döndü ve kolunu ona . "Gitmeye hazır mısın Jenna, yoksa bir şeyler içmek için kalmayı mı tercih edersin?"

"Sanırım artık eve gitmek istiyorum," diye mırıldandı.

"Gidip uşağa arabamızı çağırmasını söyleyeyim. Sizin için hemen döneceğim."

Kadın itiraz etmeye başladı ama adam ona eşlik edeceğini söyleyemeden arkasını dönüp aceleyle dışarı çıktı. Etrafta tanıdık yüzler ararken, Leydi Lockhart ve Gray'den uzak durmaya dikkat etti, ancak küçük bir grup insanla sohbet ederken yumuşak kahkahalarını duyabiliyordu.

Stuart'ın yaklaştığını görünce rahatladı, ama Stuart'ın kaşları çatıldı ve ellerini yüzünün önünde telaşlı bir şekilde salladı. "Aman Tanrım!" diye haykırdı ona doğru yaklaşırken.

"Sorun nedir?" diye sordu sertçe.

"Arabam!" diye mırıldandı. "Arabamın tekerleği kırıldı. Canım, bir fayton çağırmam ."

Jenna onun yüzündeki mahcup ifadeye neredeyse gülecekti. Koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Bir hack iyi olacaktır, Stuart."

". Başınıza gelenleri edemedim." Gray'in sesi onun üzerinde gürledi ve dönüp ona baktı. Çenesi bir aşağı bir yukarı çalışıyordu ama hiçbir kelime oluşmuyordu.

Stuart'a bir el uzattı. "Henüz resmi olarak tanıştırılmadık Bay Eglin. Grayson Douglas hizmetinizde."

"Büyüledim, eminim," dedi Stuart Gray'in elini nazikçe sıkarken, kolları kabarmış ve kolundan aşağıya düşmüştü.

Gray, "Sizi arabamla eve götürmekten memnuniyet duyarım," diye teklif etti.

"Ne kadar değerli bir , efendim." Stuart ona gülümsedi ve Jenna'ya döndü. "Duydun mu canım? Bu nazik beyefendi bize evimizi göstermeyi kabul etti."

"Leydi Lockhart'ı eve bırakman gerekmiyor mu?" sordu niyetinden daha sert bir şekilde.

Gülümsedi ve cevap verdi, "Sizi temin ederim ki Leydi Lockhart'ın bana ihtiyacı yok. Kendisi çoktan ayrıldı."

Jenna kızardı ve kaçırdı.

Gray Stuart'a, "Bana yönünüzü bildirme nezaketini gösterirseniz, şoförüne bizi hemen oraya götürmesini söyleyeceğim," dedi.

Gray onları fuayeye götürdü ve uşağa arabasını çağırmasını işaret etti. Birkaç dakika sonra Jenna'yı koltuğa oturttu ve Stuart'ın binmesi için kenara çekildi.

Gray onun ve Stuart'ın karşısındaki koltuğa yerleşti ve araba sallanarak hareket etti. "Eviniz daha yakın olduğu için Bay Eglin, ilk durağımız orası olacak. Leydi Jenna'nın sizin yerinize eve sağ salim varmasını sağlayacağım."

Stuart burnunu çekerek, "Siz gerçek bir beyefendisiniz," dedi. "Başkalarının senin hakkında ne söyleyeceği umurunda değil."

Jenna'nın nefesi kesildi. "Stuart! Bu söylediğin hiç de kibar bir şey değildi."

Stuart şaşkınlıkla ona baktı. "Ama Jenna, ben sadece Bay Grayson'a iltifat ediyordum."

"Bu el altından bir ve sen de bunu biliyorsun," dedi sertçe. "Sana şaşırdım Stuart."

Genelde bu kadar kaba değilsiniz."

Gray'in dudakları şüpheyle seğirdi. "Savunmanız çok takdire şayan leydim. Ama tamamen gereksiz. Bay Eglin'in nazik sözlerine hiç alınmadım."

"İşte, gördün mü Jenna? Hakaret etmedim." Stuart oflayıp puflayarak koltuğuna geri döndü.

ağızına doğru çevirdi.

Özür dilercesine Gray'e baktı, o ona göz kırptı. Stuart'ın babasının evinin durduklarında bir nebze rahatladığını hissetti. Ama arabadan indiğinde ve kendini Gray'in heybetli varlığına bakarken bulduğunda, neredeyse Stuart'ın geri dönmüş dileyecekti.

"Bu geceki eğlence hoşuna gitti mi?" diye sordu kısık boğuk bir sesle.

Sık sık okuduğu kızgın çöl kum fırtınaları gibi, teninde küçük elektrik titreşimleri dolaşıyordu. Her nasılsa onun gözlerinin derinliklerine baktığında, Mısır'ın sıcak kumlarında kıvrılan vücutlarını hayal edebiliyordu.

Kadın dudaklarını yaladı. "Pek sayılmaz ama Leydi Lockhart' geçirdiğiniz akşamdan keyif almış gibiydiniz." Mahcubiyet bir girdap halinde onu sardı. Kıskanç bir aşık gibi konuşmadan da yapabiliirdi.

"Sıcak bir arkadaş ve gerçekten harika bir hanımefendi," dedi yumuşak bir tonda.

"Peki ben neyim? Soğuk ile ılık arasında bir şey mi?" İçini kemiren kıskançlık dalgasını bastırmamaya çalışıyordu

Adam kıkırdadı, sonra araba durdu. Kadın ona sinirli bir bakış attı ve kapıya doğru ilerledi. Adam onun elini yakaladı ve aniden göğsüne doğru çekti. Dudakları kızın dudaklarına ateşli bir yoğunlukla yapıştığında kızın nefesi boğazında düğümlendi.

Adamın eli kızın boynunu kavradı ve onu kucağına daha da çekti. Göğsünün sert düzlemleri göğüslerini ezerken kadın da bu his dalgasına kapıldı. Adamın dilini kendi buluşturdu, akşam içtiği kokteylin hafif tadı bir an dönüp sonra öpüşmeleri hararetlendikçe kayboldu.

Sonunda, gözleri tutkuyla parlamış ve dudakları öpüşmekten şişmiş halde uzaklaştı. "Yakında görüşürüz leydim."

Titreyen elleriyle eteklerini düzelitti ve adamın arabadan inip ona elini uzatmasını bekledi. Jenna aşağı indiğinde, adam onun elini dudaklarına götürdü. "Ve bu gece hiç konuşma Jenna."

Onuncu Bölüm

Jenna eve titreyen bacaklarıyla girdi. O geçerken Quinn ve Sebastian'ın salonda olduğunu görünce dehşete kapıldı. Durdu ve kapıya döndü, onları atlatamayacağını biliyordu.

İpek sıyrarak içeri girdi, kalbi hızla çarpmasına rağmen soğukkanlı davranmak için büyük çaba harcıyordu.

"Akşamınız nasıl geçti?" Sebastian, Quinn'le birlikte ayağa kalkarken sordu. Kız kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Sence ?"

Quinn güldü. "Anladığım kadarıyla Leydi Lucretia'nın şarkı söyleme becerisi geçen yıldan beri gelişmemiş." Gözlerini devirdi. "Hafife alma konusunda çok beceriklisin."

"Seni eve kim getirdi? Arabayı tanıyamadım," diye sordu Sebastian.

Yanaklarına dolan ateşi engellemek için mücadele etti. Keskin gözlü kardeşlerinin önünde kıpkırmızı kesilmek istemiyordu. "Ah şu," dedi neşeyle. "Stuart'ın arabasının tekerleği kırıldı ve Bay Douglas nazıkçe bizi eve götürmeyi teklif etti."

Sebastian kaşlarını çatı ve Quinn ismi bulmaya çalışıyormuş gibi şaşkın şaşkın baktı. "Grayson Douglas mı?" Sebastian sordu.

Kadın başını salladı. "Onu tanıyor musun?" Nefesini tuttu ve cevabın hayır olması için dua etti. Bu, ihtiyacı olan bir karmaşa değildi.

Kaşları . "Hayır, resmi olarak tanıştırılmadık ama duyduğuma göre, o senin olman gereken türden bir adam değil."

"Evet, çok doğru," diye konuştu Quinn. "İlk başta adını tam olarak çıkaramadım ama şimdi hatırladım. Oldukça çapkın olduğu söyleniyor. Onu en son Leydi Lockhart'ın şirketinde görmüştüm." Dalgın dalgın çenesini ovuşturdu. "Yaşlı kızın hâlâ böyle bir şey olduğunu düşünmezdim."

Sebastian uyarıcı bir sesle, "Bu kadarı yeter," dedi. "Bu Jenna'nın önünde tartışılacak uygun bir konu değil."

Jenna gözlerini devirdi ama sözler ona buz gibi çarptı. Bu onun hayal gücü değildi. Belli ki Gray ve Leydi Lockhart bir anlaşma yapmışlardı. Öfke ve kıskançlık damarlarında sıcak ve acı verici bir şekilde dolaşıyordu. En azından ilişkileri bitene kadar diğer *yükümlülüklerini* erteleyemez miydi?

Sebastian kararlı bir şekilde, "Seni bir daha onun yanında görmek istemiyorum," dedi.

"Saçmalama," dedi gözlerini kısarak. "Tam bir beyefendiydi ve eğer nazık teklifi olmasaydı, eve gitmek için bir fayton kiralamak zorunda kalacaktım. Ve , dün gece operada olanlardan sonra teklifi için çok minnettarım."

"Bunun için ona teşekkür ederim," dedi Sebastian. "Ama gelecekte onunla aranızda saygıdeğer bir mesafe bırakmaya dikkat edin."

"Gerçekten mi, Sebastian. Seni bu kadar züppe biri olarak düşünmemiştim."

"Züppeliğin bununla hiçbir ilgisi yok," diye . "Babam asla onaylamazdı ve bunu sen de biliyorsun."

Bu ailenin onun bıraktığı gibi sağlamak benim sorumluluğumdur."

"Tanrı aşkına, beni eve bıraktı! Beni çekip ırzıma geçmedi ya da uygunsuz tekliflerde bulunmadı. Bu aileye karşı sorumluluklarımın oldukça farkındayım."

"Kaba olmaya gerek yok."

"Bu kadar zorba olmana da gerek yok," diye karşılık verdi. "Ben bu konuda oldukça yetenekliyim."

Kendimi zararlı durumlardan uzak tutuyorum ve dahası, sağlam bir karakter yargıcıyım. Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, ben yatmaya gidiyorum."

Cevap vermelerine fırsat vermeden odadan çıktı ve merdivenlerden yukarı yürüdü. Elbiseyi vücudundan sıyırırken öfkelenildi. Margaret Jenna'nın topuklarına basarak içeri girdi ama Jenna eliyle onu uzaklaştırdı. "Sana ihtiyacım yok, Margaret. Yatağına gidebilirsin. Sabah kahvaltı için beni uyandır."

Hizmetçinin dudakları onaylamaz bir şekilde inceldi. "Bu konuda dilimi tuttum leydim, ama artık sessizliğimi koruyamam."

Margaret elleri kalçalarında ilerlerken Jenna ağzı açık kaldı.

"Uzun yıllardır bu aile için çalışıyorum ve siz okuldan kaçabilecek yaşa geldiğinizden beri leydinizin hizmetçisiyim. hoşuma gitmiyor leydim. Hem de hiç hoşuma gitmiyor. Başınız belada."

Jenna, "Senden ders almaya ihtiyacım yok," diye söze başladı.

"Kesinlikle hayır! İhtiyacınız olan şey hanımefendinin sizi bir şekilde oturtması, ama o burada değil ve sizi doğru yolda tutmak için elimden geleni yapmazsam görevimi ihmal etmiş "

Jenna öfkeyle, "Senin görevin benim ihtiyaçlarımla ilgilenmek ve kişisel işlerime karışmamak," dedi. Bu sözleri ağzından çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledi ama kardeşlerine duyduğu öfke onu aceleci yapmıştı. Margaret'in yüzünde acı ifadesi belirdi ve ağzını kapattı.

"Pekâlâ leydim," diye burnunu çekti. "Şimdi sizi yalnız bırakayım. Eğer bana ihtiyacınız olursa, hizmetkârların olacağım." Arkasını döndü ve sessizce odadan .

Jenna pişmanlık içinde gözlerini kapadı. Margaret'le bu kadar sert konuşmamalıydı. Hizmetçilerle kısa konuşmak ona göre değildi. Ve Margaret bundan daha fazlasıydı. Yıllardır bir aile dostuydu. Jenna'nın çocukken çektiği sıkıntıları yatıştırmış, nişan haberi duyulduktan sonra Jenna ona geldiğinde onu teselli etmişti. Margaret'ten özür dilemesi gerekecekti.

Döndü ve bir sandalyeye çöktü. Evden gizlice kaçmak buraya kadarmış. Thomas ve Margaret'in ikisi de biliyordu. Değeri olan her hizmetkârın evdekilerin geliş gidişlerini bildiğini düşünüyordu. Thomas'ın ağzını sıkı tutacağından emindi ama Margaret'in de aynı şekilde davranacağına güvenebilir miydi?

Hayır, Margaret bir şey söylemezdi. Jenna'nın yaptıklarını kardeşlerine ya da konta rapor edecek biri değildi. Daha önce onların sırlarını hiç ifşa etmemişti, gerçi bu boyutta bir sır hiç olmamıştı. Yine de bu onun onaylamadığını dile getirmesini engellemeyecekti. Jenna buna katlanabilirdi. Endişelenmesi gereken tek şey birkaç sert nasihat ve Margaret'in gözlerindeki onaylamayan parıltıysa, üstesinden gelebilirdi.

Zihinsel olarak ailesinin dönmesine kalan süreyi hesapladı. İki haftadan az. Bir yandan bir ömür gibi görünse de, hayatın zevklerine göz attığına göre artık asla yeterli olmayacaktı.

Ama bu gece sonun üzerinde durmayacaktı. Gray'le geçirdiği zamanın tadını çıkaracak ve şimdiki zamanın ötesine bakmayacaktı.

Yaramaz bir gülümsemeye, Gray ile buluşmasında ne giyeceğine karar vermek için gardırobuna yöneldi. Aklında kötü bir sürpriz vardı.

###

Gray odanın boğucu sıcaklığına aldırmandan ateşin önünde oturdu. Jenna'nın kıskançlığı onu çok memnun etmişti. bilmiyordu ama sesindeki sahiplenici onu çok heyecanlandırmıştı.

Ona bir açıklama borçlu değildi; ne de olsa tek istediği kısa bir ilişkiydi. Ama bu fikir

Söylentilere inanması onu çok rahatsız etmişti.

Ton'un onun hakkında ne düşündüğünü ne zaman önemsemeye başlamıştı? Ve daha da kötüsü, bir aristokratın kızının duygularını yönetmesine izin veriyordu.

Ama Jenna özeldi. Sosyetenin diğer kadınlarına hiç benzemiyordu. Biraz naifti, evet, ama taze ve bozulmamıştı ve zamandan beri başka hiçbir kadının olmadığı kadar nabzını hızlandırıyordu...

Hayır, şimdi bunu düşünemezdi. Bir kadının ruhunun bariyerlerini izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Son seferinde neredeyse ölüyordu ve buna tekrar katlanmaya hazır olduğundan emin değildi.

Oturduğu yerden kalktı ve Masterson'ı çağırdı. Birkaç dakika sonra uşak kapıda . "Masterson, tavan arasından sandığımı aldır. Mısır'dan getirdiğim."

"Çok iyi, efendim. Nereye koyayım?" "Yatak odama. Oh ve Masterson." "Evet, efendim?"

"Birisi bahçeye çıksın ve birer düzine kırmızı, pembe ve beyaz gül getirsin." ###

Jenna pelerinini silkerek çıkardı ve Gray'in hizmetçisine verdi. Masterson kısa bir süre görünerek Bay Douglas'ın onu yatak odasında beklediğini söyledi ama sonra antreden kayboldu.

Yatak odası mı? Nedense onunla orada tanıştığı ilk geceden daha fazla umut vaat ediyordu. Bu gece hiç konuşma olmayacağını söylemişti. Beklentinin ürpertisi kıvrıldı ve hızla uzuvlarına yayıldı.

Merdivenleri çıkarken göğüs uçları elbisesine yapıştı ve bacaklarının arasındaki dayanılmaz sancı dizlerini birbirine kenetlemesine neden oldu.

Yatak odasının kapısı açıktı ve girmeden önce durup içeri baktı. Yavaşça nefes aldı. Tüm oda yumuşak bir mum ışığıyla aydınlanmıştı. Kapıdan yatağa kadar yerde gül yapraklarından bir iz vardı. Ve yatak. Yatak en parlak ipekle örtülüydü.

Gül yapraklarının açtığı yolu takip içeri girdi. Yatağa yaklaştığında gözleri görkemli çarşaflara takıldı. Üst korkuluklardan yere ipek . Elini uzattı ve ipek örtüyü araladı. Zengin, kırmızı saten yatağı kaplıyordu. Parmakları ona dokunmak için dışarı çıktı, çökmekte olan malzemenin hissiyle lüks yaşadı. Pembe ve beyaz gül yaprakları, tıpkı suyun üzerinde sürüklenen yapraklar gibi satenin üzerinde dikkatsizce uzanıyordu.

"Beğendin mi?"

Dönüp arkasına baktı ve Gray'in arkasında, onu delici gözlerle süzdüğünü görünce durdu. Göğsü çıplaktı, üzerinde sadece krem rengi bir pantolon vardı. Saçları kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılmış, asi bir şekilde savruluyordu.

Akşamın erken saatlerinde hayranlıkla baktığı kaslı göğsü ve omuzları ona dokunmasını işaret ediyordu ve bu çağrıya karşılık vermek için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri onu yutmuştu ve şimdiden onun karşısında çıplak hissediyordu. Bakışları adamın pantolonundaki şişkinliğe kaydı ve gülümsedi. Evet, hoşuna gitmişti.

"Neye atıfta bulunuyorsunuz efendim?" diye sordu masumca. Adam kıkırdadı. "Gururum okşandı leydim."

Konuşmak için ağızını açtı ama adam mesafeyi kapatarak bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Şşşt. Bu gece konuşmak yok. Bırak konuşmayı bedenlerimiz yapsın." Başını eğdi ve açlıkla dudaklarına yapıştı.

Dudakları onunkilerden ayrıldı ve boynunun kıvrımından aşağıya doğru bir dizi ısırık ve öpücük yağdırdı. Kadın

inledi ve ona daha net erişim sağlamak için boynunu eğdi.

Sabırsız bir el elbisesinin kollarını aşağı doğru iterek omuzlarını ortaya çıkardı. ağzı elbisenin aşağı doğru inen yolunu izledi ve sonra önünde diz çöktü.

Elleri adamın saçlarına dolanarak onu daha da yakına çekti ve adam elbisesinin içinden meme uçlarını okşadı. Sıkı kollar sırtına dolandı ve onu sıkıca kendisine doğru tuttu. Elbisesi arkadan açıldığında kumaşın yırtılma sesi sessizliği . Adam kızın belindeki kalıntıları çekti ve şaşkınlıkla topuklarının üzerine oturdu.

Adamın şaşkınlığı karşısında gülümsedi. Sürprizi gerçekten de büyük bir olmuştu. Elbisenin altına hiçbir şey giymemişti.

Adamın gözlerindeki şaşkınlık, kızın çıplak halini gördüğünde kısa sürede kabaran bir arzuya dönüştü. Tekrar ayağa kalktı ve onu kollarının arasına alarak ileri doğru yürüdü ve taç yapraklarıyla kaplı yatağa yatırdı.

Onu takip etti, vücudunun açıkta kalan her santimini öptü, ayak bileklerinden başlayıp göğüslerinin ucuna kadar ilerledi.

Onun dokunuşu, okşaması ve dudakları için çıldırıyordu. Göğüsleri doğru eğilmiş, onları ağzına alması için yalvarıyordu. Adam, gergin bir meme ucunu dişlerinin arasında emerek ve dilinin üzerinde yuvarlayarak ona boyun eğdi.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye homurdandı, birini bırakıp diğer pembe ucu ağzına alırken"Cennet gibi," diye fısıldadı acı dolu bir sesle. "Şimdiye kadar aldığım en enfes zevk. yaşadım. Lütfen durmayın."

Başını yukarı kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Bu gece durmak yok."

On Birinci Bölüm

Güllerin kokusu Jenna'nın etrafını sarmıştı ve saten örtü onun altında kıvrılırken teninin üzerinde duygusal bir şekilde kayıyordu. Gray'in elleri Jenna'nın kalçalarının altından geçip bacaklarını ayırırken aşağı kaydı.

Dili sıcak ve ıslak bir şekilde karnından aşağıya, bacaklarının birleştiği yere doğru ilerledi. Leğen kemiğini yukarı doğru kaldırdı, onun ağzını istiyor, ona ihtiyaç duyuyordu. "Lütfen," diye yalvardı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı.

"Dilini istiyorum... aşağıya." Eğer adam buna uymazsa, kadın ihtiyaçtan ölecekti. Bir fahişe olması umurunda değildi. Tek derdi doymak bilmeyen arzusunu bastırmaktı. Vücudundaki her kasta gerginlik oluşuyordu ve umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Bacaklarının arasındaki kıvrımları ayırdı ve sıcak nefesi titreyen merkezinin üzerine üfledi. Sonra dili dışarı fırladı ve kadın tüm duyularının kontrolünü kaybetti. Dili daha da inerken, hassas yumrunun etrafında dönüp girişine kayarken dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Adam geri çekilirken kadının açıkta kalan tenini serin bir hava dalgası kapladı. Adam onun önünde durdu ve yavaşça pantolonunu çıkarmaya başladı. Adamın erkekliği serbest kaldığında kadının gözleri açıldı ve yeni bir arzu dalgası onu sardı.

Adam yatakta ilerledikçe kadının nefes alış veriş daha da hızlandı. Gerginliğinin onun tarafından fark edilmemesini umuyordu ama adamın her hareketinde endişesi artıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı.

Adamın vücudu kadınınkini kapladığında kadının içine yeniden sıcaklık doldu. Kollarını ona doladı, parmaklarını saçlarına doladı ve onu doğru çekti. "Sana güveniyorum."

Adam alçak bir hırıltıyla kızın dudaklarını öyle bir vahşilikle yakaladı ki, kız kendini tamamen tükenmiş hissetti. "Bana ," dedi. "Sakın bırakma."

Adam kadının kalçalarını ayırdı. Sondalama aletinin etiyile temas ettiğini hissettiğinde nefesi kesildi.

Başını kaldırıp doğrudan Jenna'nın gözlerinin içine bakarken bir sonsuzluk geçti. "İstedığinin bu olduğundan emin ol Jenna. Bu geceden sonra geri dönüş yok."

Kız cevap vermedi. Bunun yerine bacaklarını onun etrafına doladı ve içgüdüsel olarak vücudunu onunkine eğdi. Ve sonra onun girdiğini hissetti. Mutluluktan gözlerini kapadı. Etrafındaki dünya durmuştu. Yavaşça, nazikçe, onun içine daha derine battı. Sonra hızlı bir hareketle tamamen içine girdi.

Hafif bir sızı ile gözlerini açtı. Tamamen rahatsız edici değildi ama bu onun hayal dünyasını bozdu.

"Daha iyi olacak," diye yatıştırdı. "Benimle bekle."

Hareketi durdu ve şefkatle eliyle yanağını kavradı. Dudaklarını çekiştirmeden önce burnunu, gözlerini ve sonra bir yanağını öptü.

Ellerini aralarına soktu ve parmaklarıyla göğüs uçlarını çekerek göğüslerini okşadı. Kadın inledi ve onun altında hareket etmeye başladı. Adam geri çekildi ve onun tepkisini test ederek ilerledi.

Elleri adamın kavradı ve bacaklarıyla kalçalarını sıktı. Bir iniltiyle tekrar ileri atıldı ve

içindeki çalkantılı zevk denizini serbest bıraktı. Kadın da onunla birlikte sallanıyor, her dalgaya biniyorher itişte alçalıp yükseliyordu.

Daha hızlı ve daha hızlı yelken açtılar, ta ki dünya onun etrafında patlayana kadar. Onun adını haykırdı

ve tırnaklarını onun sırtına geçirdi. Sürekli bir yay çizerek sallanırken bacaklarıyla onu kavradı.

Adamın ileri atıldığını, onunla birlikte kısık sesle bağırdığını hissetti ve sonra vücudundaki her kas, kırılacağından korkana kadar gerildi. Adam onu sıkıca kendine doğru çekti ve sarsılarak içinden önce ona tutundu. Yan dönerek da yanında taşıdı ve kadın karnında ılık bir sıvı seli hissetti.

Az önce olanları umursamayacak kadar halsiz bir halde, onun kucağına iyice sokuldu. " misin?" mırıldandı yanağına karşı.

"İyiden de öte." Kolları adamın boynuna dolandı. Henüz onunla yüzleşmek ve anı bozmak istemediği için yüzünü onun göğsüne gömdü.

Sıcak elleri sırtında aşağı yukarı gezindi, onu okşadı ve sonra saçlarına daldı. Onu yanağından usulca öptü ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok güzelsin."

Onun göğsüne gülümsedi. "Beni çok güzel hissettiriyorsun." Sesi boğuktu ama adam onu uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Biraz dinlen," diye fısıldadı. "Sabah konuşuruz."

###

Gözlerini açtığı anda ilk düşüncesi, hayatında hiç bu kadar lezzetli bir şekilde sıcak ve doygun hissetmediği idi. İkinci düşüncesi ise onu ayak parmaklarının ucuna kadar yaktı. Ağzını kullanması için ona yalvardığı anılar... Talimatında ne kadar kesin olduğunu hatırlayınca ürperdi.

Gözlerini kapattı ve kaybolmayı diledi. Ama güçlü kollar belini sarmıştı ve onun kucağından kaçmak mümkün değildi.

Pencereye hızlı bir bakış atınca rahat bir nefes aldı. hâlâ karanlıktı, yani en azından uyuyakalmamıştı. Ama saat kaçtı?

Gray yanında kıpırdandı ve o da yüzünü ona dönmek için kendini hazırladı. "Günaydın," dedi boğuk bir sesle. Dudakları yanağına dokundu ve eli saçlarını okşamak için yukarı kalktı. Sonra onu yüzünü kendisine dönmesi çevirdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Adamın yüzündeki sıcak endişe karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

"Ben çok iyiyim." "Pişman değil misin?"

Başını salladı. Ve hiç yoktu. Bir daha asla böylesine enfes bir zevk yaşamasa bile, geriye dönüp bakacağı ve kendisine yakın tutacağı dün gecesi olacaktı.

Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Bu sabah sen gitmeden önce bizim için sıcak bir banyo planladım. Şimdi hazır olmalı."

"Kulağa harika geliyor."

Çıplaklığının zaman farkında olan Jenna kendini saten örtüye sarmaya çalıştı ama Gray onu durdurmak için elini uzattı. "Yapma. Sana bakmak çarşafılara bakmaktan çok daha güzel."

Kızardı ama ayaklarının dibine izin verdi. Adam onun çıplaklığını görünce gözleri karardı ve kız onun tepkisi karşısında heyecanlandı.

Onu yatak odasından geçirdi ve kapıdan daha küçük bir ön odaya soktu. Buharlı suyla dolu büyük küveti büyük bir zevkle inceledi. Hiç tereddüt etmeden girdi ve rahatlatıcı suya yerleşti.

Gray tırmandı ve onun karşısına oturdu, uzun bacakları kadının kalçalarını kavradı. "Buraya gel," dedi ve ona arkasını dönmesini işaret .

Ona sırtını döndü ve bacaklarının arasına yerleşti. Gözleri kapandı ve inledi

Adam sırtını yıkamaya, kürek kemiklerini okşamaya ve boynuna masaj yapmaya başladığında duyduğu haz. parmakları saçlarının arasına girdiğinde başını geriye attı ve adam sabunu saçlarına yedirirken hanımeli kokusu burnuna doldu.

"Beni çok fazla şımartıyorsun," diye mırıldandı.

"O zaman durmamı mı istiyorsun?"

Güldü. "Hayır!"

Kıkırdadı ve saçlarını yıkamaya devam etti. Kafa derisine masaj , parmaklarını gür saçlarına daldırdı. "Operada başına gelen talihsizliği neden bana anlatmadın?" diye mırıldandı.

Gözleri açıldı. Elleri saçlarında yavaşladı. "Gecemizi mahvetmesini istemedim."

"Yaralanabilirdin ya da daha kötüsü olabilirdi."

"Evet, ama olaydan sonra yapılacak çok az şey vardı," dedi zoraki bir hafiflikle.

Bu anıyı hatırlayınca yutkundu ve bir suçluluk duygusu onu sardı. Çünkü silah kafasına dayandığında aklından geçen tek düşünce Gray'le bir daha asla bir gece geçiremeyeceğiydi. Ailesini bir daha asla göremeyeceğinden değil.

"Bunun üzerinde durmayalım," diye fısıldadı kulağına. "Hatırlamana neden olduğum için özür dilerim."

Saçlarını sabunlamayı bitirdikten sonra küvetin yanında duran kovaya uzandı. Saç iyice duruladıktan sonra kollarını ona doladı ve sabun kaplı bezle göğüslerini yıkamaya başladı. Meme uçları adamın ilgisiyle sertleşti ve daha iyi erişebilmesi için göğsüne yaslandı.

Bir eli nazik bakımlarına devam ederken, diğer eli aşağı kayd ve bacaklarının arasındaki hassas masaj yapmaya başladı. Dudakları boynunun kıvrımına kadar indi ve derisini nazikçe ısırdı.

Nefes alış veriş hızlandı ve kalçaları adamın ellerinin hareketiyle aynı anda dalgalandı. Tam serbest kalmasının zirvesine yaklaşmışken, parmakları bir meme ucunu sıkıştırdı ve kadın uçuşumdan aşağı fırladı.

Adam onu nazikçe yıkamayı bitirdiğinde, kadın gevşek bir şekilde adamın göğsüne yaslandı. Sonra onun arkasında durdu, su vücudundan şelaleler halinde akıyordu. Küvetten çıkmasına yardım etti ve onu büyük bir havluya sardı. Onu kollarının arasına alarak yatağa götürdü ve çarşafların üzerine yatırdı.

Adam onun uzuvlarını kuruturken istese . Adam onun arkasına geçti ve saçlarını kurulamaya başladı. İşini bitirdiğinde kadın dönüp ona baktı. "Sormak istediğim..."

"Evet?"

"Yani neden yapmadığını merak ettim... neden tohumunu çarşafların üzerinde harcadın?" Sonunda sorusunu için yanaklarına sıcaklık yayıldı.

Bir an için ona garip bir şekilde baktı. "Anlaşmamızın bir parçası olarak hamile kalmanı öngörmüyorum, ayrıca piç doğurmak gibi bir niyetim de yok."

Yüzündeki tüm kan hızlı bir nefes alışla çekildi. Aptal! Kendini her zaman pratik zekâlı bir kız olarak görmüştü. Hamile kalma ihtimalini hiç düşünmemişti. *Hiç düşünmemişti.*

Aşağılanma ve utanç, kaçan bir arabaya rakip olacak bir hızla üzerine hücum etti. Onun aptalların en büyüğü olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Kendini kötü hissetme," dedi sakın bir sesle. "İkimizin de istemediğimiz bir durumda olmayacağımızdan emin oldum."

"Beni çok aptal sanıyor olmalısınız," dedi titrek bir sesle. "Kadınların nasıl çocuk sahibi olduğunu elbette biliyorum ama bizim... bizim faaliyetlerimizin beni bu hale getirdiğini hiç düşünmemiştim. Ve tabii ki haklısınız. Bu asla olmaz."

Durakladı ve ellerine baktı. "Böyle bir şeyi önleyebileceğinizden emin misiniz?"

Çenesini tekrar yukarı çekti ve ona gülümsedi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim Jenna.

Ben. Jenna'ya güvenebilirsin.

"

Öne doğru eğilip kollarını onun göğsüne doladı ve yanağını onunkine yasladı
deri. "I..."

"Ne oldu?" diye sordu saçlarına dokunarak. "Gitmek istemiyorum," diye itiraf etti.

"Ben de gitmeni istemiyorum ama . Vakit neredeyse geldi ve sen henüz giyinmedin. Şikayet ettiğimden değil," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ama korkarım acele etmelisin."

İsteksizce onun kucağından çekildi ve yatakta dik oturdu. Ani bir farkındalık yaşadı ve telaşla ona baktı. "Üzerimde hiç giysi yok!" Yerde duran elbisesinin yırtık pırtık kalıntılarına .

"Merak etme tatlım. bir şeyler getireceğim." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Yüzüne gülünç bir gülümseme yayıldı. Tatlım. Ondan duyunca kulağa gerçekten muhteşem geliyordu. Emin olamasa da, adamın tüm kadınlarına tatlım diye hitap etmesi pek mümkün görünmüyordu.

Gülümsemesi kayboldu. Leydi Lockhart. Gray'e onun hakkında soru soramayacak kadar kendini kaptırmıştı ama şimdi hatırladığına göre, bu soru bir türlü aklından . Bilmek zorundaydı.

Gray birkaç dakika sonra elinde geçmiş yıllarda popüler olmuş gibi görünen bir elbiseyle döndü. Sadece hafifçe solmuştu, malzemesi kaliteliydi ve ona uyacak gibi görünüyordu. Elbiseyi ondan aldı ve aceleyle üzerine geçirdi.

Tüm iç süslemeler olmadan, şey... skandal gibi görünüyordu. Beyaz kumaşın altından meme uçları görünüyordu ve eğer aşağı bakmaya cesaret edebilseydi, diğer bahsedilemeyecek bölgelerinin dış hatlarını göreceğinden emindi. Tanrı'sükür, pelerini bunu yeterince örtüyordu.

Onun için arkasını bağladı ve sonra onu kollarına çekti. Kız geri çekildiğinde, Leydi Lockhart hakkında soru sormak için cesaretini toplamaya çalışarak uzun bir süre ona baktı.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var? İçimde delikler açıyorsun."

Kısa bir süre uzaklara baktı ve şaşkınlıkla dudağını ısırды. Yatağa oturabilmek için geri çekildi, ayaklarını altına aldı ve . "Leydi Lockhart'la aranızda ne var?"

Gray onun yanına oturdu. "O benim çok sevdiğim bir arkadaşım. Seninle bir ilişki yürütürken başka bir kadınla birlikte olacağıma inanmaktan daha iyi bir şey düşünmüyor musun?"

"Bu adil değil," diye karşı çıktı Jenna. "Senin özel hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Başka biriyle ilişkin olup olmadığını nereden bilebilirim ki? Tek bildiğim, ben sana yaklaştığımda çoktan onunla bir ilişki yaşıyor olabileceğin."

"Bu onun için pek adil olmazdı, katılmıyor musunuz?"

"Bana doğrudan cevap veremez misin?" Sesindeki yalvarıştan nefret ediyordu ama anda tek olup olmadığını öğrenmesi çok önemli hale gelmişti.

"Sanırım çoktan buldum," dedi. "Leydi Lockhart bir dost. Hem de çok iyi bir arkadaş. Eğer sizden başka biriyle yatıp yatmadığımı soruyorsanız, cevabım hayır."

Memnuniyet göğsünü sardı ve etinin her bir santimini sıktı.

"Eğer hepsi buysa, gerçekten gitmelisin." Sesinde bir parça pişmanlık vardı ve gri gözleri hüznü yansıtıyordu.

Kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve derin bir öpücük verdi. "Aşağıda görüşürüz."

Merdivenlerden indiler ve Gray onun pelerinini giymesine yardım etti. Hâlâ nemli olan saçlarını kapüşonun içine soktu ve sıkıca başının üzerine çekti.

Elini dudaklarına götürdü ve "Gece yarısına kadar" diye mırıldandı.

Aceleyle arabaya gitti ve içine tırmandı. Gray kapının eşiğinde durmuş onu ve Gray gözden kaybolana kadar onu görebilmek için oturduğu yerde boynunu bükte.

###

Vikont Dudley, arabanın Grayson Douglas'ın evinden uzaklaşmasını izlerken kendi kendine, "Vay, vay, ," diye mırıldandı. Bu herifin bu kadar cüretkâr olduğunu kim bilebilirdi?

Öne doğru eğildi ve şoförüne evine dönmesini emretti. Koltuğunda geriye yaslanarak memnuniyetle gülümsedi. Jenna Wycliffe az önce planını büyük ölçüde kolaylaştırmıştı. Görünüşe ailesi tarafından *zaman* kuşatılmamıştı.

Bu yeni bilgiyi en iyi nasıl kullanabileceğini düşündü. Kardeşlerine söylemek olmazdı. Hayır, kont ve kontes dönene kadar onu bir odaya kapatırlardı. Sonra da ailesi muhtemelen nişanı bozmaya çalışacaktı.

Ama bu küçük randevusu ona madalyonu ondan geri alma fırsatı verebilirdi. Douglas'la buluşmaya bir kez gittiye, büyük ihtimalle tekrar geri dönecekti. Kızıışmış bir orospu için böyleydi.

Şimdi, bir dahaki sefere sevgilisini görmek için gizlice dışarı çıktığında bunu taktığından emin olmalıydı. Belki de Vikont Hembly ile bir konuşma yapmalıydı. Leydi Jenna'yı madalyonu takarken görmediğini ima eder ve bunun önemini vurgulardı. Sebastian mantıklı biriydi ve kız kardeşinin madalyonu takmasını sağlayabilirdi. Bu işe yaramazsa, daha sert önlemler almak zorunda kalacaktı.

On İkinci Bölüm

Hedonist bir zevk gecesinden sonra insan ne giyerdi? Giydiği her şey artık bakire olmadığını, parlak gözlü bir masum olmadığını gibiydi. Her şey çok açık görünüyordu. Hayal mi görüyordu yoksa göğüsleri daha dolgun, daha dolgun ?

Sanki evrenin sırları önünde açılmış ve bir gecede birkaç yaş yaşlanmış gibi hissediyordu. Artık kadın çevrelerinde yatak ilgili konularda bilgili bir şekilde tavsiyelerde bulunabiliyordu ya da en azından bahsettiklerini .

Artık fahişelere o kadar da küçümseyerek bakmıyordu. Bu kadınlar dünyanın en iyi mesleğine sahipti, tabii buna meslek denebilirse. Kimseyle evlenmiyorlar, kimseye hesap vermiyorlar, tüm bedensel zevklerin tadını çıkarıyorlar ve emeklerinin fazlasıyla alıyorlardı.

Annesine bir fahişe olacağını haber verecek değildi. Kontes bir hafta yatağa düşer, babasının yüzü kızarır ve bağırırdı. Sonra onu İskoç sahilindeki bir manastıra O zaman Gray'i görme şansı olmazdı.

Bıkkın bir iç çekişle, sonunda soluk pembe bir ipek giydi. Elbette pembe içinde taze ve masum görünebilirdi. Aceleyle yaptığı düğümden kurtulan saç tellerini kenara itti ve aynadaki görüntüsünü kontrol etti. Her iki yanağına da hızlıca bir çimdik daha fazla renk kattı.

Kendini tutamayarak yansımasına gülümsedi. "Başardın Jenna. Gerçekten ." Dün geceki eylemlerinin kesinliğinden sonra hissedeceğinden emin olduğu pişmanlık yerine, kendini harika hissediyordu. Canlı.

Bugün evde kalmamaya kararlı bir şekilde merdivenlerden indi. Hava muhteşemdi ve parka gitmek için mükemmeldi. Thomas'tan landau'yu çağırmasını ve Margaret'in kendisini orada beklemesini istedi. Bugünkü gezinti iki amaca hizmet edebilirdi, bunlardan en önemlisi Margaret'ten özür dilemek olacaktı.

Mutfağa uğradıktan sonra aşçının hazırladığı piknik sepetini aldı ve şapkası ile şemsiyesini aramaya koyuldu. Hizmetçisinin yanındaki arabaya bindi ve ikisi birlikte Hyde Park'a doğru hızlı adımlarla yola koyuldular.

Margaret yolculuk boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı ve Jenna onun hâlâ dünkü tartışmanın öfkesi olduğunu biliyordu. Ayrıca Jenna'nın dün gece yine dışarı çıktığının da farkındaydı.

Parka vardıklarında Jenna arabadan indi ve mükemmel bir piknik yeri aramaya başladı. Geniş bir meşe ağacının altındaki bir alana yerleşti ve uşak da örtüyü sermeye koyuldu.

O ve Margaret sessizce tavuklu sandviçlerini yerken Jenna ona ne söyleyeceğini düşündü. Sonunda sandviçini bir kenara bıraktı ve ağzını dantel bir beze özenle sildi. "Margaret," dedi usulca.

"Evet leydim?" Meraklı gözlerle Jenna'ya bakmak için döndü.

"Sana karşı kaba davrandığım için özür dilerim, gerçekten dilerim. Bana nasıl katlandığınızı bilmiyorum."

Gülümsedi ve Jenna'nın elini okşadı. "İşte böyle çocuğum, bunu bir daha düşünme. İşim olmayan yerlere burnumu sokmamalıydım."

Jenna ellerini iki yana açarak, " durumdayım," diye mırıldandı.

"Bence de öyle, genç bayan," dedi Margaret bilgece bir baş hareketiyle. "Seni fark etmediğimi sanmıyorsun değil mi?"

başkasının , değil mi?"

Jenna kızardı ve gözlerini ellerine indirdi. "Sanırım benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsun."

Margaret Jenna'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ben ve Thomas sizi seviyoruz leydim. Her zaman sevdik. Küçüklüğünden beri sana göz kulak olduk. Nasıl bir genç hanım olduğunı biliyorum ve bu fikrimi değiştirmek aklımın ucundan bile geçmedi.

"Sadakatimin lord hazretlerine olması gerektiğini biliyorum ama size bu şekilde ihanet etmeyi asla kendime yediremem. Thomas ve ben bu konuyu konuştuk ve Kont'a koşmamız için bir neden göremiyoruz." Jenna'nın ellerini bıraktı ve gözlerinde onaylamayan bir geri çekildi.

"Sanırım yaptığınız şeyi neden yapmayı seçtiğinizi biliyorum. Buna katılmıyorum leydim. Bunu anlamama izin verin. Ama anlıyorum."

Jenna ona gülümseyerek, "Teşekkür Margaret," dedi. İçinden uzanıp ona sarılmak geldi ama bunun Margaret'i rahatsız edeceğini biliyordu.

"Şimdi bana yaptığınız şeyin ne kadarını yaptığınızı söyler misiniz?" Jenna güldü. "Oh Margaret, sen iflah olmazsın."

"Ve en azından bana bu beyefendinin kim olduğunu söyleyin. Bir beyefendi olduğunı varsayıyorum?" Margaret'in sesi umutlu geliyordu. "Zaten daha fazla endişelenmek istemiyorum."

"O mükemmel bir beyefendi," dedi Jenna yumuşak bir sesle. "Onun gibi bir adamla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim." Margaret şaşkınlıkla ona baktı. ", değil mi?"

"Hayır! Yani, hayır," dedi daha sakın bir sesle. "Ona aşık . Onu çok az tanıyorum bile."

"Başka bir elbise giyerek geri dönecek kadar biliyordun."

Jenna yine kızardı. "Bu sadece bir ilişki. İşte, söyledim. Evli kadınların her zaman olur. Sadece o kadar uzun süre beklemek istemedim."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi Margaret sessizce. "Bu tür erkekler yatak odasından yatak odasına koşturmaya alışkındır. Senin yaptığın gibi kalplerini işin içine katmazlar."

"Kalbim tamamen güvende." Ama bu sözleri söylerken bile, İngiliz yazındaki bir yağmur bulutu gibi üzerine ağır bir önsezi çöktü.

"Siz öyle diyorsanız leydim." Margaret çevirdi ama Jenna yaşlı kadının yüzüne yansıyan bariz inançsızlığı fark etmeden önce değil. Uzun bir sonra geri döndü ve Jenna'ya endişeli bir bakış fırlattı. "Pek çok kız en iyi niyetine rağmen kendini ailesinin yolunda bulmuştur. Bunun sizin başına gelmesini istemiyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Jenna. Tanrı'ya şükür Gray de aynı şeyi hissediyordu çünkü dün gecedan önce bunu hiç düşünmemişti.

"Eğer fark ediliyorsanız leydim, bu tamamen mahvolmanız anlamına gelir. Randevularınızın buna değip değmeyeceğini düşünmelisiniz."

", Margaret. Öyleler." Ömür boyu hizmetçisine asla açıklayamayacağını bilerek döndü. Onu evlenmeden önce bir ilişki yaşamaya iten şeyin ne olduğunu anlamasını asla sağlayamayacaktı.

####

Vikont Dudley, Sebastian'ın masasına yaklaşırken, "Merhaba, Hembly," diye seslendi.

Sebastian okumakta olduğu gazeteyi bir kenara bıraktı ve ona işaret etti. "Lordum, bu öğleden sonra sizi görmek ne güzel. İyi misiniz?"

Dudley, Sebastian'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve uşağa gelmesini işaret etti. Bir içki sonra bakışlarını Sebastian'a dikti. "Ailenizden haber var mı?"

"Hayır, ama o zaman hiç beklemiyordum. Neredeyse iki hafta boyunca dönmeyecekler."

"Evet, evet, aklımı meşgul eden küçük bir mesele var. Acaba sizinle rahatça konuşabilir miyim? Siz babanızın yerine ailenin reisisiniz."

Sebastian ona meraklı bir bakış attı ama sandalyesinde doğruldu ve kâğıdı itti. "Elbette. Nedir bu?"

"Kimseyi üzmemek istemediğim için bir şey söylemek istemiyordum ama Stuart, Leydi Jenna'nın Vikontes Dudley'nin on altıncı yaş gününde kendisine hediye ettiği madalyonu takmamasına biraz sinirlendi." Uşak içkisiyle dönünce sözünü kesti.

Sebastian kaşlarını çatı. "Herhangi bir madalyonun öneminin farkında değildim."

"Hayır, haklı olarak öyle. Stuart... bazen biraz kalın kafalı olabiliyor ama annesine çok yakındı. Belki fazla yakındı ama bu ne burada ne de orada." Öne doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı, "Kız kardeşinle konuşabilirsen. Kanlı madalyonu takarak Stuart'ı yatıştırmasını sağla. Bu onun için dünyalara bedel olurdu." Sebastian'a sertçe baktı ve kozunu oynamaya başladı. "Bunun nişanlılıklarını zora soktuğunu görmekten nefret ediyorum. Stuart kafasına koyduğu şeyler konusunda inatçıdır. Ve gerçekten, bu yeterince basit bir istek."

Sebastian düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturarak, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "bilin. Bunu hemen Jenna ile konuşacağımdan emin olabilirsiniz."

Sinsi bir sırıtış dudaklarını kıvrırdı ve kendisini gülünç derecede muzaffer hissetmesine neden oldu. "Teşekkür ederim, Hembly. Sen iyi bir adamsın." Kösteğini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Şimdi müsaade ederseniz, birkaç dakika içinde bir randevum var." Ayağa kalktı ve başını Sebastian'a doğru eğdikten sonra dönüp dışarı çıktı.

Şimdi aklında olan görev için doğru adamı bulmak vardı.

###

"Pekâlâ, tamam o zaman," diye haykırdı Jenna. "Stuart konusunda beni zorlamayı bırakırsanız madalyonu takacağım!"

"Jenna!" Sebastian boğuk bir sesle konuştu. Yüzünde skandala uğramış bir şok maskesi vardı. "Babam burada olsaydı ağzını sabunla yıkatırdı."

"Şey, o burada değil ve Stuart şöyle, Stuart böyle, Stuart lanet olası 'tan bıktım!"

Sebastian'ın yüzü öfkeyle bembeyaz kesildi. "Bu kadar yeter, genç bayan. Annem ve babam buradayken böyle konuşmazdın, onların yokluğunda da konuşmayacaksın. Yeterince açık konuştum mu?"

Jenna gözleriyle ona hançerler fırlattı ama tiradını durdurdu. Ağzının kenarları sıkıca birbirine yapışmıştı ve kansız olduklarından emindi. Stuart'ın ve tüm lanet ailesinin defolup gitmesini diledi. Hatta şimdilik ailesini de yanında götürebilirdi.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedi. Tek istediği birkaç haftaydı. Bunu istemek çok mu fazlaydı? Ama hayır, Stuart ortalıkta dolanıyordu, kardeşleri ortalıkta dolanıyordu ve Stuart'ın lanet babası da ortalıkta dolanıp kendini aptal yerine koyuyordu. Belki de Stuart'ın bu özellikleri göstermesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Babası da en az onun kadar sinir bozucuydu.

Öfke dalgasını kontrol altına almak için mücadele ederken elleri yanında kıvrılıp açıldı. Aslında yapmak istediği şey bir şeyler fırlatmaktı. Bir şeyleri kırmak. Gray'in kollarında geçireceği birkaç çalıntı saatten daha fazlası için hayatının kibar sınırlarından çıkmak.

Neden herkesin isteklerine boyun eğmesi bekleniyordu? Onunkilerin hiçbir önemi yok muydu? Buna cevap vermek istemiyordu ve dahası, kendi kendine dayattığı bir içinde de istemiyordu.

"O lanet şeyi giyeceğimi söyledim," dedi sıkıca. "Şimdi, hepsi bu kadar mı? Eğer öyleyse, kendi

evime gitmek istiyorum.

oda."

Sebastian'ın gözleri onun emirlerini açıkça hiçe sayması karşısında ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine dönüp salondan çıktı ve onu tek başına bıraktı.

Yalnız kalmak için yapması gereken buysa, kanlı kelimesini her zaman benimseyecekti. Çok da iyi bir fikirdi.

Tiksintiyle dudağını kıvrarak eteklerini eline aldı ve odadan dışarı çıktı. Kapıda onu dinlediğinden emin olduğu Thomas'a neredeyse çarpıyordu. Nefesini topladı, savaşımaya hazırды ama Thomas başını salladı, parmağını dudaklarına götürdü ve merdivenleri işaret etti. "Sanırım şu anda bahçe daha iyi bir yer olurdu leydim. Sanırım diğer kardeşiniz sizi yukarıda bekliyor."

"Lanet olsun," diye yemin etti, yeminin dudaklarından bu kadar güzel dökülmesi hoşuna gitmişti. Thomas'ın gözleri onun kadınlara yakışmayan küfürleri karşısında irileşti ama hiçbir şey söylemedi. "Bir kez daha düşündüm de Thomas, ben dışarı çıkıyorum. Nerede olduğumu soran olursa alışverişe söyleyebilirsin. Günün ilerleyen saatlerinde dönerim."

Sebastian'ın kanlı madalyonu beklemek zorundaydı. Madalyonu almak için yukarı çıkmayacak ve Quinn'den alacağı dersin acısını .

"Size eşlik edebilmesi için Margaret'e haber vereceğim ve arabayı hemen getirteceğim."

Jenna kapının dışında sabırsızlıkla bekledi, kardeşleri dışarı çıkmadan arabanın dönmesini umuyordu. Bir madalyon kadar saçma bir şey onlarla tartışacak havada değildi.

Landau'nun takırtısı harekete geçirdi ve Margaret arkasından koşarak caddeye doğru hızlı adımlarla yola koyuldu. Uşak onu içeri aldı. "Bond Sokağı'na," dedi ve kapı kapandı.

####

"O mu?" İri yarı adam kirli sakalını kaşıdı ve boncuk gibi bakışlarıyla Vikont'u süzdü. "Evet."

Vikont Dudley nefesinin altında küfretti. Herif muhtemelen madalyonu takmıyordu.

Sebastian döndükten sonra çok erken dışarı çıkmıştı. Planında aceleci davranmamalıydı. Sebastian'a onunla konuşması için zaman vermeliydi. O ihtiyacı vardı!

"Ona ne yapmamı istiyorsun, Şef?"

"Ona bir şey *yapmanı* istemiyorum," dedi sertçe. "Senden onun üzerinde olacak bir madalyonu almanı istiyorum. Ona hiçbir zarar gelmeyecek, anlaşıldı mı?"

Kırılmış adam omuz silkti. "Sen nasıl , ama ona zarar , birkaç suç ortağı tutmam gerekecek. Bu sana fazladan pahalıya patlar."

"Fazladan para alacaksın, sadece işi benim gibi yaptığından emin . Eğer bunu becer, kelleni alırım."

"Ben icabına bakarım lordum."

"Öyle yap. Bana iyi haberler verene kadar benimle bir daha iletişime geçme."

####

Jenna dükkanların sıralandığı caddede boş boş yürüdü, vitrinlere bakmak için kısa bir süre durakladı ama içeri girmek için yeterli hevesi toplayamadı. Margaret canlı bir şekilde konuşmaya devam etti ama Jenna sadece yarım yamalak dinledi.

Kalbi hiçbir şekilde alışveriş yapmaktan yana değildi. Sebastian'la hiç böyle bir tartışma yaşamamıştı. Ve

Ona verdiği bu his hoşuna gitmemişti. Ailelerinde meydana gelecek değişiklikleri hayal ettikçe göğsü hüznle doluyordu.

Evlendiğinde Penbury'den taşınacaktı. Annesinden, babasından, Sebastian'dan ve Quinn'den uzağa. Dünyada en çok sevdiği ve hayatının son yirmi yılını birlikte geçirdiği insanlardan.

Yalnızlığı sevmezdi. Büyüdüğü gürültülü, şamatalı evi seviyordu. Ailesinin etrafında olmasına ihtiyaç duyuyordu. Ve sevmediği ve hiçbir tutkuyu paylaşmadığı bir adamla daha yalnız şey hayal edemiyordu.

Eldivenli eliyle bir damla sildi ve Margaret'le birlikte caddede ilerlemeye devam ederken amaçsızca önüne baktı. Stuart'tan en fazla moda üzerine bir ders almayı .

Anne ve babası mutluydu ve birbirlerini çok seviyorlardı. Jenna ve kardeşleri, anne ve babalarının kimsenin bakmadığını düşündükleri zamanlarda kaçıp gittiklerini eğlenerek fark ediyorlardı. Jenna'nın istediği de böyle bir hayattı.

Panik onu ele geçirirken hıçkırıklarını bastırdı. Düğününe birkaç ay kalmıştı ve o gün hayatı geri dönülmez bir şekilde değişecekti. Tırnaklarının avuçlarındaki malzemeyi kazıyarak acı ırkılmasına neden oldu. Kendini rahatlamaya ve duygularını kontrol etmeye zorladı.

", iyi misiniz?" Margaret'in endişeli sesi kulaklarına ulaştı. Jenna neşeyle gülümsedi ve endişeli hizmetçiye baktı. "Ben iyiyim."

Margaret kuşkuyla baktı ama yanında yürümeye devam etti. "Düşünüyordum da leydim. Bay Eglin'le evlendiğinizde ben de sizinle gelmek isterim. Tabii Kont için sorun olmazsa. Ve tabii ki siz de."

Jenna döndü ve ona sarıldı. "Bunu çok isterim Margaret. Gerçekten. Daha iyi bir şey hayal edemiyorum."

"İşte, . Olay çıkarma." Kükredi. Ama Jenna onun gözlerindeki memnun bakışı gördü.

"Eglin House'da yaşamak istemediğimi itiraf etmeliyim," diye mırıldandı. "Annem ve babamdan uzakta... ve diğerlerinden." Konuşmayı hafif tutmaya çalışmasına rağmen sesi çatallaştı.

"Zavallı kuzum," diye yatıştırdı Margaret. "Ne kadar mutsuz biliyorum. Ama Bay Eglin sana iyi bir koca olacak. Ve zamanını dolduracak çocukların olacak. Ve Penbury'yi ziyaret edeceksin."

"Evet. Yapacağım," diye fısıldadı Jenna.

Margaret uzandı ve onun kolunu sıktı. "Eminim Lord Hembly gün bitmeden tartışmanızı unutacaktır."

Jenna sulu gözlerle ona baktı. "Umarım öyledir Margaret. Tam bir hödük gibi davrandım. Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibiyim."

Döndüler ve arabaya doğru yürümeye başladılar. Jenna arabaya binmeye hazırlanıyordu ki caddenin karşısında toplanmış küçük bir çocuk grubunu fark etti. Şaşkın şaşkın durdu. Onlar yeni bir manzara değildi. Günün herhangi bir saatinde, sokaklarda dilenen ya da ceplerini karıştırmak isteyen bir sürü pejmürde çocuk görülebilirdi.

Kadın bakmaya devam ederken Gray'in çocukluğuyla ilgili anlattığı her şeyi hatırladı. Yalnız kalmaktan korkuları. Ailesini terk etmek zorunda kalmaktan duyduğu kendi korkusunu. Bir kez daha gözleri yaşardı. Bu çocukların hiç kimsesi yoktu. En azından onun, ne kadar uzakta yaşarlarsa yaşasınlar, bir ailesi vardı.

", dedi uşak, onu arabaya bindirmek için beklerken.

Çenesine kararlı bir ifade vererek arabaya bindi ve şoförü Oxford Caddesi'ne yönlendirdi. Margaret şaşkınlıkla ona baktığında Jenna, "Yetimhaneye bir ziyarette bulunacağız," dedi.

On Üçüncü Bölüm

Araba caddede ilerlerken Jenna Margaret'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Bu kadar kendini düşünmeyi bırakıp etrafındaki dünyayı değerlendirmesinin zamanı gelmişti Evlendikten sonra zamanını geçirecek bir şeye ihtiyacı olacaktı. Mutsuzluk içinde boğulmasını engelleyecek bir şey. Başkalarının bu kadar mutsuz olmadığından emin olmak, başlamak için iyi bir yer görünüyordu.

Araba birkaç dakika sonra durduğunda Jenna perdeli penceresinden dışarı baktı. Çocukların evi Londra'nın en iyi yerleşim bölgelerinin hemen kıyısında şık bir ev gibi görünüyordu. Geniş ev kırmızı tuğladandı ve yeşil panjurları vardı. Çift panelli kapının üzerinde *Masumlar* yazan bir tabela asılıydı.

Margaret'geride kalmasını söyledikten sonra arabanın basamaklarından indi ve girişe giden patikadan yukarı doğru yürüdü. Çekinerek kapıyı çaldı ve birkaç saniye sonra sert giyimli yaşlı bir kadın kapıyı açtı.

Jenna boğazını temizleyerek kadına hitap etti. "Ben Leydi Jenna Wycliffe. Yardım etmek istediğim için buradayım." Yol boyunca alıştırmalarını yaptığı konuşmasına devam edemedi kadın ona içeri girmesini işaret etti.

"Ben Bayan Drennan, evin annesiyim. Yetimhanenin hayırseveri Bay Grayson çocuklarla birlikte arkada. Sizi ona edeyim."

Jenna Gray'in adını duyunca yutkundu. Doğru, yetimhaneye bilerek gelmişti ama Gray'in onu takip düşünmesini istemiyordu. Çocuklara gerçekten yardım etmek istiyordu ve başka bir yetimhanenin yerini de bilmiyordu.

Başını sallayarak kadını içeri kadar takip etti. Daha şimdiden evin bozulmamış halinden etkilenmişti. Şimdiye kadar sadece bir yetimhaneye girmiş olmasına rağmen, yaşam koşullarıyla ilgili pek çok korku hikayesi duymuştu.

"Burası çocukların uyuduğu ," dedi Bayan Drennan, özenle yapılmış karyolalarla dolu bir odadan geçerken. Duvarların iki yanında sıralanmışlardı, örtüleri arkaya dönüktü ve her birinin üzerinde bir yastık vardı.

Evin arka tarafında yer alan aydınlık bir odaya doğru ilerlediler. Arka duvarın tamamı camdı ve güneş ışığı cilalı zeminlerden ve bembeyaz duvarlardan yansıyarak içeri süzülüyordu.

"Burası çocukların oyun odası. Bay Douglas şimdi onları dışarıdan çağırıyor. Bahçedeydiler."

Birkaç dakika sonra Gray, peşinde kıkırdayan, bağırان bir grup çocukla içeri girdi. Biri omuzlarına binmiş, diğer ikisi de kollarını bacaklarına dolamış, o ilerlerken kahkahalarla çığlık atıyorlardı.

Başını kaldırıp onu gördüğünde kısa bir süre durdu. omuzlarından indirdi ve nazikçe yere bıraktı. "Çocuklar, sizi tanıştırmak istediğim biri var."

"Kim? Kim?" diye koro halinde konuşular.

"En iyi havanı takın ve Leydi Jenna Wycliffe'e merhaba de."

"Vay canına! Gerçek bir hanımefendi mi?" diye haykırdı

tombul yüzlü bir çocuk. "Jack!" Bayan Drennan azarladı.

Utanmış görünüyordu. "Özür dilerim anne."

Kızlardan birkaçı beceriksizce reverans yaptı ve oğlanlar açıkça görüldüğü üzere ayak ayak üstüne attılar.

Ne yapmaları gerektiğinden emin değillerdi.

"?" Jenna onların önünde ihtişamla reverans yaparak sordu. Bir kez daha kıkırdadılar. "Artık oynayabilir miyiz Bay Douglas?"

Başını salladı ve Jenna'yı Gray'in önünde tek başına bırakarak oyuncak kılıçlarına ve bebeklerine doğru çılgınca koştular.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyerek garip sessizliği bozdu. Kadın kızardı. "Hayır, sanırım . Ama buradayım. Ve yardım etmek istiyorum."

Ona şüpheyle baktı.

"Düşündüğünüzün aksine, tamamen vicdansız . Bana oyun oynayan ve geleceğiyle kumar oynayan şımarık, kız görüyorsunuz." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Ama ben öyle değilim," diye fısıldadı. "Kendi mutluluğumun ötesinde başka şeyleri de önemsiyorum."

"Ahh, Jenna." kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. "Her zaman yardıma ihtiyacım var. Görünüşe göre her gün yeni bir çocuğumuz oluyor."

"Muhtemelen babamı para bağışlamaya ikna edebilirim ve annemin arkadaşlarının yetimhaneniz için para toplamaktan çok memnun olacaklarını biliyorum." Ona heyecanla gülümsedi.

"Senin parana ihtiyacım yok," dedi sessizce. "Kullanabileceğimden çok daha fazla param var. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsanız, zamanınızı ve sevginizi gönüllü olarak verin. Ellerinizi kirletin ve kalbinizi açın."

Ondan uzaklaştı ve gözlerini küçük bahçeye dikti. "Sizin konumunuzdaki insanların sorunu, paranın dünyanın tüm kötülüklerine çare düşünmeleri."

Etrafında döndü ve yoğun bakışlarıyla onu sabitledi. "Bir amaç uğruna para saçmak muhtemelen kendini daha iyi hissetmeni sağlasa da, sorunun kökenini çözmez. Paran sende kalsın Jenna. Ben istemiyorum. Bu çocuklar da istemiyor. İstedikleri şey, yaşayıp yaşamadıklarını umursayacak birileri. İyi bir yemek yiyip yemediklerini ya da gece uyuyacak bir yerleri olup olmadığını. Yapabileceğin şey *bu*."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve utanç duygusu onu derinden yaraladı. "Böyle bir şey önermiyordum. geldiğince yardım etmek istiyorum. Sadece sizin için fon sağlayabileceğimi düşündüm."

Çenesini avucunun içine aldı ve başparmağını hafifçe yanağına sürttü. "İstedğini biliyorum Jenna. Ama paraya ihtiyacım yok. Eğer para bağışlamak istersen, umutsuzca ihtiyacı olan çok sayıda yetimhane var. İstersen sana bir liste verebilirim."

"Yani benim yardımıma ihtiyacın yok... burada?" diye sordu titrek bir sesle.

Geri , pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı. "Ben öyle bir şey demedim. Çocukların iyiliğiyle ilgilenen çok fazla insan olamaz. Onlara hikâye okumak kadar basit bir şey yapabilirsiniz. En çok ihtiyaç duydukları şey onları sevecek birileri. Bunu yapabilir misin Jenna?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözleri kısıldı ve kaşlarını çattı. "Bana patronluk taslama Gray. Gerçekten yardım istemeseydim teklif etmezdim. Beni bencil bulduğunun farkındayım ama merhametliyim ve çocukları seviyorum."

Jenna bir nefes daha alamadan karşısına dikilmişti, gözleri fırtınalıydı. "Senin hakkında hiç kötü düşünmedim Jenna. Nasıl hissettiğim hakkında varsayımlarda bulunma."

Cildinde küçük karıncalanmalar oldu ve kulaklarında hafif bir uğultu duyuldu. "BEN... BEN..."

Adamın dudakları ateşli bir tutkuyla onunkilerin üzerine atıldığında daha fazla bir şey söylemesi engellendi. Adam onu kendine doğru çekip öpücüğünü derinleştirmeden önce hırıltılı bir

nefes aldı.

Kolları adamın boynuna dolandı ve elleri adamın sırtında gezinerek onu kendine çekti, öpücüğün bitmesini istemiyordu.

Dili kızın ağzının içine daldı, dönüp durdu. Nefes nefese kaldığında

kısa bir süre kendi nefesini aldı, sonra tekrar dudaklarına yapıştı.

"Sana doyamıyorum Jenna. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." "etkinden daha fazlası olamaz," diye fısıldadı Jenna onun dudaklarına.

İnledi ve onu bir kez daha kendine doğru bastırdı. Vücudunun sertliği sarmaladı, yuttu, nerede başladığını ve nerede bittiğini ayırt etmeyi imkânsız hale getirdi.

Sonunda uzaklaştığında gözleri dumanla kaplıydı. "İçeri seni burada gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

"Bay Douglas," diye seslendi Bayan Drennan kapıdan. "Gelseniz iyi olur. Başka bir çocuk daha var."

Gray başını kaldırdı. "Evet, elbette Bayan Drennan."

Adam odadan dışarı ve Jenna merakla onu takip etti. Öndeki küçük salonda, pejmürde giyimli küçük bir kız, ayakları kenarından sarkan bir koltukta oturuyordu.

İri mavi gözleri korkuyu ve yalnızlığı yansıtıyordu. Jenna'nın kalbi sıkışmıştı hemen gidip kızın önünde diz çöktü.

Kız Jenna'ya utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını eğdi. "Senin adın ne ufaklık?"

"Gerçek adımlı bilmiyorum ama Meg adını seviyorum."

Jenna gülümsedi. "Meg çok güzel bir isim ve Meg ."

Jenna kirli altın buklelere ve yırtık pırtık büyük boy elbiseye baktı. Kim bilir ne tür yaşam koşullarının kiri ve isi. Tekrar Gray'e baktığında aynı duyguların onun yüzünü de kapladığını gördü. Tekrar ayağa kalkarak Meg'in elini kendi elinin içine aldı.

"Meg, bu Bay Douglas. Bu evin sahibi. Bu da Bayan Drennan, evin annesi. Banyo yapmak ve sıcak bir yemek yemek için onunla gitmek ister misin?"

"İşiniz bittiğinde diğer çocuklarla tanışabilirsiniz," diye konuştu Gray. "Eminim oyuncaklarını sizinle paylaşmayı çok isterler."

"Oyuncak bebekleri var mı?" diye sordu hayretle. "Hep bir bebek istemişimdir."

Jenna o bulabildiği en büyük, en güzel bebeği satın almayı aklına not etti.

Meg sandalyeden zıplayarak indi ve Bayan Drennan'ın uzattığı eli tuttu. Bayan Drennan'ın arkasında yürürken durdu ve Jenna'ya baktı. "Adınız nedir, bayan?"

Jenna gülümsedi ve onun önünde ihtişamla reverans yaptı. "Leydi Jenna, ama bana Jenna diyebilirsiniz." Meg'in gözleri fincan tabağı gibi irileşti. "Bir hanımefendi!"

"Şimdi git. Seni görmek için geri döneceğim," diye söz verdi Jenna gülümseyerek.

Meg'in odadan çıkmasını izlerken Gray' döndü. "Söylediklerimde ciddiydim," dedi yumuşak bir sesle.

Gözleri soru sorarcasına onu inceledi. "Ne hakkında?" "Yardım etmek istemek."

"Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsanız, kesinlikle hayır demem. Bayan Drennan'ın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var. Ama bu zor bir iş."

"Çok çalışabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Bence her şeyi yapabilirsin."

"İyi o zaman, anlaştık. Haftada bir gün çocukları ziyarete geleceğim ve elimden geldiğince yardım edeceğim."

"İsterim." Bir an durakladıktan sonra, "Bu gece geliyor musun?" diye sordu.

Yüzünün kızardığını hissetti ve kaçırıldı. Etkileşime girmek çok farklıydı.

gün boyunca onunla. Daha önce çok samimi olduğu adama benzemiyordu ve bu durum endişe vericiydi. "Evet, orada olacağım." Odanın karşısındaki büyük dede saatine baktı ve yüzü pişmanlık içinde düştü. "Gerçekten gitmeliyim. Bu kadar uzun kalacağımı tahmin etmemiştim."

"Seni geçireyim," dedi ve kolunu ona uzattı.

Onu arabaya bindirirken, kendisine düşmanlığa benzer bir şeyle bakan Margaret'a başını salladı. yüzleştğinde kelimeleri yüksek sesle söylemese de Jenna dudaklarından dökülenleri açıkça okudu. "Gece yarısına kadar."

###

Sebastian ve Quinn'in onu rahatsız etmek için bekllemelerinden daha kötü olan tek şey Jenna'nın eve geldiğinde Stuart'ı salonda otururken bulmasıydı. Onu görmemiş gibi davranıp odasına saklanmayı şiddetle arzuluyordu. Ne yazık ki onu önce Stuart gördü.

"Jenna!" Ayağa kalktı ve doğru koştu, elini tutarken kollarının dantelli manşetleri dışarı taşı. "Seni görmekten ümidimi kesmek üzereydim ve eve döndüm."

Beş dakika daha kalmamış olması çok kötüydü. Ona sertçe baktı, onun tiyatrosuyla uğraşacak hali yoktu. Sebastian'ı bulmak ve daha önceki tartışmaları için özür dilemek istiyordu. "Ziyaretiniz şerefini neye borçluyum?" Elini onun elinden nazikçe kurtardı.

Yılmadı, kızın diğer elini tuttu ve onu kanepeye doğru götürdü. "Verecek harika haberlerim var." Yakut ceketinin eteklerini dikkatle düzelterek onun yanına oturdu. "Yarın gece Leydi Lockhart'ın suaresine davet edildik."

Leydi Lockhart'tan söz edilince Jenna'nın başı döndü. "Ne demek biz?" "Şey, sen ve ben, tabii ki," dedi sanki Jenna aptalmış gibi.

"Hayır, birlikte mi davet edildik yoksa *siz* davet edildiniz ve benim de sizinle gelmemi mi istediniz?" "Aradaki farkı anlayamıyorum," diye burnunu çekti. "Gerçekten Jenna. Son zamanlarda çok aykırı olmaya başladın." "Sadece şu lanet soruya cevap ver," diye tersledi.

"Jenna!" Yüzü şok içinde bembeyaz kesildi ve eliyle hızlı hareketlerle yüzünü yelpazelemeye başladı. hayat damarlarını tıkıyormuş gibi yakasını sarsakça kavradı. "Böyle bir dil! Çok kaba!"

"Zırvalamayı kes, Stuart." Kadın ona tiksintiyle baktı, istemediği bir nişan uğruna onun tuhafılarına katlanmaktan .

Ağzı bir karış açık kaldı. Sonra onu şaşırtacak şekilde kahkahalara boğuldu. "Jenna, . Beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyorsun. Zekice, sadece zekice!"

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Sinirle eteklerini düzelterek ayağa kalktı. "Stuart, bugün gerçekten hiç keyfim yok. Belki de başka bir zaman yeniden bir araya gelmeliyiz."

"Elbette. Özürlerimi kabul edin." Misafir odasının kapısına doğru yürüdü ve geri döndü. "Sorunuza cevap olarak, *bizi* Leydi Lockhart davet etti."

Stuart gittikten sonra uzun süre kanepede oturdu. Jenna'yı davet etmesini Gray mi istemişti? Eğer öyleyse, pekâlâ orada olabilirdi.

Yanakları kadar yüzüne bir gülümseme yayıldı. Stuart'la geçireceği bir akşam, aynı zamanda Gray'i görebilecekse katlanılabılırdi. Ve balo şüphesiz gece yarısını da aşacağı için, o gece onu görebilmek için tek şansı olacaktı. Erken ayrılmaya devam edemezdi, yoksa Stuart ve kardeşlerinin şüphelerini üzerine çekerdi.

Sonunda kalktı ve Sebastian'ı aramaya çıktı. Aralarındaki uçurumun büyümesinden hoşlanmıyordu ve bunu telafi istiyordu.

Onu babalarının ofisinde bir yığın yazışmayı gözden geçirirken buldu. Ona doğru ilerledi.

masanın kenarına oturdu ve cilalı yüzeye sırtını yasladı.

Bir mektubu bir kenara bırakarak başını kaldırdı. Gözlerinde hüznün vardı ve bu neredeyse onun felaketi olacaktı. "Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu.

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "Ağlama, Sprite." "Sana çok kötü davrandım. Ama hiçbirini kastetmedim."

"Yapmadığımı biliyorum," diye yatıştırdı.

Geri çekildi ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Bunu unutamam, olur mu?" Kadın gülümsedi ve başını salladı. "Bu hoşuma gider. Ve bundan sonra madalyonu takacağıma söz veriyorum."

Kalbi rahatlayarak hafifledi. Araları tekrar düzelecekti. daha fazla açmaya .

"Şimdi bana böyle acınası bir dili nereden öğrendiğini söyler misin?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Bölüm On Dört

Jenna pelerinini çıkarırken Masterson, "Bay Douglas bunu almanızı istiyor," dedi.

Kâhyadan büyük kutuyu aldı ve şaşkınlıkla kutuya baktı. "yatak odasında bekleyeceksiniz."

"Şimdi nerede?" diye sordu. Ama uşak, ne zaman o etrafta olsa yaptığı gibi ortadan kaybolmuştu. Kutuyu kolunun altına sıkıştırarak merdivenleri tırmandı. Odasına ulaştığında kapıyı hafifçe araladı ve başını içeri uzattı. "Gray?"

Sessizlik belirdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve yatağa doğru yürüyüp kutuyu üzerine koydu. Merakına yenik düştü ve kapağı çıkardı. Beyaz dantelin üzerinde katlanmış bir not duruyordu. İçindekileri hızla taradı.

*Bütün gün seni bunun içinde
görmek için sabırsızlandım.
Gri*

Geceliği çıkardı ve önünde tuttu. Cüretkâr bir şekerlemeydi, şeffaftı ve alçakgönüllülük adına çok az şey sunuyordu. Ama bunu Gray için giyme fikri, tüylerini diken etmişti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde giysilerinden kurtuldu ve onları yatağın yanındaki masanın üzerine düzgün bir yığın halinde koydu. Sonra geceliğini çekti. Dantel ayaklarına kadar indi ve aşağı inerken tüm hatlarını şekillendirdi.

Aceleyle aynaya gitti ama yansımasını gördüğünde şaşkınlıktan nefesi kesildi. Karşısında güzel, şehvetli bir kadın duruyordu. Uzanarak saçlarını çözdü ve sırtından aşağı izin verdi. Elleri göğsüne düştü ve göğüslerinin üzerinde gezinmelerine izin verdi. Göğüs uçları büzüştü ve ipeksi kumaşın gerildi.

"Hayal ettiğimden daha da güzel görünüyorsun."

Dönüp baktığında Gray'in kapının içinde durduğunu görünce irkildi.

İlerlemeye başladı ve kadının birkaç santim önünde durdu. Vücudundan yayılan sıcaklık sarıp sarmalayıp kendisine yaklaştırmaya çağırıyordu. Adam nefis bir şekilde deri ve misk kokuyordu ve kadın onun kokusunu derin derin içti.

"Seni soymak için sabırsızlanıyorum ama yine de sabahlığın içindeki görüntün beni sarhoş ediyor. Bu bana tam bir ikilem sunuyor."

diken diken oldu ve nefesini içine çekti. Adamın konuşması yeterliydi ve kadın ihtiyaç içinde kıvranıyordu.

"Evet, sanırım şimdilik seni içinde bırakacağım," diye devam etti gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Buraya gel." Onu yatağa doğru götürdü, sonra kaldırdı ve yere yatırdı, elbisesi etrafına .

Geri çekildi, gözleriyle onu içine çekti. "Tutkuyu deneyimlemek istediğini söylemiştin. Bu gece Jenna, sana çok daha fazlasını vermeyi planlıyorum."

Daha fazla mı? Daha fazla ne olabilirdi ki? Eğer önceki gece tutku değilse, buna dayanabileceğinden emin değildi. Gömleğini pantolonundan çıkarmaya başladı, küçük bakışlarıyla onu baştan çıkardı.

et. Gömleğini çıkardıktan sonra yatakta üzerine eğildi ve elini bacaklarında gezdirdi, dantelli elbiseyi ellerinde d ğ mledi ve yukarı doğru ilerlerken bir kez daha bıraktı.

Ağzını kadının karnının gergin derisine doğru indirdi ve dilini kumaşın üzerine bastırdı. Sanki yanmış gibi tepki verdi ve sırtını yataktan kaldırdı.

Her iki eli de göğüslerinin yumuşak t mseklerini kavradı ve dişleriyle altlarındaki deriyi . , meme uçlarını ipeğin üzerinde yuvarlıyordu; ellerinin sert baskısı, dilinin yavaş, yuvarlanışı kadar sabitti.

Elleri adamın saçlarına dolandı, onu çekti ve ona tutundu. Tutkusu arttı a, başını yukarı kaldırmaya zorladı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Pasif bir katılımcı olmak istemediğinden, onun okşamalarına kendi okşamalarıyla karşılık verdi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu dudaklarını onunkilerden ayırırken. "G vendiğimi biliyorsun." Nefesini tutmaya çalışarak yutkundu.

Adam onu iterek yataktan kalktı. Kadın ona baktı, gözlerinde ne düşündüğüne bir işaret aradı. Adam onun bacaklarını kavradı ve yatağın çekti. İpeğin sırtına sürtünmesi tenini ısıttı. Sonra adam onu nazikçe ters çevirdiğinde kendini yüzüstü yatağın üzerinde buldu.

şaşkınlıkla kırpıştırdı, sonra kendini geri çevirmeye çalıştı ama adamın eli sırtına bastırarak hareket etmesini engelledi.

"Güven bana," diye mırıldandı.

Duyuları harekete geçmesine rağmen hemen sakinleşti. Heyecanla karışık gerginlik midesinde kıvrılıyordu. Ama adamın pantolonunu çıkardığını duyduğunda beklenti her şeyin önüne geçti.

Elleri beline dolandı ve onu dizlerine kadar kaldırdı. Kendini tutmak için avuçlarını çarşaflara dayadı. Adamın elbisesini yukarı ittiğini hissettiğinde bacaklarına serin bir hava . beline kadar. Sunması gereken manzarayı hayal ederken yanakları ısındı.

" ok güzel," diye mırıldandı. " ok güzel, saçların sırtından aşağı akıyor, danteller seni örtüyor." Adam yatağın ucuna doğru yürüdü, böylece kadın şimdi ona doğru yan duruyordu. Onu görebilmek için başını eğdi ve adamın çıplak olduğunu görünce yutkundu.

Adam uzanıp göğüslerini avu ladığında boğazının inledi ve başını geriye attı. Arkasından yürürken elini omzunda ve sırtında gezdirdi, eli ipekle kaplı tenini yumuşattı.

Parmakları kalçalarının üzerinde, sonra bacaklarının arasında gezindi ve yumuşak kıvrımlara daldı. Adam bir parmağını kadınlığının tam kalbindeki hassas çıkıntıya bastırdığında kadın öne doğru sallandı.

Alnında nemli bir ter lekesi belirdi ve dudağını ısırarak lezzetli bir acıyla gözlerini kapattı. Adamın parmakları dalgalanıp girdaplar çizerken, kadın adamın eline doğru geri itilmeye başladı.

Adamın parmakları içine gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. "Lütfen," diye yalvardı.

"Zamanı gelince," dedi adam boğuk bir sesle.

Adam durduğunda itiraz ederek inledi, ama sonra elleri göğüslerini alttan kavradı, başparmağı ve işaret parmağı arasında meme uçlarını sıkıştırdı. Gergin ve sert olana kadar onları okşadı. Adamın manipülasyonları arttı a bacaklarının arasındaki ağrı dayanılmaz hale geldi.

"Gray, lütfen," diye soluk soluğa bağırdı. "Ne istiyorsun Jenna? Söyle bana."

"Sen. Seni istiyorum. İçimde. Lütfen. Buna daha dayanamıyorum."

Kıkırdadı. "Oh, ama daha yeni başladım." Elleri göğüslerini terk etti ve aniden sıcak nefesini kalçalarında hissetti.

Adamın dili bacaklarının arasına girdiğinde öne doğru fırladı. Ama adamın elleri onu kavradı.

ve onu sıkıca kendisine doğru tuttu. "Gri," diye bağırdı. Ama adam ısrar etti ve onu arzudan çılgına çevirdi.

Dili hassas tomurcuğunun etrafında gezinirken dizleri yatağa doğru titriyor, elleri çarşafı kavırıyordu. Yavaşça emdi, doğrudan en içteki derinliklerine keskin zevk patlamaları gönderdi.

Sonra adam gitti ve birden kendini yatağın en ucuna sürüklenirken geriye doğru itilirken buldu. Dizleri şiltenin kenarına gömüldü ve bacakları .

Kalçalarını kavradı ve başparmaklarıyla bacaklarını ayırıp arkasına geçti. "Gray?" dedi titreyen bir sesle. Kendi arzusunun gücü nefesini kesmişti.

"Sana bineceğim," dedi, şehvetli sözleri onun üzerinde kayarak neredeyse onu serbest bırakmaya fırlattı.

Vücudundaki her kas beklentiyle gerildi. Adamın ona bir kısrak gibi görüntüleri zihninde yuvarlanarak meme uçlarının gerilmesine neden oldu ve bacaklarının arasındaki ağrı dayanamayacağı kadar büyük bir güce dönüştü.

Adam sıcak ve sert bir şekilde onun içine kaydı. En çılgın fantezilerinde bile hayal edemeyeceği uyandırırken, adam mümkün olduğunu düşündüğünden daha derine haykırdı.

Sonunda durduğunda, kendini dolu, gergin ve ihtiyacı içinde vahşi hissetti. "Daha fazla," diye fısıldadı. "Daha fazlasını istiyorum."

Adam öne doğru gerildi, sert kalçalarını onun kalçalarına bastırdı ve kadın da karşı itti, ona verdiği kadarını ona vermeye kararlıydı. Adam geri çekilip tekrar ileri iterken elini uzatıp meme uçlarını çekti.

"Sür beni," diye yalvardı.

Ve yaptı da. Başladığı yavaş tempodan vazgeçerek ona karşı sallanmaya başladı ve onu itişlerine uyması için geri çekti. Kalçalarını kavradı, onu sıcak ve sert bir şekilde sürerken sıkıca tuttu. Elbisesi, göğüsleri neredeyse kurtulana kadar sırtında yükseldi.

Kendinden geçmiş bir halde sayıklıyordu. Başını arkaya atarak gözlerini kapadı ve iniltili bir çığlık attı. Elleri kalçalarından ayrılıp saçlarına dolandı ve daha sert sürerken başını geride tuttu.

Daha hızlı ve daha sert, kalçalarına çarpan uyluklarının sesi odayı doldurdu, iç çekişlerine ve inlemelerine karıştı.

"Daha sert," diye ısrar etti. Olağanüstü bir şeye çok yakındı ama ona tam olarak ulaşamıyordu. Ama daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Jenna, Tanrım," diye nefes nefese kaldı. Onun direktifiyle teşvik edilen adam çabalarını yeniledi, daha fazla ilerleyemeyeceğini anlayana kadar içine girdi.

Gittikçe daha tırmanıyor, yoğunluk dayanılmaz hale geliyordu. Daha fazla . Ve sonra Gray'in boğuk çığlığı kulaklarına ulaştığında tüm dünyası milyonlarca parçaya bölündü. Hareketleri çılgıncaydı, her biri diğerini sarmaya çalışıyordu.

Serbest bırakılması onu öylesine yoğun bir şekilde yıkarken, ona karşı çılgınca çırpındı, yatağa yığıldı. Adam da onunla birlikte düştü, yatağa yayıldıklarında hâlâ onun içinde kilitliydi. Adam kendini ondan ayırdı ve adam onu yakınında tutarken, sıcak tohumunun sırtına döküldüğünü hissetti.

Gözlerini kapadı ve kendine gelmek için mücadele etti. Hayatında hiç az önce yaşadıklarıyla kıyaslanabilecek bir şey hissetmemişti. Kalbinin vahşi atışı yavaşlamaya başlamıştı ama Gray' göğsünün sırtına çarpışını hâlâ hissedebiliyordu.

"Seni incittim mi?" Gray'in endişeli sesi puslu havasına girdi.

Gülümsedi ve ona bakmak için başını kaldırdı. "Hayır."

"Hadi gidip birlikte banyo yapalım."

"Bu reddedemeyeceğim bir teklif," dedi, birlikte yaptıkları son banyoyu hatırlayarak.

Birkaç dakika sonra büyük küvetin daldılar. Adam kadının ayaklarından birini aldı, göğsüne dayadı ve tabanına masaj başladı.

Uzun bir süre ona baktı. "Neden evli değilsin?"

Bir kaşını kaldırdı ama ayağını ovmaktan vazgeçmedi. "Sanırım henüz doğru kadını bulamadım." Gözlerinde kısa bir acı parıltısı belirdi. Yoksa bunu hayal mi etmişti?

Adam bıraktığında kadının ayağı küvete geri sıçradı. Diğer ayağını aldı ve masaj yapmaya başladı.

"Mmm, bu çok iyi hissettiriyor." çekti ve bir an için gözlerini kapatarak sıcak suyun derinliklerine gömüldü. Hayatının geri kalanının her gecesini böyle geçirmek için neler vermezdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne tür bir saçmalık düşünüyordu?

"Bir sorun mu var?" sordu, merakla ona bakarak.

"Hayır," dedi aceleyle. Suyun kenarlardan akmasına neden olacak şekilde doğrulup oturdu. "Seni yıkama sırası bende."

Ona sırtıttı. "Bunu kesinlikle çevirmeyeceğim."

Adam sırtını gösterdi ve kadın da yanındaki bezi aldı. Sırtını sabunla sonra bezi yavaş ve sert darbelerle adamın cildine sürmeye başladı.

İnledi. "Bu harika hissettiriyor."

Göğsünü yoğurmaya başlarken göğüslerini onun sırtına bastırarak etrafına uzandı. Dilini omzunun üzerinden geçirdi ve sonra dişleriyle .

Tepki olarak sıçradı. "Minx!"

Sırtıttı ve ellerini önüne indirdi, onu avucunun içinde sert ve dik hissettiğinde şaşırdı. "Aman Tanrım!"

Dönüp onu yakaladı ve önüne doğru sürükledi. Ona doğru sırtıttı. "Aman Tanrım, gerçekten de seni küçük baş belası. Şimdi ödeme zamanı."

Onu kollarında tutarak ayağa kalktı. Su üzerlerinden hızla akarak yere döküldü. Küvetten çıktı ve onu odanın diğer ucuna taşıdı. Onu ateşin önüne bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve bir havlu aldı. Birkaç saniye sonra tekrar kızın üzerine eğildi ve onu kurulamaya başladı.

Adam kurulanmak için ayağa kalktığı anda, kadın yastıklara sarıldı ve gözlerini ateşe dikti. Adamın yanına yerleştiğini hissetti ve kollarını dolayarak göğsüne doğru çekti.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu usulca, gitme vaktinin neredeyse geldiğini öğrenmekten korkuyordu. "Henüz saatler var."

Kadın rahatlayarak gevşedi. Başını tekrar ona çevirdi ve çocuk eviyle soru sormak için ağzını açtı ama adam nazik bir öpücükle ağzını kapattı.

"Şimdilik sus. Sonra konuşuruz." Onu sırt üstü çevirdi, böylece ona bakıyordu. "O ağzın için aklımda başka şeyler var."

Kadın ama adamın sözleri kanını . Başını boynunun kıvrımına eğdi ve dişleriyle tenini hafifçe sıyırdı. "Beni ne kadar delirttiğin hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı kulağına.

"Senin beni delirttiğinden daha fazla değil," diye

fısıldadı. "O zaman bu konuda bir şeyler

yapmamızı öneriyorum."

Adamın başını kendi başına doğru çekti. "Bu konuşmadan vazgeçmeyi

öneriyorum." "Düşünce tarzını seviyorum," dedi öpücükler arasında.

itti ve üzerine yuvarlandı. "Geçen gece ilginç bir kitap okudum. Bir kadın ve bir erkek hakkında oldukça ayrıntılı bir anlatım vardı... ve kadın erkeğin üstündeydi."

"Devam et. Bu hikayeyi şimdiden sevmeye başladım."

"Görünüşe göre kadın böyle bir şey yapmış." Elini indirdi ve parmaklarıyla onun şaftını daire içine aldı. Başı adamın belinin üzerinde olacak şekilde vücudunu aşağı doğru hareket ettirerek yavaşça ağzına aldı. Adam ona doğru eğildi.

"Jenna!"

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Sonra böyle bir şey yaptı." Bir bacağına onun üzerine atarak kendini onun ereksiyonunun üzerinde tuttu, sonra da acı verici bir dikkatle kendini onun üzerine indirdi.

Gözleri kısıldı ve ellerini yumruk yaptı. Onu daha da içine aldı ve her bir lezzetli santimin tadını çıkardı. Adamın kalçalarına dayandığında, elleri belini kavramak için yukarı kalktı.

Kendini onun göğsüne yaslayarak ileri geri ve bir o yana bir bu yana hareket etmeye başladı. Sonra yukarı kalktı ve kendini geri indirdi.

"Jenna, yapamam..."

Dayanamıyorum." "Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı.

Kalçaları onunla buluşmak için yukarı doğru itilirken elleri onu üzerine çekti. "Sür beni, Jenna."

Saçları bir tül gibi öne doğru düşerek adamın göğsünü okşadı ve yüzünü gizledi. Ritmini buldu ve kalçalarını onun üzerinde dalgalandırdı. Gerilim onun içinde de artıyordu ve hareketlerini hızlandırdı.

Yüzü bir tutku portresiydi. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve gözleri parlıyordu. Kadın hızını artırdıkça dudaklarından zevk iniltileri dökülüyordu. Kontrol ondaydı. Onun üzerindeki gücü, kendisini istediği kadar kendisinin de onu istemesini sağlama yeteneği, içini yoğun bir tatminle dolduruyordu. Kendisini hiç baştan çıkarıcı bir kadın rolünde hayal etmemişti.

"Kitaptaki kadının bir şey daha var," dedi hareketlerini yavaşlatarak. Ondan kayarak vücudunda aşağı hareket etti. Onu bir kez daha ağzına alarak emmeye başladı, ağzına izin verdi.

Elini şaftının tabanına doladı ve dudaklarıyla aynı anda elini aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Jenna, dur! Yapmak üzereyim..."

Onu görmezden geldi ve bakımlarını artırdı. Adam bir çığlık attı ve ona doğru eğildi. Kadın adam altında gevşeyene kadar ağzıyla nazikçe keşfetmeye devam etti. Eli saçlarını , sonra omzundan aşağı kaydı. "Buraya gel."

Kollarının arasına kıvrıldı ve başını onun göğsüne yasladı. Adam saçlarını devam ederek yüzünden uzaklaştırdı. Sanki konuşmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. Birkaç uzun dakika sessizlik üzerlerine çöktü.

Onu kendine yakın tutup hafifçe okşarken bir nefes daha aldı. "Sana şimdiye kadar yakınlaştığım ikinci kadın olduğunu söylesem ne derdin?"

On Beşinci Bölüm

"Ne?" Uzaklaştı ve şok içinde ona baktı. Akıllı adamın söylediklerini analiz çalışıyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Onun yataktaki hünerleriyle övünen kadınların sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi. Ne de olsa en başta onu aramasının nedeni buydu. "Anlamıyorum."

Ayak bileklerini çaprazlayarak doğrulup oturdu. Dağınık saçlarını düzelterek bir iç çekti. "Aslında oldukça basit. Sadece bir kadınla birlikte oldum."

Oturur pozisyona geçti, keşke örtecek bir şey olsaydı diye düşündü. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "Peki ya tüm o söylentiler? Kadınların bana söylediği..." Onun hakkındaki dedikodulara katıldığını itiraf etmekten utanarak sözünü kesti.

"Hepsi yalan."

"Ama doğru olmasalar neden böyle şeyler söylesinler ki? Ve siz neden onların söylediklerini çürütmediniz?"

"Çünkü kibar toplumun hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Dolaşıma soktukları yalanlardan ben sorumlu olamam."

Kafasını salladı, her geçen an kafası daha da karışıyordu. "Yani bana tüm bu kadınların keyfi olarak hakkınızda yalan yanlış dedikodular uydurduğunu mu söylüyorsunuz?" *Ton* içindeki dedikodu eğilimini reddetmese de, bu kadar çok kadının böylesine saçma ve gerçek dışı bir şey uydurabileceğine inanmakta zorlanıyordu.

Uzun bir nefes verdi. "Sanırım Leydi Lockhart ile olan ilişkimle başladı. Size söylediğim gibi o çok sevdiğim bir arkadaşım. Ama dedikodular, Leydi Lockhart'ın tanıdıklarından biri olan Leydi Wortham bana evlenme teklif ettiğinde ve ben onun teklifini kibarca reddettiğimde başladı. Tahmin etmem gerekirse, Leydi Wortham kendini küçümsenmiş hissederek arkadaşlarına benimle olan ilişkisinin detaylarını . Hiç yaşanmamış bir ilişki. Ve bir adım öne çıkmamak için, çünkü toplumun bir adım öne çıkmaktan ne kadar nefret ettiğini hepimiz biliyoruz, daha fazla kadın benimle ilişkisi olduğunu iddia etti ve iş kontrolden çıktı."

Jenna ağzı açık bir şekilde ona baktı. Ama kesinlikle onun tahmin ettiği gibi olduğunu hayal edebiliyordu. Yani bir adama yaklaştı ve sadece boş bir dedikoduya dayanarak ondan sevgilisi olmasını . Mahcubiyet onu ele geçirdi ve odadan kaçma isteği duydu. Ama aklına başka bir düşünce geldi ve ona bakmak için başını çevirdi. "Eğer söylentilerin hiçbiri doğru değilse, o zaman neden... neden benim sevgilim olmayı kabul ettin?"

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle başka tarafa baktı. Arkasına dönüp baktığında, kız onun gözlerine yansıyan suçluluk duygusunu görebiliyordu.

"İlk başta kızgındım. Varsayımına kızgındım ve bana toplumdaki diğer kadınlardan daha iyi davranmadığın için kızgındım."

Jenna sifonu çekme nezaketini gösterdi. Diğerlerinden daha iyi değildi. Yine de nabızı ensesinde atıyordu. Bütün bunları intikam arzusuyla mı yapmıştı? Bakışlarını başka yöne çevirdi, onun bakışlarıyla daha fazla karşılaşamadı.

"Ama bana yıllar sonra ilk kez yaşadığımı hissettirdin," dedi sessizce. "Kütüphaneye girdiğin ilk andan itibaren seni kollarıma almak istedim."

Adamın sesindeki sessiz acı göğsünün sıkışmasına neden oldu. Ona bakmak için geri döndü. "Diğer kadın kimdi Gray? O yüzden mi bazen sesinde böyle bir hüznü duyuyorum? Böyle bir acı

görüyorum

gözlerinde?"

Gözlerini ateşe dikti ve birden onun önünde çırılçıplak otururken savunmasız göründü. O kadar açık görünüyordu ki, sanki tüm savunması kırılmıştı. "Beş yıl önce bir kızla tanıştım ve ona aşık oldum. Ulaşılmaz biriydi ama ben yine de onu sevdim, o da beni sevdi. Adı Roslyn'di ve tek düşünebildiğim onu kendime ait kılmaktı."

Adam ona döndü ve kız onun gözlerinde yanan anıların şöminenin alevlerini neredeyse yansıttığını gördü. "Babası, kızının benim seviyeme çok kızdı ve benim gibi bir adamın ailesiyle evlenmesine asla izin vermeyeceğine yemin etti. Roslyn'e benimle kaçması için yalvardım ve o da gönülsüzce kabul etti. Beni sevmediğinden ya da benden üstün olduğunu düşündüğünden değil ama benimle evlenerek ailesini bırakacağını biliyordu. Bu, asla yapmak zorunda kalmaması gereken bir seçimdi."

Jenna'nın kalbi hem Gray hem de Roslyn için acıyordu, çünkü ailevi görevlerin nasıl yerine getirildiğini iyi biliyordu. "Ne oldu?" diye sordu usulca.

Gri gözleri yaşlarla doldu. "Babası bizi takip etti ve evlenmeden bize yetişti. Öfkeyle bizimle yüzleşti ve Roslyn'in kendisiyle dönmesini istedi. Ona annesinin Roslyn'in kaçtığını öğrendiğinde kalp krizi geçirdiğini söyledi. Roslyn onunla dönmeyi reddedemezdi. Annesini görür görmez, babası ne derse desin benimle evleneceğine söz verdi. Dönüş yolunda bir araba kazası geçirdiler ve ikisi de öldü."

"Ah, Gray! Çok özür dilerim."

"Gördüğünüz gibi, Roslyn'e olan aşkım bütün bir aileyi mahvetti. Hastalığında hatalı olduğumu bile bile annesini görmeye gittiğimde onu mükemmelliğin pembesi olarak buldum. Roslyn'in babası onunla dönmesi için yalan söylemişti. Ancak şimdi ikisi de gitmişti ve Roslyn'in annesinin kimsesi yoktu."

Jenna inanamayarak, "Herhalde kendini suçlamıyorsundur," dedi.

"Başka kimi suçlayabilirim ki? Ondan asla beni ailesine tercih etmesini istememeliydim. Eğer istemeseydim, hala hayatta olurdu."

"Belki de ailesi bunu bir seçim haline getirmemeliydi," diye düşündü. "Seni seçmesini kabul etselerdi her ikisine de sahip olabilirdi." Ama bu sözleri söylerken bile kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu. Kadınlara bir seçenek sunulmazdı. Tam da bu yüzden burada, sevgilisinin oturmuyor ? Çünkü ona evleneceği kişi konusunda bir seçenek sunulmamış ya da geleceği hakkında söz hakkı verilmemişti.

Kızgınlık göğsünü kabarttı ve ilk kez ailesine, babasına gerçekten kızdığını hissetti. Stuart'ı ona nasıl yükleyebildiler? Onun mutluluğu hiç mi umurlarında değildi?

Keşke bir kontun kızı olarak doğmasaydı. O zaman belki de bir piyon olarak kullanılmaz, aile onuru için kurbanlık bir kuzu gibi sunulmazdı.

"Onun seçimini kabul etmediler çünkü ben rıhtımda doğdum ve aslında hayatımı kazanmak için çalışıyorum." Sesindeki acılık odada .

"Onu çok sevmiş olmalısınız."

Başını salladı, görünüşe göre anılarının acısında kaybolmuştu. Kendini garip hissederek ayağa kalktı ve giysilerini giymeye gitti. Gray onu takip etti ve elbisesinin arkasını ilikledi. "Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istememiştim."

Onun kollarında döndü. "üzgün olan benim. Senin hakkında öyle varsayımlarda , sana toplumdaki diğer herkes gibi davrandım. Bunun için utanıyorum."

"Hayır," dedi sertçe. "Sen diğerleri gibi değilsin. Benimle gerçekten konuşuyorsun, bana tepeden bakmıyorsun. İlişkimizden bir an bile pişmanlık duymadım. Umarım sen de pişman

olmamışsındır."

"Hayır, ama tam bir pişmanlık içinde hareket edemediğim için daha çok utanıyorum.

"İnanmak için yetiştirildiğim her şeye karşı çıkıyorum."

"Sen inanılmaz bir kadınsın Jenna. Sana denk bir kadınla daha önce tanıştığımı sanmıyorum."

Ona gülümsedi. "Ve dünyada senin gibi başka bir erkek olduğunu sanmıyorum. Roslyn senin aşkına sahip olduğu için çok şanslıydı."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi sessizce. Saate bakarken yüzünü pişmanlık kapladı. "Gitmeden önce birkaç dakikamız var." Tam kapı çalınırken onu sıkıca kollarının arasına aldı.

Uzaklaştılar ve Jenna ona alaycı bir gülümseme verdi. "Masterson bana arabanın burada olduğunu söyleyecek."

Kapıda durakladı ve dönüp ona baktı. "Bu ilişkiyi neden kabul ettiğinizi söylediniz. Ama benimle görüşmeye devam etmenizin tek nedeni de bu mu?"

Yüzü sertleşti ve gözleri parladı. "Eğer bunu sormak zorundaysan, benim hakkımda hiçbir şey öğrenmemişsin demektir."

Uzun bir süre ona baktı. "Hoşça kal Gray. Yarına kadar." "Hoşça kal Jenna. Gece yarısına kadar saatleri sayıyorum."

###

Leydi Lockhart'ın evine doğru ilerlerken Jenna, Stuart'ın yanındaki arabanın koltuğunda kıpırdandı. Görünüşü bozulmasın diye kıpırdamadan durmaya çalışırken uzun tuvaletinin bedelini ödüyordu. Her saç telinin yerli yerinde olduğundan ve mükemmel elbiseyi seçtiğinden emin olmak için saatlerini .

İtiraf etmeliydi ki sonuç oldukça tatmin ediciydi. Stuart bile sessizliğe gömülmüş gibiydi. İnci , yeşil ipek bir elbisede karar kılmıştı. Kare yakası göğüslerinin kabarıklığını vurguluyor, göğüs hizasının hemen altından geçen açık yeşil kuşak ise daha açık yeşil eteklerle zümrüt rengi korsaj arasındaki kontrastı .

Madalyonu taktı ama annesinin son doğum gününde ona hediye ettiği zümrüt kolyeyi takmayı tercih ederdi. Onun yerine uyumlu zümrüt damla küpeleri takmaya karar verdi.

Bu gece kendini çok güzel hissediyordu. Tek dileği Gray'in onu görebilmesiydi. Stuart'ın sabaha kadar balodan ayrılacağını düşünmediği için bu gece onunla buluşamayacağını bildiren bir mesaj göndermişti. Dört gözle beklediği randevuları olmayınca gece bitmek bilmez gibi görünüyordu. Ama Gray, Leydi Lockhart'ın yakın bir tanıdığıydı, belki o da orada olabilirdi. Bütün gece için tek umut ışığı buydu.

Leydi Lockhart'ın evinin önündeki araba kuyruğuna girdiklerinde Stuart heyecanla öne doğru eğildi. Kadının üzüntüsüne rağmen, Stuart hâlâ 8. Henry dönemi kıyafetlerine bayılıyor gibi görünüyordu. Onu son gördüğünden bu değişen tek şey kostümünün rengiydi. Kırmızı yerine kraliyet mavisi giymişti ve kabul etmek zorundaydı ki zümrüt rengi kırmızıdan daha iyi uyuyordu.

Adamın hortumla kaplı bacaklarına bir göz attı ve çorapların zar zor gizlediği kasları fark edince şaşırdı. Başını sallayarak dikkatini tekrar hareket halindeki araba kuyruğuna çevirdi. Stuart aptal gibi görünmeye bu kadar düşkün olmasaydı oldukça yakışıklı olabilirdi.

Kapı açıldığında o ve Stuart aşağı inerek Leydi Lockhart'ın evine girdiler. Ev sahibelerini karşılama sırasında beklediler ve Jenna Gray'i bulmak için kalabalığı taradı. Ondan hiçbir iz göremeyince hayal kırıklığına .

"Jenna," diye tısladı Stuart onun yanında. Onu öne doğru itti ve Jenna da Leydi Lockhart'a reverans yaptı.

"Geldiğimize çok sevindim Leydi Jenna," dedi Leydi Lockhart gülümseyerek. "Ve tabii ki siz de Bay Eglin."

Stuart, "Davet edildiğimiz için çok onur duyduk," diye konuştu.

Leydi Lockhart arkalarındaki kişiyi selamlarken yanlarından geçip gittiler. Ötede, balo salonu ışıqla parlıyordu ve insanlarla tıklım tıklım doluydu. Çiftler renk cümbüşü ve gülümsemeler içinde dönüp duruyordu. Atmosfer şenlikliydi ama onun ruh hali bastırılmıştı.

Stuart'la birlikte durdu ve onun bazı tanıdıklarıyla sohbet ederken gülümsedi. Sürekli bir dans partneri akışı vardı ve bir kontun kızından beklendiği gibi performans sergiliyordu. Ama cilalı, pratik dış görünüşünün altında, birbirine dolanmış, dalgalanan bedenleri hayal ediyordu. Onun ve Gray'in.

Dans partneri tarafından Stuart'a kadar eşlik edildikten sonra, izin isteyerek bayanlar dinlenme odasına gitti. Leydi Lockhart'ın arkasından içeri girmesi şaşırttı. Jenna bir şeyler söylemek zorunda hissederek, "Leydim, balo çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim, canım. Gelmen çok iyi oldu. Ve açıkçası seninle konuşmayı dört gözle bekliyordum."

Jenna merakla yaşlı kadına baktı. Gençliğin sınırlarında olmasa da hâlâ son derece güzeldi. Jenna onun zamanında ilk suyun elmaslarından biri olduğuna bahse girmeye hazırdı. Sarı saçlarında tek bir gümüş izi bile yoktu ve yüzü pürüzsüz ve kırıksızdı. Jenna'yı gül rengi bir kanepeye götürdü ve oturmasını işaret etti. "Seni fazla tutmayacağım, ama size ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim."

"Anlamıyorum," dedi Jenna, şaşkınlığı her saniye daha da artıyordu.

"Grayson'dan bahsediyorum canım. Onu yeniden gülümsetmişsin."

Jenna'nın yanaklarındaki tüm kan çekildi. Yüzü bir korku maskesi içinde dondu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni şok ettim." Sesi pişmanlıkla doluydu ama gerçekten Jenna'nın şok olmayacağını mı düşünmüştü?

Leydi Lockhart'a bakarken öfke ve aşağılanmışlık midesini sıkıştırdı. "Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi ciddiyetle. "Sadece Grayson üzerinde ne kadar büyük bir olduğunu söylemek istemiştım. Uzun zamandır çok mutsuzdu. Roslyn'in ölümü onu çok etkiledi. Hepimizi çok etkiledi." Bir mendille gözlerini ve tekrar Jenna'ya baktı, gözlerinde parlak yaşlar vardı.

Gerçek Jenna'nın yüzüne bir ton tuğla gibi çarptı. "Roslyn senin kızındı." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Babam beş yıl önce Vikont Lockhart ve kızının cenazesine katılmıştı ama Jenna onun adını hiç bilmiyordu.

"Evet," dedi Leydi Lockhart titrek bir sesle. "O öldükten sonra Grayson ve ben iletişim halinde kaldık.

Onu seven sadece ikimiz kalmıştık, bu yüzden mantıklı geldi." "Kaybınız için üzgünüm leydim."

"Teşekkür ederim, canım." Jenna'nın elini okşadı. "Seni şoke ettiğim için gerçekten üzgünüm. Sanırım sadece sana destek olmak istedim. Grayson harika bir adam ve ne olsun, onun yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdiğin için sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Jenna gergin bir gülümsemeyle başını salladı. Sırtı kaskatı kesilmişti ve sertçe doğruldu. "Stuart endişelenmeden balo salonuna dönsem iyi olacak."

"Evet, elbette." Leydi Lockhart ayağa kalktı ve Jenna aceleyle odadan çıktı.

Jenna kalabalığın arasından kendine yol açarken boynunun dibinde bir baş ağrısı oluşmuştu.

İnsanlar. Her şey bir bulanıklık içinde geçti. Stuart'a yaklaşırken boğazındaki düğümü yutkundu.

"Stuart, beni eve bırakabilir misin?"

"Ama Jenna, biz daha yeni geldik."

"Dört saattir buradayız zaten," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer gitmek , bir kiralık katil tutabilirim."

"Kesinlikle hayır," diye nefes nefese kaldı. "Sizi eve götürmekten memnuniyet duyarım.

Hastalandınız mı?"

Soruyu duymazdan geldi, balo salonundan ve onu boğmakla tehdit endişe bulutundan kaçmak istiyordu. Sonunda arabaya bindiğinde yaslandı ve rahatlayarak gözlerini kapattı.

"Jenna, çok solgun görünüyorsun."

Tek gözünü açtı ve ona sertçe baktı. "Peki karanlıkta rengimi nasıl tespit ettin?"

"olmalısın," diye homurdandı. "Ayrıldığımızda da solgundun."

"Baloya dönebilirsin Stuart. Ama bunu bensiz yap. Sanırım benimle uyuşmayan şey yemiş ."

"," dedi abartılı bir sempatiyle. "Doğruca yatağa gitmelisin."

Araba Jenna'nın evinin önünde durduğunda, uşak daha kapıyı açamadan Jenna dışarı çıkmıştı. İçeri girmek için acele neredeyse taş patikadan yukarı koşuyordu.

içeri daldı, eldivenlerini çıkarıp bir kenara fırlattı. Thomas onu şaşkınlıkla karşıladı. "Leydim, bir terslik mi var?"

"Kardeşlerim, Thomas. Henüz eve dönmediler mi?"

"Hayır leydim. Çok geç olmadan dönmelerini beklemiyorum."

"Güzel. Döndüklerinde beni , rahatsız edilmememi söyleyin." Merdivenlerin dibinde durakladı.

"Benim için bir kesici çağırabilir misin? On beş dakika içinde ihtiyacım var."

On Altıncı Bölüm

Gray kütüphanenin karanlığında oturmuş, ateşin sönmekte olan korlarına bakıyordu. Kendini yalnız hissediyordu. Elindeki buruşuk nota baktı. Jenna'nın gönderdiği ve o akşam gelemeyeceğini bildiren nota. Sırf görebilmek için Leydi Lockhart'ın balosuna katılmak istemişti ama onu nişanlısıyla görmek deneyimi bozacaktı.

Parmaklarıyla bir üçgen oluşturdu ve başparmaklarını çenesine bastırdı. Eskisi gibi devam edemezlerdi. Jenna'nın ailesinin dönüşüne daha birkaç gün olmasına rağmen, onunla duygusal olarak daha fazla yakınlaşmayı göze .

Kollarında geçirdiği her geceyle birlikte, onu orada sürekli olarak daha çok istiyordu. Keşke tüm bu anlaşılmayı kabul etmemiş olsaydı. Ama kendini kaçınılmaz kayba hazırlarken bile, birlikte geçirdikleri geceler için pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Gözlerini kapatarak, onun vücudunun her santimini en ince ayrıntısına kadar hatırladı. Gülümsediğinde sıcak tarçın rengi gözlerinin nasıl parladığını, gergin olduğunda dilini üst dudağının üzerinde nasıl gezdirdiğini. Tokasını sırtından aşağıya dökülen kestane rengi saçlarının muhteşem yelesini. Onunla sanki dünyadaki tek kişiymiş gibi .

Vücudu tepki olarak hızlandı ve aşırı aktif hayal gücüne lanet etti. Pantolonunda giderek artan rahatsızlığı hafifletmek için sandalyesinden kalkarak şöminenin yanına gitti ve Jenna'dan gelen notu fırlattı. Notun önce alevlenip sonra da büzüşerek kül olmasını izledi. Tıpkı ona sahip olma gibi.

Kütüphane kapısı pat diye açıldı ve şaşkınlıkla döndü. Jenna kapı aralığında duruyordu, gözleri parlıyordu. "Jenna! Seni beklemiyordum. , gelmeyeceğini söyleyen notunu aldım."

"Bunu nasıl yaparsın?" diye öfkeyle ona doğru yürüdü. Yüzü öfkeyle kızarmış, gözlerinden alevler fişkıran gerçekten muhteşem bir görüntü sergiliyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu hafifçe. Dudaklarından bir gülümsemeyi uzak tutmaya çalıştı, bunun onu daha da öfkeliendireceğini düşünüyordu.

Gözlerindeki öfke acıya dönüştü ve göğsü kabardı. "Leydi Lockhart'a bizden nasıl ? Balosunda beni kenara çekip seni yeniden gülümsettiğim için *teşekkür* etti."

İnledi. "O ."

"Evet, öyle yaptı!" doğru yaklaştı ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Son derece ihtiyatlı davranmamızın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Eğer bu herkes tarafından bilinirse mahvolurum."

"I-"

Sözünü kesti. "Senin yakın bir tanıdığın olması önemli değil, dedikodunun nasıl yayıldığını en iyi sen bilirsin. Bir arkadaşına masum bir yorum yapar, o da arkadaşına başka bir yorum yapar. Sen daha ne olduğunu anlamadan, maceralarımız dedikodu paçavralarına dökülür ve her şey biter!"

Göğsü efordan kabarmış, yüzü benek benek olmuş ve kızarmıştı. Parmakları göğsüne batıyor, ona haykırdığı her kelimeyi noktalıyordu. Muhteşemdi, kesinlikle muhteşemdi. Ve açıkça ona zarar vermeyi planlıyordu.

"Ona söylemedim," dedi sakince.

"Ve hepsi bu değil! Peki ya Stuart? Kabul, o tam bir ahmak ama... ne dedin sen?" Durdu ve parmağını göğsünden indirdi. "Ona söylemedim de ne demek?"

Bu daha da kötü! Bu, başka birinin ona söylediği anlamına gelir ki bu da herkesin öğreneceği anlamına gelir!"

Kahkahasını daha fazla kontrol edemeyerek kıkırdadı. Hemen göğsüne bir yumruk daha yiyerek ödüllendirildi. "Ona söylediğim için kızmıştın, şimdi de söyleyen ben için kızılıyorsun."

"Gray, bu gülünecek bir değil!"

İç organlarına daha fazla zarar vermeden önce kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Jenna, o bilmiyor." "Ama..."

Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Yeterince konuştun. Konuşma sırası bende." Onu bir koltuğa yönlendirdi ve sertçe içine itti. Kadın ona ters ters baktı ve adam tekrar kıkırdama isteğini bastırdı. "Leydi Lockhart ilişkimizden bahsetmiyordu Jenna."

"Ama..."

Sivri bir bakışla onu durdurdu. "Bırak da bitireyim." Adamın memnuniyeti karşısında kadın dudaklarını büzdü ve beklenti içinde bekledi. "Bu sabah Leydi Lockhart'la çocuk evi hakkında konuştum. sık sık katkıda bulunur ve ben de sizin ziyaretinizden ve bir süre gönüllü olarak çalışmayı planladığınızdan . Yuvanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve itiraf etmeliyim ki sizden bahsederken biraz gülümsedim."

Kadının gözlerinde yavaş yavaş beliren farkındalığı izledi. "Oh," dedi kadın. Arkasından bir kızarıklık yaklaştı. "Ah, ne kadar ." Kadın şaşkınlıkla ayağa kalktı ve adamın gözleriyle buluşmayı reddetti. "Özür dilerim." Ellerini önünde kavuşturdu, rahatsızlığı her geçen saniye daha da belirginleşiyordu. Boğazını temizleyerek alçak sesle, "ettiğim için özür dilerim, geri dönmem gerekiyor. Zaten gelmeyi planlamamıştım."

"Jenna, yapma," diye söze başladı ama Jenna kapıdan koşarak çıktı. Sadece paltosunu giymek için duraklayan adam onun peşinden yürüdü.

Aşağı inerken merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve fuayede Masterson'la karşılaştı. "Nereye gitti?" diye sordu.

"Onu durdurmaya çalıştım efendim ama çok ısrar etti. Arabanızın onu eve götürmesini teklif ettim ama vakti olmadığını söyledi."

"Buraya nasıl geldi?"

"Bir hack, efendim, ama o geldikten kısa bir süre sonra ayrıldı."

"Yani eve yürüyerek mi gidiyor?" İnatçı kadın. Anlaşmalarına göre eve asla yürümeyecekti. Mayfair'de bile hava karardıktan sonra sokaklar güvenli değildi. Kapıyı açarak aceleyle sokağa çıktı ve Jenna'nın evine doğru yürüdü.

Bloğu dönerken bir çılgık kanını dondurdu. Bu Jenna'ydı. Öfke adımlarını hızlandırırken bile korku içini kapladı. Koşmaya başladı, arnavut kaldırımli sokağı botlarıyla dövüyordu. İleride iki adamın gölgesi belirdi. Biri Jenna'nın kolunu tutuyordu. Diğer iri eliyle Jenna'nın boynunu kavradı.

Bir kükreyle adamların üzerine atıldı. Gafil avlanan adam Jenna'nın kolunu tutarken onu bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi. Gray adamın boğazına yapıştı ve ikisi de sokağa yuvarlandı.

Saldırgan Gray'in çenesine attığı yumrukla sarsıldı ve karşılık vermek için hiçbir çaba göstermedi. Diğer adama bir emir verdi ve onlar da gecenin karanlığına doğru kaçışmaya başladılar.

Gray kendini ve Jenna'nın yanına koştu. Onu yere yığıldığı yerden nazikçe kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu aceleyle. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu ve onu çekme isteğiyle savaştı.

"E-evet," diye kekeledi. Sesi korkudan titriyordu.

Zarar görmediğini kendi gözleriyle görebilmek için onu sokak lambasına yaklaştırdı. Öfke

Kadının yırtık korsesini görünce içi parçalandı. Titreyen eli göğüslerinin üzerine sarkan kumaş parçasına gitti. "Madalyonumu istediler," diye fısıldadı.

"Ne madalyonu?"

"Taktığım madalyon. Boynumdan kopardılar ama sen onları şaşırtınca düştü." Söylediği her kelimedede sesi daha da titriyordu. "Orada, sokakta." Gölgelelerin arasında neredeyse gizlenmiş bir nesneyi işaret etti.

Yanına gitti ve onu almak için eğildi. "Korkarım kırılmış." Geri döndü ve ona uzattı. "Gel, seni eve götürmem gerek."

"Ama yapamazsın," diye itiraz etti. "Yani, beni eve götürürken görülemezsin."

"Eve yalnız dönmene izin verirsem lanetleneceğim." Tüm Mayfair'in onları izlemek için sokağın köşesinde toplanmış olması umurunda değildi, güvende olduğundan emin kadar kızın gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecekti.

"Şu anda evde kim olabilir?" diye sordu, dirseğinden tutup sokaktan aşağı inmesine yardım ederek. "Kimse yok, kardeşlerim dışarıda. Hizmetçilerimin hepsi orada."

"Onlara güveniyor musun?"

"Eğer kardeşlerime bir şey söyleyip söylemeyeceklerini soruyorsanız, cevabım hayır."

"O zaman , seni eve bırakayım. Hizmetçilerin girişini kullanabiliriz, böylece ön taraftan geçen kimse bizi görmez."

Sessizce yürüdüler, Gray onu neredeyse sırtında taşıyordu. Jenna onun yanında titremeye başladı ve Gray'in içinde yeniden öfke birikti. Pis piçler. Ona dokunmaya, onu incitmeye nasıl cüret ederlerdi? Onları öldürmeliydi. Daha azını hak etmiyorlardı.

Ani bir kararla onları geri çevirdi ve ters yönde ilerlemeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni eve . Zaten evime daha yakınız."

İtiraz etmedi, sadece ona doğru yerleşti, ama yine de onun hafif titremesini yanında hissedebiliyordu. Bir kez daha durdu ve kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Evinin köşesini dönerek ilerlemeye etti.

İçeri girdikten sonra bir demlik çay siparişi verdi ve Jenna'yı merdivenlerden yatak odasına taşıdı.

Kapıyı tekmeleyerek açtı, odaya girdi ve onu yatağa yatırdı. "Ben iyiyim, gerçekten," dedi kadın .

"Ben gelmeseydim böyle olmazdın," diye hırladı. Artık ilk korkunun etkisi geçtiğine göre, tek başına gittiği için ona biraz kızgındı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yaralanabilirdin."

Adam küfretti ve kadın şaşkınlıkla ona baktı. *Başına* neler gelebileceğini düşünmediğine inanamadı. "*Kendim* için endişelenmiyordum. Öldürülebilirdin Jenna. Ya da tecavüze uğrayabilirdin."

Kadının rengi soldu ve onu daha da korkuttuğu için kendine kızdı ama durumunun ne kadar vahim olduğunu anlamasını sağlamak zorundaydı. Onun yanına oturdu, yırtık pırtık elbisesini ve korku dolu gözlerini içine çekti. Nazik bir eliyle yanağını kavrayarak kahverengi gözlerinin içine baktı. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Ama hiçbir şey olmadı." Dili gergin bir şekilde üst dudağının üzerinde gezindi. Gözleriyle nemli izi takip etti, üst dudağını kendi dudakları arasında emmek istedi. "Senin sayende."

"Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağına söz ver." "Söz veriyorum."

Daha önce ondan uzak durma kararını unutarak onu usulca öptü. Dudaklarını, burnunu, gözlerini ve yanaklarını öptü.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Arabamı çağırayım."

"Bir at kiralayabilir misiniz? Çok erken ve arabanızda görölmek istemem."

"Evet, tabii ki. Saatin kaç olduğunu düşünmemiştim." Üzüntüyle ayağa kalktı ve Masterson'ı çağırdı. Arabacının çağırılması ve gelmesi yarım saat sürerdi. Jenna'nın korkusunu atlattığından emin olmak için bolca zaman vardı. Masterson çayla birlikte geldi ve arabayı çağırmak için hemen ayrıldı.

Gray kadının hâlâ yatakta oturduğu yere döndü ve ona dumanı bir fincan bira ikram etti. Kadın başını salladı ve adam bardağı kenara koydu. Sonra onu kaldırmak için eğildi. "Gray, ben iyiyim," diye itiraz etti.

"Evet, biliyorum." Ama onu bırakmadı. Bunun yerine onu ateşin önündeki büyük koltuğa taşıdı. Onu kollarının arasında sıkıca tutarak koltuğa yerleşti. Saçlarını okşadı ve bir elini yanağında gezdirdi.

"Gri mi?"

"Evet, Jenna?"

"Konuşmamız gerek," dedi kısık bir sesle.

"Evet, biliyorum ama bu gece değil. Sonra konuşuruz." Duygular göğsünü düğümledi ama kalbindeki ağırlığa boyun eğmeyi reddetti.

Sessizce oturdular, Gray ona sıkıca . Onun saçlarını okşadı ve başının tepesini öptü, zamanı askıya alıp sonsuza dek bu anın içinde kalabilmeyi diledi.

Birkaç dakika sonra Masterson kapıyı çaldı ve hack'in geldiğini haber verdi.

Gray onun başının üstünü öptü ve kucağından inmesine yardım etti. ", seni aşağıya kadar geçireyim."

Odadan önce gardırobuna uzanarak sabahlık gömleklerinden birini aldı. Gömleği dikkatlice üzerine ve elbisesinin yırtık bedenini örttü. İşini bitirdiğinde kadın ona gülümsedi.

Dışarı çıktıktan sonra, arabaya binmesine yardım etti. "İyi olduğuna emin misin?" "Ben iyiyim Gray. Benim için endişelenme."

"O halde iyi geceler leydim." Onu uzun uzun öptü, keşke onu yatağına geri götürebilseydi ve güneş doğduktan sonra da orada tutabilseydi. Geri çekilerek kapıyı kapattı ve şoföre uzaklaşmasını işaret etti. Arabanın gecenin kayboluşunu izlerken içini bir sızı kapladı.

Adam kapıyı kapattıktan sonra Jenna koltuğuna geri oturdu. Ancak uzaklaşırken adamın gece yarısına kadar demediğini fark etti. Garip bir sıkışma boğazını daralttı ve kafasında donuk bir ağrı başladı. Gözlerini yorgunca kapattı. Gecenin olayları ve neredeyse uykusuz geçen bir hafta onu yakalamıştı.

Yürüyerek evine girdi ve odasına çıktı. Rahatsız edilmek istemediği için Margaret'e el salladı. Tuvalet masasına oturduğunda, yorgun gözleri aynadan kendisine baktı. Gözlerinin altındaki pürüzsüz cilde hafif lekeler bulaşmıştı ve yanakları solgundu. Berbat görünüyordu.

İç çekerek madalyonu masanın üzerine bıraktı. O şeyi bir daha takarsa lanetlenenecekti. Stuart ve babasının canı cehenneme. Soyunmak için ayağa kalktığında gözüne bir şey takıldı. Madalyon kırılmıştı. Biraz daha incelediğinde arkasının çatlamış olduğunu gördü. Tuhaf, ön ve arka yüzün iki ayrı parça olduğunu fark etmemişti.

Kağıdı aldı hayretler içinde katlanmış küçük bir kağıt parçasının kayıp yere düştüğünü gördü. Eğilip onu aldı ve yatağına doğru yürüdü. Ayakkabılarını çıkarıp üzerine oturdu ve ayaklarını altına çekti. Kâğıdı açtı ve düzgün bir el yazısı gördü. Vikontes tarafından imzalanmıştı.

Böyle bir üzüntüye dayanamam

*Ölçülemeyecek kadar sevdiğim
birinin bana ihanet edebileceğini
bilmek. Aile üyeleri arasında sadakat
yoksa ne sadakati olabilir ki? Ahh
Jenna, bu isteğimi sana ağır bir
yürekle yüklüyorum. Ama bunu
düzeltmelisin canım, çünkü acımı
sadece sen . Sen benim tek
umudumsun. Kimseye güvenemem.
Kız kardeşimin Londra'daki evine git.
Stanhope Sokağı 12 numarada
oturuyor. Ona seni benim
gönderdiğimi söyle. Senin için bir
kutusu olacak.
Kimseye söyleme, kimseye güvenme.
Sana güveniyorum.*

Sophia Dudley

Jenna şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. Vikontes neden olabilir? Mektubun tamamı kafa karıştırıcıydı. Başındaki ağrı daha da arttı. Şifreli notu çözemeyecek kadar yorgundu. Belki sabahleyin daha anlamlı olabilirdi.

Ama uyku onu ele geçirdi. Vikontes aile üyeleri arasında sadakat olmadığını söyleyerek ne demek istemiş olabilirdi? Ve Vikont neden madalyonu takması konusunda bu kadar kararlıydı? Birinin onu çalmaya çalışması tesadüf müydü? Madalyonun içinde ne saklı olduğunu biliyor olabilirler miydi?

Ama kim bilebilirdi ve mektup ne anlama geliyordu? Huzursuzca sağa sola savruldu, gözlerini tavana dikti. Vikont'a sorabilirdi ama ondan hiç hoşlanmamıştı. Her halükârda küstahça sorular sorduğu için onun ileri gittiğini düşünecekti.

Birden . Opera. Operada neredeyse soyuluyordu. iki olay arasında bir bağlantı olabilir miydi? Eminim başka hiç kimsenin böyle kötü bir şansы yoktu.

Eli boğazına gitti ve kolyenin durduğu yeri dalgınca ovuşturdu. Kime güvenebilirdi? Daha da ötesi, histerik bir budala olduğunu düşünmeyecek kime güvenebilirdi?

Bunu görmezden gelecekti. Evet, işte buydu. Bunu aklından çıkaracaktı. Vikontesin kendisi için bıraktığı kutu için endişelenmeden hayatı yeterince karmaşıktı. İhtiyacı son şey, çaresiz bir saldırganın ondan almaya çalışacağı başka bir şeydi.

Stuart tüm ailenin normal olmadığının yeterince kanıtıydı. Belki de Leydi Dudley ölümünden önceki yıllarda aklı başında değildi. Her iki durumda da bu konuyu aklından çıkarması tavsiye edilirdi.

Hayır, Stanhope Sokağı'na yakın bir yere gitmiyordu.

On Yedinci Bölüm

Jenna Stanhope Sokağı on iki numaranın kapısının önünde durmuş, içeri girip girmemeyi tartışıyordu. Leydi Dudley'nin kız kardeşinin evine gitmeme konusundaki kararlılığına rağmen orada . Gerçekten bir kutu olmadığını görmekten zarar gelmezdi. O zaman merakını giderebilir ve bu konuyu unutabilirdi.

Endişeyle omzunun üzerinden baktı, birinin onu yakalamak için pusuda beklediğinden korkuyordu. Endişesi midesini bulandırıyor ama dün geceki saldırıdan sonra dikkatini göze alamazdı. Sonunda kimsenin emin olarak paslı kapıyı açtı ve gürültülü bir gıcırtyla itiraz edince irkildi. Ön kapıya giden aşırı büyümüş yürüyüş yolunun fena halde bakıma ihtiyacı vardı ve çatlaklar solmuş taşları süslüyordu. Kapı tokmağına uzandığında, neredeyse elinde düşüyordu. Yerine için eliyle kapıya vurmaya tercih etti.

Yaşlı bir uşak kapıyı açtı ve ona gülümsedi. Jenna kartvizitini uzattı ve "Buraya sizi görmeye geldim..." dedi. Tanrım, Leydi Dudley'nin kız kardeşinin adı neydi? Ama uşak kenara çekildi ve Jenna varlığını en iyi nasıl açıklayacağına karar veremedi ona içeri işaret etti.

"İçeri gelin leydim. Bayan Somerset'i çağıracağım."

Jenna ileride kullanmak üzere ismi bir kenara not etti ve uşağı takip ederek içeri girdi. Kâhya onu soluk, yıpranmış mobilyalar ve loş ışıkla bir oturma odasına . Mobilyaların modası geçmişti, hepsi geçen yüzyılı anımsatıyordu. Duvarları birkaç tablo süslüyordu ve üzerleri hafif bir toz ve örümcek ağıyla .

Oturup beklerken Jenna merakla etrafına bakındı. Bayan Somerset zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyordu. Eminim Vikont onun ihtiyaçlarını karşılayacaktır. Öyle değil mi? Örümcek ağlarıyla bolca kaplanmış sarkık avizeye baktı. Çeşitli sinekler kalın ipeğin içinde asılı duruyordu ve onları temizleyecek bir hizmetçi olmadığını merak etti.

Dikkati, yaşlı bir kadının odaya girdiği kapı aralığına çekildi. Ufak tefekti, gümüş rengi saçları ve sıcak, nazik gözleri vardı. Ve bir ziyaretçisi olduğu için mutlu görünüyordu. "Leydi Jennaydı değil mi?" Yüzünde hoş bir gülümsemeyle odayı geçti. "Ben Evelyn Somerset. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Jenna onun gülümsemesine karşılık verdi. "Ben de sizinkini yapmaktan memnuniyet duyarım." "Biraz çay ister misin, canım?"

Reddetmek istemeyerek başıyla onayladı ve Bayan Somerset bir tepsi istedi. "Gelişimin beklenmedik olduğunun farkındayım ama bana bir konuda yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Evet, elbette canım. Neye ihtiyacın var?"

"Anladığım kadarıyla kız kardeşiniz merhum Vikontes Dudley'miş."

Yaşlı kadının gözlerinde hüznün parlıyordu. "Evet, o benim kız kardeşimdi. Onu tanıyor muydunuz?" Jenna boğazını temizledi. "Oğlu Stuart'la nişanlıyım."

"Ne kadar hoş!" diye haykırdı. "Böylece ailenin yeni bir üyesi olacaksın. Tebrikler."

Uşak bir tepsi çayla döndü ve iki bayan için çay doldurmaya başladı. Bayan Somerset fincanını aldı ve kenarından Jenna'ya baktı. "Umarım evliliğiniz mutlu bir evlilik olur."

Jenna kibarca gülümsedi ve uşağın uzattığı çay bardağını kabul etti. "Teşekkür ederim hanımefendi. Şimdi ziyaretimin ardındaki nedene gelelim. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum

ama dün gece Vikontes'ten bir mektup buldum. Benden sizden bir kutu almamı istedi. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Bayan Somerset'in üzerine ani bir değişim çöktü. Çay fincanını bir kenara bıraktı. Sıcaklığı gitmişti

gözlerinden. Jenna'ya sertçe baktı. "Bir mektup mu dediniz? Bu mektuba nerede rastladın?"

Kimseye söyleme, kimseye güvenme. Bu sözler Jenna'nın aklına bir anlık telaşla geldi. Ama kesinlikle bu kadına güvenebilirdi. Ne de olsa Vikontes kutuyu ona emanet etmişti. Şansını denemeye karar vererek derin bir nefes aldı ve, "On altıncı yaş günümde bana verdiği bir madalyonun içinde. Bunu ancak madalyon kırıldığı ve not düştüğü için fark ettim."

Kadın Jenna'nın açıklamasından memnun görünüyordu ama sonra kaşları çatıldı ve "Nasıl kırıldı?" diye sordu.

İçinden bir ses Jenna'ya bu kadına güvenebileceğini söylüyordu. Yanılmadığını umuyordu. "Dün gece iki adam tarafından tuzağa . Niyetleri kolyeyi çalmaktı. Düştü ve kırıldı."

"Aman Tanrım! Sen iyi misin?"

Jenna başıyla onayladı. "Kutu sende mi?" diye sordu, dikkati tekrar eldeki konuya çekerek. Bayan Somerset sanki ona güvenilip güvenilemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre onu inceledi.

Sonunda oturduğu yerden kalktı. "Evet, sizin için bir kutum var. Hemen döneceğim."

Kadının odadan süzülerek çıkışını izlerken gerginlik midesine yerleşti. Vikontes'in saklamak için bu kadar uğraştığı bu kutuda bu kadar önemli ne olabilirdi? Omurgasından aşağı bir endişe damlası süzüldü. Daha da önemlisi, eğer şüphelendiği gibi kendisine yapılan iki saldırı madalyonla ilgiliyse, birileri onu bulmak için büyük sarf ediyordu.

Bayan Somerset bir süre sonra elinde küçük bir tahta kutuyla döndü. Birkaç mücevher ya da mektup koyabilecek kadar büyük görünüyordu ama başka bir özelliği yoktu. Kutuyu Jenna'nın ellerine tutuşturdu. "Bunu hayatın pahasına koru. Bunu ele geçirmek için her şeyi yapabilecek kişiler var."

Jenna soru sorarcasına ona baktı ama kadının dudakları gerilmişti. Daha fazla bilgi vermeyecekti. "Teşekkür ," dedi. "Artık gitmeliyim." Ayağa kalktı ve yaşlı kadına gülümsedi.

Jenna kapıya doğru ilerlerken Bayan Somerset, "Umarım bir ara beni tekrar ziyaret edersiniz," dedi.

Jenna arabaya tırmandı ve kutuyu kucağına koydu. Tokasıyla oynadı, açmak için can atıyordu. Ama Bayan Somerset'in sözleri tekrar aklına geldi. Belki de eve dönene kadar beklemesi ve kutuyu yatak odasının kilitli kapısının ardında açması daha iyi olacaktı.

Ama hızlıca bir göz atmanın zararı olmazdı, değil mi? Nefesini tuttu ve tırnağını küçük mandalın altından geçirdi. Araba durdu ve dışarı baktığında yetimhaneye vardıklarını gördü.

Ne berbat bir zamanlama. Kutunun daha sonrasını beklemesi gerekecekti. Hızlıca düşünerek koltuğun altında, babasının yolculuklarında değerli eşyalarını saklamak için sık sık kullandığı gizli bölmenin mandalını aradı.

Kutuyu içeri itti ve uşak arabanın kapısını açıp basamağı indirdiği sırada küçük kapıyı çarparak kapattı. Arabadan indi ve şoföre deste paket taşımasını söyledi. Geri kalan paketleri de toplayarak onu ön kapıya kadar takip etti. Bayan Drennan onlar için kapıyı açtı ve içeri buyur etti.

"Çocuklar güneşlenme odasında," dedi Jenna'ya. "Seni gördüklerine sevinecekler." "Meg nasıl?"

"O çok tatlı bir şey." Bayan Drennan gıdıkladı. "Burada olmaktan çok mutlu. Diğer çocuklar onu şimdiden sevdi, o da onları seviyor."

Jenna gülümsedi. Çocuklara, onlar için getirdiği hediyeleri sunmak için sabırsızlanıyordu. Meg için bir oyuncak bebek seçmeye özellikle dikkat etmişti.

Leydi Jenna odaya girdiğinde çocuklar koro halinde "Leydi Jenna!" diye bağıldılar. Ona doğru koştular, üzerine üşüştiler.

u.

Onlar eteklerini çekiştirirken güldü, yüzleri ona doğru parlıyordu. "Size hediyeler getirdim. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Sevinç ıgıllıkları tüm odada yankılandı. Parlak paketleri dağıtmaya başladı ve onlar da hiç vakit kaybetmeden paketleri açmaya başladılar. Meg hediyesini özenle açmaya başladığında özel bir dikkat gösterdi.

Bebeği açtığında çocuğun yüzü aydınlandı ve saygıyla onu kaldırıp kendine doğru çekti. Gözyaşlarıyla dolu gözlerini Jenna'ya çevirdi ve Jenna'nın kalbi duygularla doldu.

"Tam da istediğim şey." Kendini Jenna'nın kollarına attı.

Ona sıkıca sarılan Jenna gülümsedi ve saçlarını okşadı. "Beğendiğine sevindim, hayatım." "Burada neler oluyor?" diye gürledi kapıdan bir ses.

"Bay Douglas!" diye bağıldılar ve ona doğru koştular.

Onları bacaklarına sardı ve her bir çocuğu ismiyle selamladı. Jenna her konuşurken yüzlerindeki sevinci izledi. Dudaklarına yayılan geniş gülümsemeye engel olamadı.

"Leydi Jenna," dedi başını sallayarak. "Çocukları şımarttığınızı duydum. Bu alçakça davranışa bir an önce son vermeliyim."

"Hayır!" diye çocuklar.

Kıkırdadı ve ilerledi. Yaklaştıkça ayıldı ve gözleri üzerinde gezinerek vücudunda sıcak bir iz bıraktı. "Bugün nasılsın?"

"İyi," diye mırıldandı.

"Hiçbir kötü etki yaşamıyor musunuz?"

"Gerçekten, ben iyiyim." Onu rahatlatmak için gülümsedi.

Bayan Drennan onları öğle yemeğine çağırdığında çocukların hepsi bağırarak dışarı çıktı ve Gray ile Jenna'yı yalnız bıraktı. Gray Jenna'nın çenesini kavradı ve yüzünü yukarı çevirerek değerlendirici bir ifadeyle ona baktı. "Yorgun görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"İyi uyuyamadım," itiraf etti, ancak saldırının uykusuzluğuyla pek ilgisi olmadığını söylemedi. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, ilerleyişinde son derece nazikti. "Dün gece seni özledim."

"Ben de seni özledim." Özlemişti de. Her gece onun arkadaşlığına, rahatlatıcı varlığına alışmıştı. Konuşmalarını ve okşamalarını özlemişti.

"Bu gece için özel bir planım var," diye fısıldadı kulağına. Kız meraklı bir kaş kaldırdı. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır. Sadece aklını daha tatsız konulardan uzaklaştıracak."

"Korkunç bir alaycısın," diye homurdandı.

"Teşekkür ," dedi.

"Ne için?"

"Çocukları görmeye geliyorum."

"Meg'in nasıl görmek istedim."

"Yemeklerini yedikten sonra masal zamanı. Belki bugün onlara kitap okumak istersiniz?" "Çok isterim. Nerede okuyayım?"

Onu odanın bir köşesindeki sallanan sandalyeye götürdü. "gelirler."

Tam bu kahkaha ve sohbet sesleri kulaklarına ulaştı ve çocuklar güneş odasına dalıp çılgınca sallanan sandalyeye koşana kadar giderek yükseldi.

"Leydi Jenna bugün bize kitap mı okuyor?"

Onlara gülümsedi. "Gerçekten de öyleyim. Ve bugün size anlatacak özel bir hikâyem var. Şövalyeler, ejderhalar ve güzel hanımlar hakkında."

Gray, çocukların Jenna'nın büyüüne kapılmış bir halde her kelimeye kilitlenmelerini izledi. Çocuklarla arası çok iyiydi. Bir çocuk odasını dolduracağına hiç şüphe yoktu.

Başkasının çocuklarından.

Aptal, aptal, aptal. Hiç mi bir şey öğrenmemişti? Başka bir ulaşılmaz kadınla bu kadar içli dışlı olacak kadar ne düşünüyordu? Ve bu neden planladığı gibi sadece bir ilişki ? O sadece bir kadındı, fiziksel zevki paylaşacağı biri. Metresinden başka bir şey değildi. Yıllar önce üstlenmesi gereken bir şeydi.

Bu anlamaya Roslyn'in anısını ruhunun derinliklerinden silip atmak amacıyla girmişti. İşe yaramıştı. Hem de çok iyi. Altın sarısı saçları ve pırıl pırıl mavi gözlerinin hatırası yerine, her bilinçli düşüncesine sızan kahverengi gözlü bir fingerdek tarafından rahatsız ediliyordu.

Görünüşe göre Roslyn'den hiçbir şey öğrenmemişti. Başka bir aristokratın kızıyla aynı yolda ilerliyordu. Asla sahip olamayacağı ama yine de istediği bir kadınla. Ama bu sefer işler o kadar ileri gitmeyecekti. Bundan emin olacaktı.

Birlikte geçirdikleri zaman sona yaklaşıyordu. Zamanla onu unutacaktı, tıpkı onun da onu gibi. Vikont'un oğluyla evlenecek ve gerekli varisi doğuracaktı. Arada sırada şehre gidip gelmek kaydıyla taşraya çekilecekti. Yas tutmak için bir neden yoktu. İlişkileri onun için her zaman özel bir anı olarak kalacaktı.

Öyleyse neden birlikte geçirdikleri son geceyi hayal ettiğinde kalbi sıkışıyordu? Başka bir adamın ona, Jenna'sına dokunabileceği düşüncesi neden onu kıskançlığa sürüklemişti? Çenesi sıkıştı. Hayır, Jenna onun hiçbir şeyi değildi. Hiç olmamıştı. Onun için geçici bir hevesti. Bir eğlence. Evlenmeden önce zamanını dolduracak bir şey.

Ruh hali bozulmuştu, döndü ve aniden odadan çıktı. Çocuklar Jenna'nın masasına dalmışlardı ve Bayan Drennan birazdan uyku saatini duyurmak için içeri girecekti. Onun ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

####

Jenna, Gray'in yüzünün sertleşmesini ve odadan çıkmasını izledi. Hafifçe kaşlarını çatı. Ona ne ? İlgilenmekten başka bir şey yapmak ona göre değildi.

Tedirginliğini gizlemeye dikkat ederek çocuklara gülümsedi. Bayan Drennan kafasını kapıdan içeri soktu ve onları yatağa çağırdı. Etrafında pervane oldular, ona sarıldılar ve hediyeler için teşekkür ettiler. Her birini yanaklarından öptü ve onları bekleyen evin annesine doğru kışkışladı.

Onlar gittikten sonra kitabı bir kenara bıraktı ve arabasına doğru yürüdü. Gray'in planladığı sürpriz karşısında duyduğu heyecan, onun tuhaf davranışları karşısında azalmıştı. Belki de acil bir randevudan başka bir şey değildi. Ne de o bir iş adamıydı. Belki de önemli bir randevusunu unutmuştu.

Ama yine de en azından bir hoşça kal diyemez ? *Gece yarısına kadar.* Kelimeler sıcak bir fincan çikolata gibi etrafını sarmıştı. Ama söylememişti.

Araba durduğunda, tahta kutuyu almak için koltuğun altına uzandı ve yanında taşıdı. Eve girdiğinde kardeşlerini salonda buldu.

"Merhaba Jenna," diye seslendi Quinn. "Gel biraz otur."

Kutuyu kapının yanında duran Thomas'a uzattı. "Margaret'e söyle bunu benim

Oda," diye fısıldadı, içindekileri hemen gözden geçirme fırsatı bulamayacağı için üzgündü.

Başını salladı ve geri .

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle salona girdi. "Günaydın." "Öğleden sonra," dedi Sebastian hızlı bir kontrolden sonra.

"Demek öyle," dedi Quinn'in yanına oturarak.

"Sabahtan beri neredeydin? Bu kadar erken kalkmak sana göre değil," dedi Quinn sırtarak.

Onun kaburgalarına dirsek attı. "Stuart'ın teyzesini ziyaret ettim, sonra da Oxford'daki çocuk yurduna gittim.

Sebastian'ın kaşı kalktı. "Çocuk evi mi? Neden oraya gittiniz?" "Alışveriş için tabii ki," dedi kuru bir sesle.

"Bu sabah , değil mi?"

"Peki neden bir çocuk evine gittiğimi sanıyorsunuz? Çocukları görmek için." "Tabii ki."

"Ne?" diye sordu ona bakarak. "garip olan ne?" "Garip olduğunu söylemedim."

Gözlerini ona dikti, hançer gibi fırlattı. Quinn onun yanında kıkırdadı. "Siz ikiniz duracak mısınız? Sebastian, gerçek kız kardeşimize ne olduğunu öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim. Bu arada onun yerine geçecek kişiyle dalga geçsek iyi olur."

Quinn'in üzerine yürüdü. "Bu da ne demek şimdi? Beni gerçekten bu kadar bencil mi buluyorsunuz? Siz ikiniz iğneleyici sözler söylemeden bir hayırsever ziyareti bile yapamıyor muyum? Siz ikiniz kumar oynarken, içki içerken ve bira yudumlarırken, annem ve ben epeyce hayır işi yapıyoruz."

Sebastian gazetesine dönerek, "Hı hı," dedi. "En son gitmeyi reddettiğinde annem seni neyle tehdit zorunda kalmıştı?"

"İnsanlar değişebilir," dedi sessizce.

"Evet, evet yapabilirler Jenna. Ama bir hafta içinde? Sana bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler kesinlikle farklı."

Suçluluk duygusu yanaklarını ısıttı. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye burnunu çekti. "Geleceğin vikontesi olarak belli bir miktar hayır işi yapmam önemli. Ve ben çocukları çok severim. Bunu ikiniz de biliyorsunuz."

"Yani Stuart'la evleneceğin gerçeğini kabullendin mi?"

"Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Elindeki kâğıdı bir kenara bıraktı ve gözlerini ona dikti. "Bence babam ve annem evlenmeden önce Londra'ya gelmene izin vererek hata yaptılar. Sana ne oldu bilmiyorum ama bu onların da benim de hoşumuza gitmezdi."

"Şanslıyım ki bu sana bağlı değildi," dedi dişlerini sıkarak.

Quinn'in elini kolunda hissetti, çok ileri gitmemesi için bir uyarı. İyi bir tavsiyeydi. Öfkesini tamamen kaybetmenin eşiğindeydi. Ve isteyeceği son şey Sebastian'la yeni bir kavga etmektir. Derin bir nefes aldı ve Quinn'e gülümsedi. O da elini çekti.

Sebastian, "Madalyonunu takmamışsın," dedi.

Yine kanlı madalyon. Bu konuda başka bir şey söylerse çılgılık atacaktı. "Kırıldı."

"Kırıldı mı? Nasıl kırıldı?"

"Nasıl olduğu önemli mi?" diye sordu. "Boynumdan düştü ve kırıldı."

"Bana bırakın, tamir ettiririm."

"Pekâlâ." Kanepenin kenarına doğru kayd ve ayağa kalktı. "Şimdi odama çıkıyorum." Odadan ve merdivenleri tırmandı.

Odasına girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Perişan haldeydi. Hayır, mutsuzluk onun mutsuzluğunun derecesini tam olarak tanımlamıyordu. Gray'le haftadan az zamanı kalmıştı, Sebastian zorbalık yapıyordu, Stuartla evlenmeyi dışını çektirmek kadar çok istiyordu ve lanet olsun, sadece yalnız kalmak . Bir kez olsun kendi kararlarını vermek istiyordu. Mükemmel bir dünyada, o da kardeşleri kadar izinli olurdu. Belki de kadın davalarına adanmış şu mavi çoraplı gruplardan birine katılmayı düşünmeliydi.

Londra'da bir sezon geçirmeli, ortaya çıkmalı, balolara katılmalı, bir düzine talip tarafından ilgi görmeli, evlilik teklifleri yağdırılmalı ve kendisi için en iyi kocanın kim olacağı düşünülmeliydi. Ama hayır, ona kiminle evleneceği söylenmişti ve onun için bir evlilik sezonu olmayacaktı.

Ahşap kutu tuvalet masasından onu çağırıyordu ama o sinirlenerek arkasını döndü. Stuart'ın ailesi onu mezardan bile çıldırtıyordu. Stuart'la yaşamak için kendi ailesini nasıl terk edebilirdi? Onu ne kadar üzseler de onlardan uzak kalma düşüncesine katlanamıyordu.

Neredeyse ağladığını fark etmeden önce bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Ailesini seviyordu, zorba Sebastian'ı ve Quinn'i bile... Çocukluklarından beri birbirlerinden ayrılmamışlardı. Stuart'la olan evliliğinin sefil durumu bir yana, en mutlu koşullarda bile onları terk etmek istemiyordu.

Nazik eller çevirdi ve sert bir göğse doğru çekti. Quinn onu duymadan nasıl içeri girmişti? "Oh, Quinn, ben ne yapacağım?" Sesi göğsü tarafından boğuldu ve gözlerinin kenarlarından daha fazla yaş sızdı.

"Seni bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyorum," dedi sessizce.

"Seni, annemi, babamı ve Sebastian'ı terk etmek istemiyorum. Ve Stuart'la evlenmek istemiyorum."

"Biliyorum."

hafifçe uzaklaşarak ellerini kollarının üzerine koydu. "Sebastian neden bu kadar kaba davranıyor? Bana karşı hiç böyle davrandığını görmemiştim."

"O sadece babamın isteyeceğini düşündüğü şeyi yapıyor. Seni seviyor Jenna. Stuart'a karşı sert bir tavır takındığını biliyorum ama babamın yokluğunda Vikont Dudley'nin hoşnutsuzluğunun yükünü çekmek zorunda ."

"Hoşnutsuzluk mu? Ha! hoşnutsuz olsun ki? Hoşnutsuz olması gereken benim.

O ve Stuart neden Londra'ya geldiler ki? Westerleigh dışına *hiç* çıkmazlar."

Quinn içini çekti, gözleri kız kardeşinin durumu karşısında duyduğu gerçek üzüntüyü yansıtıyordu. "Bilmiyorum. Annem ve babam İtalya'ya giderken seni kendi haline bıraktıkları için Vikont'un pek memnun olmadığı izlenimini edindim."

"Evet, tabii ki," dedi acı acı. "Beni eve kilitlemeli ve düğün için zamanında dışarı çıkarmalıydılar. Beni biraz fırçalayıp yoluma göndermeliydiler."

"Jenna, öfkeni anlayabiliyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama bu sana ne kazandıracak? İçinde bulunduğun koşulları en iyi şekilde değerlendirmek daha iyi olmaz mı? Sanki onları değiştirebilirmişsin gibi."

Meselenin özü de burada yatıyordu. Onları değiştiremezdi. Belki Gray'le ilişkiye girerek bir şekilde bunu yapabileceğini ummuştu ama sonuçta Stuart'la evlenecekti ama bunu kırık bir kalple yapacaktı.

Ondan uzaklaşarak yatağa düştü ve ellerinin üzerine oturdu. "Senin için niyet etmedim

biliyorum."

"Sanki ben senin ne kadar mutsuz olduğunu görmeyecekmişim gibi? Sebastian'ın da bunu fark etmediğinden şüpheliyim. Gözlerindeki ışık gitmiş Jenna ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Yorgun ve mutsuz görünüyorsun." Bir elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatı. "Londra'ya geleceğin için çok heyecanlıydın. Babam izin verdikten sonra haftalarca evin içinde zıplayıp durdun. Senin için pek de iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Bu konu hakkında konuşmayı bırakalım," dedi kasvetli bir şekilde. "Her geçen dakika daha da depresifleşiyorum. Keşke Vikont'a planlarımızı anlatan o lanet mektubu yazmasaydı."

"Jenna," dedi kızın kullandığı dile sitem ederek ama uyarısı gönülsüzdü ve kıkırdadı. "Böyle edersen Sebastian'a bir mide hastalığı bulaştıracaksın."

Sırıttı. "Kanlı, kanlı, kanlı."

"Bu daha iyi," diye açıkladı. "Gülümseyen, kahkahalar atan Jenna'yı, evin içinde üzgün üzgün gördüğüm kızıdan çok daha fazla seviyorum."

"Çok mu acınacak haldeydim?"

"Şey, diyelim ki cana yakınlık konusunda herhangi bir ödül kazanmadınız."

Yastığını ona doğru fırlattı ve o da hızla kaçtı. "Bana bir söz ver, Quinn." "Senin için her şeyi yaparım, sevgili kardeşim. Mantık çerçevesinde," diye ekledi aceleyle.

"Beni sık sık ziyaret edeceğine söz ver."

"Yapacağımı biliyorsun," dedi gözleri ciddileşerek. "O kadar da kötü Jenna. Seni meşgul edecek çocukların olacak. Stuart da kötü biri değil. Sana iyi davranacaktır."

"Evet, biliyorum." Aklından çocuklarının görüntüsü geçti ama hepsinin dumanlı gri gözleri ve simsiyah saçları vardı. Başını iki yana sallayarak bu çılgınca düşüncüyü kafasından kovdu. Gray'e olan aşkını ne kadar çabuk unuttur ve içinde koşullara ne kadar çabuk boyun eğerse o kadar az mutsuz olacaktı.

Daha kötüsü de olabilirdi. Stuart'ın onu dövmesinden ya da ona kötü davranmasından hiç korkmuyordu. Biraz can sıkıcı olsa da hoş biriydi. , çok sinir bozucuydu. Ama bir kocadan daha kötüsünü de bulabilirdi. "Jenna, başka bir şey mi var? istediğin bir şey?" Quinn yumuşak bir sesle sordu.

Midesi sıkışmıştı ve suçlulukla gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verebilmek için elinden gelen tek şey buydu. Ona hiç yalan söylememişti ama şimdi bir yalanı yaşıyordu. "Neden sordun?" Sesi kendi kulaklarına bile titrek geliyordu.

"Yok bir şey. Sen sadece... Sebastian haklıydı. Son zamanlarda kendinde değilsin."

"Özür dilerim. Tamamen tahammül edilemez olduğumu biliyorum."

Ona hoşgörüyle gülümsedi. "Bu anlaşılabilir bir şey. Ama unutma. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin."

Göz kapakları yaşlarla doldu ve duygularına yenik düşmemeye çalışarak kaskatı kesildi. "Seni dinlenmen için yalnız bırakayım," dedi kapıya dönerek.

"Akşam yemeğinde görüşürüz." "Bu gece dışarı çıkmıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ah evet," dedi hınzır bir sırıtışla. "Sebastian'ı St. James'te açılan yeni bir oyun cehennemine gitmeye ikna ettim. Ama ayrılmadan önce seninle yemek yemek istedik."

Bu jest için garip bir şekilde minnettar hissederek gülümsedi. "Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman."

Adam odadan çıktı ve kadın gözlerinden akan yaşlara engel olmak için cesurca . Ondan sakladığı her şeyi öğrenirse ne kadar yıkılırdı. Hem Sebastian hem de o ne kadar hayal kırıklığına

uğrardı. Ama özellikle Quinn.

İlk kez Gray'le olan görevine son ciddi olarak düşündü. Şimdiye kadar umduğundan çok daha fazlasını deneyimlemişti ve gizlice dışarı çıktığı her gecede keşfedilme riski daha da artıyordu.

Ama Gray'i bir daha görememe fikri, ailesinin onu hayal kırıklığına uğratması kadar ağır geliyordu ona. İkisi arasında sıkışıp kalmıştı ve de ayrılmanın üstesinden gelemiyordu. Gray'e veda etmeye hazır değildi. Henüz değil.

Yüreği burkularak yatağına ve bütün gün kendisiyle alay eden kutuya döndü. Tokasını çevirdi ve kutuyu açtı. Hayal kırıklığına uğramıştı, içindeki tek şey kurdeleyle düzgünce birbirine bağlanmış küçük bir mektup paketi idi.

Kutuyu yatağına taşıdı ve kapısı çalındığında mektupları çözmeye başladı Neredeyse hayal kırıklığıyla homurdanarak mektupları kutunun içine geri itti ve yatağının altına koydu.

Belli ki bugün onları okuyamayacaktı.

On Sekizinci Bölüm

"Al, bunları giy," dedi Gray, Jenna'ya süslü bir yarım maske ve tam boy bir pelerin uzatarak.

Onunla elindeki eşyalar arasında göz gezdirdi. Adamın yatak odasında duruyorlardı, kadın yeni gelmişti. "Ne yapıyoruz biz?"

"Ne yaptığımızı değil ama nereye gidiyoruz?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Gitmek mi? Sen neden ?"

" şunları, sonra konuşuruz. Güven bana." Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve dudaklarına bir öpücük bıraktı.

Maskeyi ve pelerini taktı, sonra onun önünde döndü. "Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel. Kendi annen bile seni tanıyamaz."

Aynaya doğru koştu ve yansımasına baktı. Payetli maske ona göz kırptı, başını hareket ettirdikçe kenarlarındaki tüyler usulca dalgalanıyordu. Sadece dudakları ve çenesi açıktaydı. O haklıydı. Kimsenin onu tanınması mümkün değildi.

"Hazır mısın?" sordu arkasından.

Döndü ve onun koluna girdi. Alt kata indiler ve arabanın onları beklediği sokağa çıktılar. Son zamanlardaki alışkanlığı olduğu üzere, etrafına kaçamak bakışlar atarak gölgeleri inceledi.

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı, bir kolunu ona sıkıca sararak.

Ona gülümsedi, korkusuna tanık için utanmıştı.

Onu arabaya bindirdi ve arkasından tırmandı. Daha araba hareket etmeden önce onu kollarına çekti, maskesini yukarı itti ve ateşli bir şekilde öptü.

Öpücüklerine karşılık vererek vücudunu adamın sert göğsüne yapıştırdı. Elleri onun boynuna dolandı ve sonra saçlarına daldı. Adam sıcak ve rahatlatıcı kokuyordu, yaz esintileri ve dere kenarındaki günler gibi. Stuart, Vikontes ve ailesi unutulmuştu. Saatler ona aitti.

Yavaşça geri ve yüzünü örtmek için maskesini tekrar aşağı itti. "Bu gece burada kalmaya kolayca ikna edilebilirim," diye mırıldandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu.

"Vauxhall Gardens."

"Gerçekten mi?" bir heyecan kapladı. Daha önce hiç eğlence bahçelerine gitmemişti, hele de bu kadar geç bir saatte. "Havai fişekleri göreceğ miyiz?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Bütün bir akşamı planladım."

Araba durduğunda, adam kızın inmesine yardım etti ve kız hevesle etrafına bakındı. Birkaç kişi Thames Nehri kıyısına, teknelerin suya indirildiği yere inen merdivenlere doğru ilerliyordu. Adam onu öne doğru itti ve onlar da aceleyle merdivenlere doğru ilerlediler. "Köprüyü kullanabiliriz ama tekne gezintisini sevebileceğini düşündüm."

"Tekneleri seviyorum," dedi nehir boyunca bahçelerin girişine doğru süzülen insanlara bakarak.

Gray ücreti sonra onları bekleyen bir tekneye bindirdiler. Londra'nın parıldayan ışıkları sudan daha parlak görünüyordu. Nehrin diğer tarafındaki yaklaştıkça neşeli kahkahalar ve seslerin uğultusu daha arttı. Gray Jenna'nın teknedeki inmesine yardım ederken, parlak fenerler karaya çıkışlarını aydınlatıyordu.

Kısa bir mesafe ötede bahçelerin girişi görülebiliyordu ve oraya doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Büyük Yürüyüş Yolu'na girdiklerinde Jenna onun kolunu tuttu. İçeriye hiç görmemiş olmasına rağmen, erkek kardeşleri ona masallar anlatmışlardı ve da sanki her bir dönüm noktasını biliyormuş hissediyordu.

Sağdan bir orkestranın melodisi yükselince otomatik olarak o yöne döndü. Birçoğu kendisi gibi maskeli çiftler etrafta dolaşüyor, birçok eğlenceden gelip gidiyorlardı.

Orkestranın çaldığı zarif açık hava balkonuna "Çok güzel," diye haykırdı.

"İsterseniz Şemsiye'yi de görebiliriz," dedi gülümseyerek.

"Hepsini görmek istiyorum!"

Gray onu tekrar ileri doğru itmeden önce durup birkaç seçim boyunca müziği dinlediler. "Güney Yürüyüş Yolu'na ve akşam yemeği kutularına geçeceğiz. Bizim için bir tane ayırdım."

"Güzel, çok acıktım." Ona sırttı ve bir kez koluna girdi.

Kutularına yerleştiklerinde önce bir tabak jambon, ardından da kızarmış tavuk servis edildi. Jenna kâğıt inceliğindeki dilimleri almaya çalışırken jambona eğlenerek baktı.

Gray, "Yemekler fena değil," dedi. "Ama şarap olağanüstü."

Önündeki içkiden bir yudum aldı ve başıyla onayladı. Çok lezzetliydi. Arkasına yaslandı, gece havasını derin derin içine çekti ve insanların localarının önünden geçişini hayranlıkla izledi. Arkalarını işaret ederek, "Şu yöne doğru giden çok fazla insan var gibi görünüyor," dedi.

Ona hınzırca bir sırıtma yaptı. "Lover's Walk bizim ötemizde." "Ciddi olamazsın!"

Güldü. "Gerçekten de öyleyim. Yoldan geçen çiftlerin çoğunun iyi gizlenmiş fark etmediniz mi? Bahse girerim çoğundan fazlası bir aşığın buluşmasına katılıyordur."

Yanakları alev alev yanıyordu ama içinden heyecan fişkırıyordu. "Böyle bir yürüyüşe çıkmak için planımız var mı?"

"Kesinlikle," dedi boğuk bir sesle. "Ama dikkatli olmalıyız. Lover's Walk aylaklar için popüler bir yerdir. Gördüğünüz gibi çoğu çift çevresine pek dikkat etmiyor." Gözleri şeytani bir eğlenceyle parılıyordu.

"İlginden çok fazla etkilenmeyeceğime söz veriyorum," diyerek koluna vurdu.

Yemeklerini bitirip locadan çıktılar ve Lover's Walk'a doğru ilerleyen çiftlerin arasına karıştılar. Baş dönmesi onu sardı ve kendini oldukça aptal hissetti. İlk kez aşık olan bir gibi.

Elini kolundan aşağı kaydırды ve parmaklarını onunkilere doladı. Adam onun elini sıkarak parmaklarını birbirine kenetledi. Onlar yemek kutularından uzaklaştıkça hava daha da karardı. Yolların hemen dışında, çiftlerin biraz yalnız kalabilmek için durdukları karanlık yerlerden hafif kıkırdamalar ve mırıldanmalar duyuluyordu.

Onu bir randevu için gölgelerin içine çekecek miydi? yanı bunu yapmasını istiyordu ama diğer yanı bu fikir karşısında yutkundü. Adam onun düşüncelerini okumuş olmalıydı çünkü ona ve başını salladı. "Burada olmaz. Sana asla sıradan bir fahişe gibi davranmam. Ama sonra..." İmalı bir şekilde sözünü kesti.

Fısıltıyla verdiği söz karşısında tüyleri diken diken oldu. Birkaç dakika sonra onları sola doğru yönlendirdi. "Cross Walk'tan Grand Walk'a geri döneceğiz. Neredeyse havai fişek zamanı geldi."

İki tarafı karaağaçlarla kaplı daha geniş Grand Walk'a ulaşana kadar patika boyunca aceleyle Bahçelerin bu tarafındaki yemek localarını gözlemleyerek yavaş bir yürüyüşe başladılar. Neredeyse orkestranın merkezde çaldığı yere varmışlardı ki Jenna bir grupta göz göze geldi

bir sürü adam onlara doğru

geliyordu. "Öp beni," diye
tısladı. "Ne?"

Onu, sırtı yaklaşan adamlara dönük olacak şekilde döndürdü. "Öp beni!"

Onu dudaklarına çekti, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. O da bunu hemen kabul etti ve dilini ağzının kenarlarını okşamak için dışarı çıkarıp içine daldı.

"Ho!" Adamlardan biri yanlarından geçerken seslendi. "Bize de biraz ayır, dostum! Onun ödediğinin iki katını ödeyeceğim." Gülüştüler ve yollarına devam ettiler.

Jenna rahatlayarak iç çekti ve Gray'den uzaklaştı.

"Bütün bunlar da ?" diye sordu, geri çekilen adamlara bakarak.

"Quinn. Quinn onlarla birlikteydi," dedi titrek bir sesle. "Bu gece Sebastian'la birlikte olması gerekiyordu. St. James'teki bir oyun cehennemine gideceklerini söyledi."

Üstlerinde, havai fişekler patlamaya başladığında gökyüzü aydınlanıyordu ama o, korkusuna çok fazla kapıldığı için onları görmezden geldi. Sebastian Quinn' birlikte değilse neredeydi? Eve erken mi gitmişti? Ya onu ? Daha önceki tartışmaları için özür dilemek tam ona göre bir davranış olurdu. asla uzun süre kızgın kalmazlardı.

"Jenna, iyi misin?" Adamın endişesi Jenna'nın düşüncelerinin arasından süzüldü. "Seni görmedi.

Zaten seni tanıyamazdım. Şimdi gitmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Zaten gece onun için mahvolmuştu. Quinn etrafta dolaşırken havai fişek gösterilerini izlemeye devam edemezdi.

"Gel o zaman, gidip bir tekne alalım."

Aceleyle yürüyüş yolundan aşağı indiler ve bahçeden çıktılar. Sessizlik içinde nehre doğru yürürlerken, zihni endişeyle dolup taşıyordu. Şu anda bile Sebastian onun yokluğunu fark ediyor olabilir. ! Akşam yemeğinde planlarının dışarı çıkmak olduğunu söylemişlerdi. Ve dışarı çıktıklarında, hiç bu kadar erken gelmezlerdi.

Gray onun tekneye binmesine yardım etti ve karşı rıhtıma doğru süzüldüler. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Dışarı çıkmamızı önermemeliydim."

"Hayır, üzülme. Bahçeleri çok sevdim." Ona gülümsedi ve elini tuttu, yürüyüşlerinde olduğu gibi onun dokunuşunun heyecanını tekrar hissetmek istiyordu.

"Seni eve götürmemi ister misin? bakılırsa gecemiz mahvoldu."

"Evimin önünden geçebilir miyiz? Sebastian'ın ışığının yanıp yanmadığını görmek istiyorum. Eğer oradaysa, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tabii ki. Endişelenmemeye çalış Jenna. Muhtemelen Quinn sıkılmış ve tüm genç erkeklerin yapmak istediği şeyi yapmak istemiştir. Sıkıcı ağabeylerinden uzaklaşmak ve eğlenmek."

Tekneden indiklerinde güldü. "Ailemi nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Kardeşlerimi mükemmel tarif ettin."

Arabaya ve Gray şoföre eve giderken Jenna'nın evinin önünden geçmesini söyledi. Onun elini kendi elinin içine aldı. "Onlar hakkındaki konuşmalarımıza dayanarak tahmin etmek zor değildi. Her zaman kardeşlerim olmasını dilemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kendimi yalnız hissettim. Babam sürekli çalışıyor, bize yiyecek sağlamaya çalışıyor ve annem de beni ufak tefek işlerine götürmek zorunda kalıyordu. Nereye giderse gitsin beni de yanında götürecek bir ağabeyim olmasını hayal ederdim."

"Gerçekte o kadar da eğlenceli değil," dedi ekşiyerek.

"Ama ne kadar sinir bozucu olsalar da onlar senin kardeşlerin ve her zaman senin parçan olacaklar." Sesi neredeyse hüzünlü çıkmıştı ve kız onun büyüme şekline karşı bir sempati duydu.

Doğru, kardeşleri sinir bozucuydu ama onları çok seviyordu ve onlarsız bir hayat düşünemiyordu.

Araba yavaşladı ve Gray perdeyi pencereden geri çekti. Jenna dışarı bakarak evde kaç ışığın yandığını anlamaya çalıştı. Elbette Sebastian'ın babasının çalışma odasında olup olmadığını bilmesine imkân yoktu, çünkü orası evin arka tarafındaydı ama diğer odalar karanlık görünüyordu. Sadece antredeki ve misafir odasındaki ışıklar pencerelerden parlıyordu ve döndüklerinde yanmak üzere bırakılmışlardı.

"Seni ister misin?" diye sordu sessizce.

Kararsızlık zihninde titreşti. Ama sonunda başını salladı. "Hayır. Hayır, istemiyorum. Evinize dönebilir miyiz?" Yakalanırsa öyle olsun, ama Sebastian'la yüzleşmeden önce onunla son bir kez daha görüşecekti. Büyük ihtimalle eve dönmemişti bile, döndüyse bile odasına gitmiş olması şüpheliydi.

Kendini daha iyi hissederek, araba hızlanırken Gray'e döndü. "Şimdi nerede kalmıştık?"

"Sanırım doğru..." Adam onun boynunu öptü. "Yaklaşık..." Dudakları onun çene çizgisinde gezindi. "Al." O

dudaklarını yakaladı ve dişleriyle alt dudağını çekiştirdi. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu öpücükler arasında. "Sadece iki."

"O zaman bol bol vaktimiz var," dedi hınzır bir gülümsemeyle.

###

"Beceriksiz aptal!" Vikont Dudley hırladı. Kiralık hayduta kötü niyetle baktı. "Onun kaçmasına izin verdin ve bunu gösterecek bir madalyonun bile ."

"Sokakta kayboldu, şef."

"Bunu nereden biliyoruz? Siz korkmuş bir tavşan gibi kaçtıktan sonra onu almadığını nereden biliyorsunuz?"

Adam kaşlarını çatı. "Kimsenin yaralanmasını istemediğini söylemiştin. Madalyon gitmiş. Onun da yok.

o."

"Hayatını bu gerçeğe mi yatırmak istiyorsun?" diye hırladı Vikont. "Çünkü eğer hala , Seni öldürteceğim."

"Beni tehdit etme, Şef. Ben işimi yaptım. Onu kurtarmaya gelecek bir sevgiliden bahsetmedin. olsam arkamı kollardım. Tehditlerden hoşlanmam."

Dudley cebinden bir tabanca çıkardı ve adamın göğsüne doğru ateş etmeden önce yüzündeki şaşkınlık pırıltısını görmenin mutluluğunu yaşadı. Adam karanlık sokağa yığıldı, bir sis girdabının içinde kayboldu. Dudley tabancayı tekrar cebine soktu ve silah sesi istenmeyen bir dikkat çekmeden önce gölgelerin içine doğru hızla uzaklaştı.

Bu saçma olmaya başlamıştı. Madalyon onda mıydı? Eğer ondaysa, evlilik hazırlıklarına devam edebilir ve kısa süre sonra ondan kurtulabilirlerdi. Ve madalyonu geri almak için bir çaba daha gösterecekti. Ama madalyon değilse, neredeydi? Yanlış ellere göze alamazdı.

Arabasına atlayıp uzaklaşırken dudaklarından bir lanet döküldü. Kızın odasına zorla girmek dışında, madalyonun hâlâ onda olup olmadığını öğrenmenin başka bir yolunu göremiyordu. Ve yapacağı şey de tam olarak . Sadece bunu şansa bırakmayacaktı. Kendisi yapacaktı. Kız her gece sevgiliyle görüşmeye gidiyordu, o yüzden kardeşlerinin akşam dışarı çıktıklarından emin olduktan sonra gizlice bakacaktı.

####

Jenna arabadan indi ve aceleyle evine giden patikadan yukarı çıktı. Gray ona evine kadar eşlik etmeleri için iki adam daha görevlendirmişti ve Jenna onların gözetiminde kendini çok daha güvende hissediyordu. Ama yine de, ait olmadığı çarpık bir komplonun içine düştüğü korkusundan kurtulamıyordu.

Parmak , misafir odasını merdivenlere doğru ilerledi. Her adımını acı verici yavaşlıkla atıyor, gıcırtının kendisini ele vermesinden korkuyordu. Sebastian evde miydi? Fark edilmiş miydi?

Merdivenlerin tepesinde, gözleri koridorda aşağıya daldı ve Sebastian'ın kapısının altında ışık aradı. Ama hem onun hem de Quinn'in odaları karanlıktı. Eve normalden erken gelmeyi tercih etmişti, eğer kardeşleri gerçekten geç saate kadar dışarıda kalmışlarsa bir toplantı olmasından korkuyordu.

Ya hâlâ gitmişlerdi ya da çoktan gelmiş ve uyuyorlardı. Onların odalarının önünden hızla geçip kendi odasına gitti, kapıyı açtı ve hafifçe kapattı.

Tanrı'ya şükür.

Soyundu ve keşfedilmekten kurtulduğu için minnettar bir halde yatağına . Yatağının altındaki kanlı kutuyu hatırlayınca gözleri irkilerek kapandı ve ardına kadar açıldı.

ve başını yana yatağın altından kutuya doğru körlemesine uzandı.

Sonunda eli ona dokundu ve onu tuttu.

Yatağına geri dönerek kutuya sanki lanetli bir putmuş baktı. Bir avuç mektubu bu kadar özel şey neydi?

Boğuk bir lanetle kutuyu çevirerek açtı ve mektupları çıkardı, kurdeleyi yırttı ve ilk kâğıt parçasını eline aldı. Yatağına uzandı ve mektubu loş mum ışığına tuttu.

"Bugün mükemmele yakındı," diye yüksek sesle okudu. "Aile nehir gezisi için bir araya ." Öfkeyle kolunu göğsüne indirdi. Bu lanet olası bir günlük . Ne büyük bir zaman kaybıydı.

Tiksintiyle homurdanarak mektupları kutuya geri koydu ve yatağının altına geri itti.

On Dokuzuncu Bölüm

Jenna kardeşlerinin bir süre bilmesine rağmen erkenden kalktı. Başka bir sabah çok ihtiyacı olan uykuyu yakalama fırsatını . Ama zihni sürekli aynı ritimde çalkalanırken uyuyamıyordu. Bu şekilde devam edemezdi. Dün geceki korku onu rahatlayamaz hale getirmişti.

Kahvaltısını bahçede yaptı, sinirlerini , sabah güneşinin ve annesinin sevgiyle ektiği mis kokulu çiçeklerin tadını çıkarmaya kararlıydı. Pek çok kişinin aksine, Londra'daki evleri kendilerine aitti. *Tonların* çoğu sezon için bir ev kiralardı ama Penbury Two, ailenin sevdiği adıyla, yüz yılı aşkın bir süredir aileye aitti.

Yemeğini yedikten sonra seçtiği kitabı açtı ve okumaya başladı, Mısır piramitlerine ve eski Firavunlara ayrılmış sayfalarda kendini kaybetti. Kendisini ve Gray'i onları birlikte yaşarken hayal etti.

Birkaç saat sonra Quinn ve Sebastian bahçeye çıktılar ve küçük kahvaltı masasında onun karşısına oturdular. "Günaydın," diye selamladı, kitabından kaldırarak.

"Günaydın," diye karşılık verdiler.

"Oyun cehennemi nasıldı?" diye sordu masumca.

Sebastian bir kaşını kaldırdı. "Oyun cehennemi hakkında ne biliyorsun ki?" "Quinn bana dün gece gideceğini söyledi."

Sebastian kuru bir sesle, "Quinn'in gelecekte daha ihtiyatlı olması gerekiyor," dedi. "Oyun cehennemleri bir hanımefendi için uygun konuşmalar değil."

Jenna gözlerini devirdi. "Çok sıkıcı olmaya başladın, Sebastian. Şimdi bana akşamını anlatacak mısın?"

"Hayır."

Quinn aynı anda "Evet," dedi. Kadın

güldü. "Peki ?"

Quinn, "Arkadaşlarımla birlikte Vauxhall'a gittim," dedi.

"Vauxhall? Ben de senin kumar oynamaya gideceğini sanıyordum."

"Jenna," dedi Sebastian uyarıcı bir sesle.

O ve Quinn onu görmezden geldi. "Ahh evet, Sebastian böyle asil arayışlara karşı çıkmaya karar verdi. Onun yerine metresini görmeye gitti."

"Lanet , Quinn! Diline dikkat et."

Jenna kıkırdamaya başladı. "Hanımefendi mi? Aman Tanrım. Ben de seni havasız sanırdım. Ve diline dikkat et, canım kardeşim. Beni kötü etkiliyorsun."

"İkiniz de çekilmezsiniz," diye homurdandı Sebastian.

"Bana şu metresinden söz etsene," diye kandırdı Jenna.

"Thames tekrar donduğunda, ki hepimiz bunun olmayacağını biliyoruz."

"Çok mu güzel?" diye sordu Quinn, Sebastian'ın yüzündeki çatık kaşları umursamadan.

Sebastian, "Tek kelime dilini boğazına tıkarım," diye tehdit etti.

"Boş ver," dedi kırparak. "Bana sonra anlatırsın." Gülümsemekle savaşıyor arkasına yaslandı. Demek havasız Sebastian'ın bir metresi vardı. Birdenbire gece gezmeleri için kendini o kadar da suçlu hissetmedi. O bir metres alabiliyorsa, kendisinin de bir sevgili almaması için hiçbir neden yoktu. En azından teoride. O

annem ve babamın bu şekilde görmeyeceğini biliyordum. Toplum da öyle.

Thomas bahçeye açılan Fransız kapılarından dışarı çıktı. "Bu size geldi Lord Hembly." Bir mektup uzattı.

Sebastian zarfı aldı ve mührü kırdı. İçindekileri hızla gözden geçirdi. "Annem ve babam erken dönecekler," diye duyurdu.

Jenna öne doğru oturdu. "Ne? Şuna bir bakayım." Adamın elinden kaptı ve kısa mektubu okudu. Bu doğrudu. Anneleri çiçekli el yazısıyla çocuklarına kendisinin ve kontun beklenenden daha erken döneceklerini bildiriyordu. Bu, her an dönebilecekleri anlamına geliyordu. Tarih verilmemişti.

Mektubu yere bıraktı ve öfkeli duygularını toparlamaya çalıştı. "Ne kadar harika," dedi belli belirsiz. "Onları çok özledim."

"Evet, onları evde görmek harika olacak," dedi Sebastian, yüzünde rahatlama okunuyordu.

Ailenin reisi olarak sorumluluklarını bırakmayı dört gözle beklediğine şüphe yoktu. Jenna sandalyesine geri çöktü, zihni çelişkili düşüncelerle doluydu. Düşünmek zorundaydı. Tek başına.

Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek ayağa kalktı. "İzin verirseniz, aşçıyla annem ve babamın dönüşü için özel bir menü hakkında konuşacağım."

"Mükemmel bir fikir," konuştu Sebastian.

Ama Quinn kaşları çatılmış bir halde ona sessizce baktı. Onun incelemesinden için aceleyle uzaklaştı. Mazeretinin tamamen yalan olmaması için mutfağa uğradı ve aşçıya Kont ve Kontes'in erken geleceğini, Kont'un en sevdiği yemek ve Kontes'in en sevdiği tatlı için gerekli malzemeleri hazır bulundurmasını söyledi.

Çıkarken neredeyse Quinn'e çarpıyordu. Quinn onun kolunu yakaladı ve dikkatle yüzünü inceledi. "Sorun ne Jenna? Annem ve babam döndüğü için pek mutlu görünmüyordun."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Hayır, ikisini de özledim." Yüzündeki inanmazlığı silmek için telaşla söyleyecek bir şey aradı. "Sadece onlar döndüğünde Londra'daki zamanım sona erecek. Ve sonra Stuart'la evlenmeliyim."

Quinn'in gözleri sempatiyle yumuşadı ve onun kolunu sıktı. "Belki de onlar gelmeden önce dışarı çıkıp biraz eğlenmelisin."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve gülümsedi. "Neden Quinn, düşündüğüm şeyi mi öneriyorsun?"

"Onlar dönmeden önce bir ya da iki baloya katılmamanız için bir neden göremiyorum. Stuart olmadan tabii ki. Ama annemle babam eve dönmeden önce biraz eğlenmemen için bir neden yok. Son birkaç gündür pek dışarı çıkmadığını fark ettim. Evde pineklemenin bir anlamı yok."

Keşke bilseydi. bir suçluluk duygusu kapladı. Ona sır vermemek için çok uğraşmıştı. Ondan hiçbir zaman sır saklamamıştı ama bu sıradan bir sır değildi. "Belki de haklısın. Yarın akşam Leydi Dunning'in balosuna katılabilirim." Bu gece Gray'in kollarında geçireceği son gece için dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olduğunu eklemeyi.

"Sebastian ve Stuart'la aramı düzelteceğim. Söz veriyorum. Onlar olmadan bir baloya katılırsanız dünyanın sonunun sanmıyorum. Yeterince refakat edilmeniz için size eşlik etmeye gönüllü olacağım, ancak uzak kalmaya özen ."

"Sen bir ," dedi yanağından öperek. "Ve isteyebileceğim en iyi kardeşsin." Ona gülümsedi ve merdivenlere doğru yürüdü, odasına gitmek için sabırsızlanıyordu, böylece hayatındaki son karışıklığı çözebilecekti.

Yatağının önünde bir ileri bir geri volta attı. Hayatında hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemişti. Hasta bir

Midesinin çukurunda bir his yuvarlandı. İki dünyası kaçınılmaz bir çarpışma rotasındaydı. nlemesi gereken bir arpışma.

Yatağı elleriyle yüzünü kapattı. Zamanı tükenmişti. Ve şimdi, Stuart'la evlenme fikrinden nefret ettiğı kadar, Gray'i bir daha asla görememe fikrinden de nefret ediyordu. Onun kollarında asla yatamayacak olmaktan.

Onu seviyordu.

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı szld. Tanrım, onu seviyordu. Gitmesine nasıl izin verebilirdi? Bir ilişki olarak başlayan şey derin bir dostluğı ve daha da derin bir aşka dnşmşti. Yapabileceğı bir şey .

Ayağı kalkıp pencereye doğıru yürüdü ve amaçsızca aşağıdaki bahçeye baktı. Ailesini hayal kırıklığına uğıratmadan kendini bu karmaşadan kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Onlar ne yaptığını asla öğrenmeden. Nişanlar her zaman bozulurdu. Onunki de bir kenara atılırsa dünyanın sonu mu gelirdi?

Dudağını kemiriyor, her hızlı nefes alışında şaşkınlığı daha da artıyordu. Stuart vazgeçerse, ailesi buna pek itiraz edemezdi. Ama onu böyle sert bir önlem almaya iten neydi?

kırıklığı kalbine ağır geliyordu. Evliliklerinin ilerlememesi için hiçbir mazeret, hiçbir sağılam neden . En azından Stuart'ın gözünde.

İlişkisi dışında.

uzaklaştı ve pervaza yaslandı. Eğıer ilişkisini öğrenirse, bu evliliğı rıza imkânsızdı. Muhtemelen bir buhar nöbeti geçirir ve bir hafta boyunca yatağı düşerdi. İhanetinin haberini her tarafa yaymaktan bahsetmiyorum bile.

Kaşlarını çatarak başını salladı. Stuart pek çok şey olabilirdi ama kötü niyetli olmak bunlardan biri değıildi. Birlikte ocuğun intikam uğıruna onu bilerek yok edeceğıine inanamıyorduAma bu inancı uğıruna her şeyini ortaya koymaya hazır mıydı? Çünkü eğıer yanılıyorsa, tüm dünyası iskambilden bir ev gibi yıkılabilirdi.

Gözlerini kapadı ve Stuart'ın tepkisini hayal etmeye çalıştı. Ruh halinin ciddiyetsizliğine rağımen dudaklarında bir gülümseme belirdi. Stuart ne kadar tiyatroya yatkın olsa da, bu operadaki bir akşamdan daha dramatik olabilirdi. Ama ilk şoku atlattığında, sırrını saklaması için ona yalvaracaktı. Çocukken Stuart onun yalvarmalarına hiç karşı koyamamıştı. Bunun yetişkinliklerinde de devam etmesini ummak zorundaydı.

Ama saklamak için sayısız saatler harcadığı şeyi itiraf edecek cesareti var mıydı? Kararsızlık içinde . Sonra ellerini yumruk yaparak derin bir nefes aldı ve başını salladı. Evet, biliyordu. Stuart'a gidecek ve ilişkisini itiraf edecekti. Ona için bir fırsat verecekti. Stuart nişanı attığında, bunu ailesine söylemek zorunda kalacaktı. Hoşuna giden bir görev değıildi ama yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Aceleyle tuvalet masasına gitti ve aynada görünüşünü kontrol etti. Gözleri şişmiş ve kızarmış, cildi ağılamaktan lekelenmişti. Lavaboya su doldurdu ve yanaklarına soğıuk su çarptı. Korkunç grnmediğıinden emin olunca, dallı muslin bir günlük elbise giydi ve aceleyle merdivenlerden indi.

Kapının eşiğinde arabanın gelmesini bekledi ve geldiğinde aceleyle dışarı ıktı. Stuart'ın evde olması için dua ederek şoföre yolu tarif etti ve arkasına yaslanarak ne söyleyeceğini düşünmeye başladı.

Araba Stuart'ın evinin önünde durduğunda endişeden neredeyse midesi bulanacaktıAvuları nemliydi ve sokağı adım atmadan önce onları koltuklara sildi. Kendini kapıya doğıru yürümeye zorlarken ayakları kurşun doluymuş gibi hissediyordu.

Durdu, kapı baktı ve gözlerini kapattı. "Çok üzgünüm baba," diye fısıldadı. Sertleşmiş bir kararlılıkla gözlerini açtı ve kapıyı sertçe çaldı.

Kâhya birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve Jenna boğazını temizledi. "Bay Eglin'e nişanlısının kendisini görmek için burada olduğunu söyler misiniz?"

Uşak eğildi ve ona içeri girmesini işaret etti. "Bu taraftan leydim." Onu geniş misafir odasına götürdü. "Hemen Bay Eglin'i çağıracağım."

Jenna caddeye bakan büyük pencerenin önünde huzursuzca volta atıyordu. Cesaretini kaybetmeden önce acele etmeliydi. Yaklaşan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı.

Stuart odaya daldı, hoş gülümsemesi gözlerindeki şaşkınlıkla tam bir tezat . "Jenna, seni görmek ne güzel. Seni bu öğleden sonra buraya getiren nedir?"

Kısa bir an için görevinden saptı. Stuart bugün çok... çok *normal* görünüyordu. Beyaz gömlek ve taba rengi yelekle sade bir çift taba pantolon giymişti. Botları bile ağırbaşlı ve sıkıcıydı.

Odayı geçip onun önünde durdu. Onu gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Belki de o tuvaletini tamamlayamadan gelmişti. Dudaklarını tehdit eden sırtıyla savaştı ve tekrar hedefine odaklandı.

"Baban evde mi?" diye sordu.

"Hayır, kulüpte, onu eve çağırayım mı?"

"Hayır, hayır," dedi çok hızlı bir şekilde. ", seninle konuşmam gerekiyordu... özel olarak." işaret etti ama kadın başını salladı. "Ayakta durmayı tercih ederim."

"Pekâlâ," dedi ayakta kalmayı tercih etti. Her zamanki gibi mükemmel bir beyefendi.

"Stuart, ben... sana söylemem gereken bir şey var." Sözünü kesti ve kısa bir süre için gözlerini kaçırdı. Ona söylemenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Ama dair anılar, onun ve Sebastian'ın peşine takılması, Stuart'ın her zaman ona gülümsemesi ve güzel bir söz söylemesi, ağır bir suçluluk sisinin içinden süzülüyordu. Ama aynı anılar Sebastian'ın ona sırtını dönmeyeceğine ve sırrına ihanet etmeyeceğine onu ikna etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Uzun zamandır benimsediği genizden sızlanmadan tamamen yoksun bir ses.

"Seninle evlenemem," diye ağzından

. "Pardon?"

"Bir ilişkim var." İçinden utanç akıyordu ama kendini onun yüzüne bakmaya zorladı.

Hakkını yemeyelim, irkilmedi bile. "Anlıyorum." Ondan uzaklaştı ve içki dolabına doğru yürüdü.

Adam daha fazla cevap veremedi kadının sözlerine devam etti. "Artık benimle evlenmek istemezsen anlarım.

Tüm sorumluluğu kabul ediyorum."

Sürahiden konyak doldururken uzun bir duraklama oldu. Elindeki kavrayarak ona döndü ve içkiyi dudaklarına götürdü. Kadehi boşalttı ve onu rahatsız eden bakışlarını ona dikti. "Neden?"

Isı boynundan yukarı süzüldü ve yanaklarına yayıldı. Onun nedenini soracağını hesaba katmamıştı. Boğazını temizleyerek, ona tam olarak ne söyleyeceğini düşünerek ellerini gergin bir şekilde iki yana salladı. En iyi yaklaşımın, onu nişanlarını bozmaya daha istekli hale getirecek bir yaklaşım olacağına karar vererek, tamamen dürüst olmayı seçti.

"Asla yaşayamayacağımı düşündüğüm şeyi seninle yaşamak istedim..." Açık sözlülüğüne vereceği tepki için onu dikkatle izledi ama o sessiz kaldı. Gözlerinde hafif bir parıltı belirdi ama bir anda kayboldu.

Konuyu tekrar gündeme getirdi. "Eminim nişanlılığımıza devam etmek istemezsiniz." Adam razı olmaya çok yakındı, bunu hissedebiliyordu. Belirsizlik yüzüne yansıyor ve kadın sessizce onun en çok duymak istediği sözleri söylemesi için dua etti. Ama adam bir sonraki konuşmasında duasına kulak asmadı.

"Saçmalama canım." Duygusallık geri gelmişti. "Ne kadar stres altında olduğunu tahmin edebiliyorum." Sempatı ile gıdıkladı. "Seni affediyorum, Jenna."

Ne? Hayır! Hayır! Bunun gerekiyordu. "Ama Stuart, ben sadakatsizlik ettim. Senin affını hak etmiyorum. Sana bu şekilde ihanet eden biriyle evlenmek istemezsin herhalde." Yalvarıyordu ama umurunda değildi. Bu, gururunu korumak için çok önemliydi. Gerekirse yalvarırdı.

"Saçmalık. Bu tamamen gereksiz. Gerçekten pişman olduğunuzdan hiç şüphem yok. Ve iyi bir vikontes olacaksın. Babalarımızın yaptığı anlaşmayı bozmak için bir neden göremiyorum."

"Hiçbir pişmanlığım yok." Öfkesini sesinden ve yüzünden uzak tutmak için mücadele etti. Bunu boşuna mı yapmıştı? Sanki az önce ona çok para harcadığını söylemiş gibi davranıyordu, bir ilişkisi olduğunu değil. Onun nesi vardı? Gerçekten umursamıyor ? Yoksa onu delirtmeye mi çalışıyordu?

Koşarak yanına geldi ve kızın elini tutarak göğsüne götürdü. "Hepimiz zayıfız. Tensel zevklere yenik düştüğün için kendini kötü hissetme. Senin hakkında daha azını düşünmüyorum. Hatta bu kadar dürüst olduğun için sana hayranım. Sen gerçekten olağanüstü bir kadınsın."

Nutku tutulmuştu. Hiçbir şey onu bu beklenmedik tepkiye hazırlayamazdı. Adam tam bir aptal mıydı? "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle.

"Başka bir erkekle yakınlaşmamı umursamadığını mı söylemek istiyorsun?" Sesindeki kuşkuya engel olamadı. "Evlendikten sonra bir sevgili edinirsem de aynı şekilde mi hissedeceksin?"

kanepeye götürdü ve yanına oturdu. "Evliliğimiz hiç konuşmadık, sanırım şimdi tam zamanı. Tek istediğim bir varis. Bu yüzden elbette bu gerçekleşene kadar sadık kalmanı bekliyorum. Ama sonrasında... eğer bir sevgili edinmeyi seçersen, seni durdurmaya çalışmayacağım."

Bu gerçekten oluyor muydu? Stuart'ın salonunda oturmuş, bir sevgili edinmesini mi tartışıyordu? Ama daha da kötüsü, evliliği ağlayarak bitirmek istememişti. Kadın iyice köşeye sıkışmıştı. Nişanı bozmak için tek şansı oydu. Ve fena halde başarısız olmuştu.

"Gitmem gerek," diye mırıldanarak ayağa kalktı.

"Bu konuşmayı gizli tutacağım konusunda bana güvenebilirsin," dedi sanki minnettar olması gerekiyormuş gibi.

Cevap vermedi ama odadan kaçtı. Kendini arabaya atarak "Eve!" diye seslendi. Evden tamamen uzaklaşmadan önce gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Gözyaşları daha da özgürce akarken evler arabanın penceresinde bulanıklaştı.

Bu gece gerçekten de Gray ile son gecesi olacaktı.

Hıçkırıkları arttıkça omuzları titremeye başladı. Nedense Gray'in Stuart'a bir varis bırakana kadar beklemekten memnun olacağını . Evlilik yeminini ettikten sonra bir sevgili edinmeyi de düşünemiyordu.

Umutsuzluk etrafını sarmıştı ve kendini hayatında hiç hissetmediği kadar ıssız hissediyordu. Onu nasıl bırakabilirdi? Nasıl veda edebilirdi?

Yirminci Bölüm

Buluşmalarının ilk anlarını, bunun son buluşmaları olacağı haberiyle mahvetmemeye kararlı olan Jenna, yüzüne bir gülümseme yapıştırarak merdivenleri tırmandı. Erkek kardeşleri akşam için dışarı çıkmışlardı, bu yüzden Jenna keşfedilme korkusu olmadan evden çıkmıştı. Öğleden sonrasını iyi bakımlı çalılara amaçsızca bakarak geçirmişti. Gelecek geceden korkuyordu.

Şimdi Gray'in yatak odasına son kez girmeye hazırlanıyordu. Göğsü üzüntüden ağrıyordu ve gözyaşlarının oluşmasını engellemek için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Duygularını kontrol altına alarak kapıyı itti ve içeri girdi.

Gray pencerenin önünde duruyordu ve muhtemelen onun içeri girdiğini duyduğunda dönüp onu izlemişti. Karşılama gülümsemesi neredeyse felaketi olacaktı.

Onun kollarına doğru yürüdü, başını göğsüne gömdü. Adam onu uzaklaştırdı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu uzun uzun öptü. Kız da onun öpücüklerine çaresizlikten doğan bir vahşilikle karşılık verdi. Parmakları saçlarına dolandı, onu kendine çekti, dudakları giderek artan bir tutkuyla onunkilerin üzerinde gezindi. "Sev beni," diye fısıldadı.

Onu kollarına ve yatağa taşıdı, yatağa takip etti, giysilerini çılgınca çekiştirdi. Nefes alıp verirken çıkardıkları hızlı sesler odayı dolduruyordu. Sonunda kadın elbisesinden kurtuldu ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi. Adam pantolonu çıkardı ve sert göğsünü kadının vücudunun yumuşak kıvrımlarına bastırdı.

Tırnakları sırtını taradı ve saçlarına dolandı. Sırtının dalgalanan kasları üzerinde dans ederek sert kalçalarına kadar indi. Bacaklarını duygusal bir şekilde onunkilere kaydırды, vücudu onun sıcak teninin altında kıvranıyordu.

Adam kadının kalçalarını ayırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı, öne doğru eğildi, ona ihtiyaç duydu, onu içinde istedi. Sertliği kadınlığının yumuşak kıvrımları arasında kayarak derinliklerine çalışıyordu. "Lütfen," diye yalvardı.

Kasıtlı bir yavaşlıkla, acı veren santim santim içine battı. Kendini hiç şimdiki kadar dolu hissetmemişti. Onu ruhunun en derin köşelerinde hissedebiliyordu. Adam Jenna'nın içine tamamen oturduğunda durdu ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Benimle gel Jenna. Denize dönene kadar akıntıya kapıl."

Dumanlı derinliklerine yansıyan okyanusu gördü, kurduğu tüm hayalleri, Giza piramitlerini, Tac Mahal'in üzerinde gün batımını, onun gibi asla sahip olamayacağı her şeyi gördü. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından döküldü ve yanaklarında tek bir acı izi bıraktı.

Şefkatli bir parmakla ıslaklığı sildi ve ardından her bir kapağı öptü. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha acil bir şekilde içinde hareket etmeye başladı. Kadın onun ritmine uyarak her hamleyi kalçalarının kavisiyle karşıladı.

Onun yüzünün her nüansını, vücudunun çukurlarını ve çukurlarını ezberledi, bu geceyi her zaman hatırlamaya kararlı bir şekilde izini beyninde yaktı.

Uçuruma yaklaştığında, gerçekten harika bir şeyin kenarında dengede bocaladı. Onun seni seviyorum dediğini duyduğunu hayal etti ve unutuluşa doğru fırladı. Gözyaşları onların sevinç çığlıklarına karıştı. Yumuşak bir şekilde tırmandıkları yükseklikten aşağı süzüldü. Gerçeğe geri döndü.

Kadın Gray'in geniş göğsüne sarıldı ve Gray onun başını çenesinin altına sıkıştırdı. Uzun bir

sessizlik anı üzerlerine çöktü, sonra Gray başının tepesine doğru fısıldadı, " geldi, değil mi?"

, boğazındaki düğüm konuşmasına izin vermeyecek kadar büyüktü. Adam saçlarını okşadı ve alnından öptü. "Bu gece bizim o zaman."

Onu nasıl da seviyordu. Kalbi ona olan duygularının derinliğiyle sızladı. Keşke bunu ona söylemek önlerindeki tüm engelleri ortadan kaldırabilseydi. Ama çözmeyecekti. Bu sadece zaten duygusal olan vedalaşmayı daha da karmaşık hale getirecekti. Kalp acısını yüklemek adil .

"Bana seyahatlerinden biraz daha bahset," diye mırıldandı onun göğsüne karşı. Okumayı çok sevdiği yerlerden herhangi birini ziyaret edemese bile, sesinin yatıştırıcı tınısıyla onu oraya götürmesine izin verecekti.

"Dört yıl önce, kolonilerdeki askerlere erzak taşıyan bir gemide yer ayırttım. Huzursuzdum, o zamanlar ne olduğu hakkında çok az fikrim olsa da bir şeyler istiyordum."

Yanına kayarak sırt üstü döndü ve onu kolunun arasına çekti. "Gemimiz, Amerikan casus gemisi olduğundan şüphelenilen bir İtalyan gemisine rastladı. Tabii ki Pasifik'teki keşfedilmemiş adaların haritasını çıkarmaya giden bir kaşıftan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Kaptan İngilizdi ve ilgimi dile getirdikten sonra onunla gitmeme izin vermeyi teklif

"Bir yılımızı küçük, ıssız adaların etrafında dolaşarak geçirdik, en azından bazıları öyleydi. Birkaç tanesinde oldukça ilginç yerli yaşamıyla karşılaştık."

"Ne kadar heyecan verici," diye haykırdı. "Hiç tehlikeye girdin mi?"

"Bir yamyam kabilesiyle karşılaşma korkusu dışında, korkmaktan çok hevesliydik. Adalar, bir yerin olabileceğini hayal çok daha güzeldi. Ve yerliler dost canlısı ve misafirperverdi."

"Çok heyecan verici bir macera olmalı," dedi hüzünle. "Her zaman okyanusta yüzmek istemişimdir." Sözlerini gülerek bitirdi. "Sanırım ilk iş yüzmeyi öğrenmek olurdu."

"Yüzme bilmiyor musun?"

"Peki bu en önemli yeteneği nereden öğrenmiş olabilirim?"

"Alaycı kız," dedi kıkırdayarak. "Hanımların yüzmeyi öğrenme ihtiyacını çok iyi tahmin edebiliyorum."

"Bazıları yapar. Westerleigh'de bir arkadaşım var, ailesinin arazisindeki gölete gizlice gider ve etrafta kimse yokken yüzer. Birisi onu iç yüzerken keşfederse ortaya çıkacak skandalı hayal edebiliyorum."

"Elbette dünyanın sonu gelirdi." Kıkırdadı.

"Şimdi kim alaycı davranıyor?"

çıplak poposuna hafifçe vurdu. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Bir ve ateşin önünde yiyebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Akşam yemeği yemedim,"

diye itiraf etti. "Neden yemedin?"

"Aklımda çok fazla başka şey var."

Anlayışla başını salladı. "Açlıktan ölmene izin veremeyiz." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve çıplak bir şekilde zembereğe doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Masterson kapıda belirdiğinde Gray hemen bir tepsi yemek getirilmesini istedi.

Onlar beklerken, adam ateşin önüne yastıkları yerleştirdi ve onu yanına çağırdı. Kadın yorganın altından sıyrıldı ve onun yanına oturdu. Birkaç dakika sonra kapı ve Gray yemek almak için yürüdü.

Önlerine koydu ve tekrar onun yanına yerleşti. Bağdaş kurarak oturup sessizce yemek yediler. Jenna gözlerini ateşe dikmiş, bunun son kez gerçeğinin ötesini .

onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Elindeki tarta baktı, gözyaşları bileğine sıçradı.

Adamın eli kızın başının yanını kavradı ve onu göğsüne çekti. Tartı tabağın üzerine bıraktı ve kollarını ona doladı. "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ve gitmeni istemiyorum."

Kalmamı iste, diye sessizce yalvardı. Ama istemedi. Yapmayacağını biliyordu ve yapsa bile . "ne kadar vaktimiz var?"

"Daha birkaç saat var," diye yanıtladı. "Zaman konusunda endişelenme. Şu anın tadını çıkaralım. Geç gitmene izin vermeyeceğim."

yemeği unutarak onun kollarına daha da sokuldu. "Bir şeyi bilmeni istiyorum Gray."

"O da ne?" diye sordu usulca.

"Sen sahip olmayı umduğum en iyi arkadaşsın." Uzaklaştı ve onun gözlerinin içine bakmak için doğrulup oturdu. "Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama doğru. Sana sadece ilk anlaşmamız yüzünden geldiğimi düşünmeni istemiyorum." Tuhaflığı arttıkça yüzü de ısınıyordu.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Kendini açıklamana gerek yok." Çenesini kavradı ve başparmağını yanağının kıvrımlarında gezdirdi. "Ben de arkadaşılığımızdan hiç hayal etmediğim kadar keyif aldım. Sen çok özel bir kadınsın Jenna. Bir daha senin gibi bir kadınla karşılaşacağımı hiç sanmıyorum."

Onunla göz hizasına gelecek şekilde dizlerinin üzerine kalktı. Ellerini yüzünün iki yanına koydu, parmaklarını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Ağzını onunkine indirerek onu öptü. İlk başta çekingen bir şekilde, ama yapmaya karar verdiği şeye güven kazandıkça daha fazla taleple.

Birlikte olacakları bu son seferde onu sevmek, ona duygularının derinliğini göstermek istiyordu. Adamın göğsüne bastırarak onu yastığa itti. Dili onunkine karıştı ve saçları ipeksi bir perde halinde göğsünün üzerine düştü.

Boynundan göğsüne doğru öpücükler yağdırdı, sert hatlarını yaladı ve ısırıldı. Adam daha şimdiden karnına doğru sertleşmişti, bu da adamın da onu en az onun kadar istediğinin bir kanıtıydı. Erkekliğinin dibindeki buklelerin yuvasının hemen üzerindeki teni öptü ve adam ona karşı sarsıcı bir şekilde kamburlaştı.

Başını adamın ereksiyonunun üzerine kaldırdığında göğüslerinin uçları adamın kalçalarına değdi. Yavaşça, nazikçe onu ağzına aldı, sevdi, diliyle . İhtiyacı hızla onu alt ediyordu. Başını kaldırdı ve Gray'in için için yanan gözlerine baktı. "Seni içimde istiyorum."

Herhangi bir aslana rakip olacak bir hırıltıyla ayağa kalktı ve onu yere yapıştırdı. Bacaklarını ayırdı ve sert bir hamleyle içine girdi. Kadın inledi ve bacaklarını adamın etrafına sararak onu hapsetti.

"Bu gece aşkım, sana tutku hakkında hayal ettiğinden çok daha fazlasını öğreteceğim."

Kadın titredi, adamın fısıltıyla verdiği sözle neredeyse kenarına gelecekti.

Birdenbire geri çekildi ve onu çaresiz bıraktı. Sonra parmakları bacaklarının arasında ihtiyaçla titreşen noktayı buldu. Göğsüyle bacaklarını geriye itti, dizleri iki katına çıktı. Kadın onun altında sarsılana kadar parmaklarıyla onu manipüle etmeye devam etti.

Dizleri göğsüne sıkıca bastırıldığında, adam tekrar içine daldı ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla içine ulaşırken onu nefessiz bıraktı. Adam göğsüyle ayaklarına sıkıca bastırırken ve tekrar iterken tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

Ona doğru gerilirken var olduğunu hayal bile etmediği noktalara dokundu ve kendini onun varlığına daha da yerleştirdi. Eğer bu dayanılmaz baskıdan kurtulamazsa ölecekti.

Bina. Elini aralarına soktu, aşağı uzandı ve tekrar ileri doğru iterken başparmağını titreyen tomurcuğunun üzerinde gezdirdi. Bu onun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Binlerce parçaya ayrılırken onun adını haykırdı. Ama adam durmadı. Kadın onun altında zevkten , durması için yalvarıyor, asla durmaması için yalvarıyordu. Adam elleriyle ve vücuduyla ona işkence etmeye devam ederken, kadın inanılmaz bir şekilde yavaşça tırmanmaya başladı.

Hızını artırdı, içine devam ederken vücudunu öne doğru salladı. "Tanrım, Gray, yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin. Bırak . Savaşma."

Kadın bıraktı. Son bir kez daha içine daldı ve parmaklarının arasında göğüslerinin uçlarını yuvarladı. Görüşünde renk parıltıları belirdi ve bilincini kaybedeceğinden korktu. Hayatında yaşadığı en enfes zevk vücudunun her gözenegine sızmıştı.

Artık altındaki zeminin sertliğini ya da adamın ağırlığını hissetmiyordu. Bir bulutun üzerinde süzülüyordu, ağırlıksız, coşkulu. Adamın ağırlığı, titreyen bedeninin rahatlatıcı bir battaniye gibi çökmüştü.

Kollarını ona doladı, onun kendisinden ayrılmasını istemiyordu. Bu şekilde kaldılar, bedenleri birbirine dolandı, biri diğerinin bıraktığı yerden devam etti. Kalpleri sabit bir ritimle atıyor, birlikte geçirdikleri kalan dakikaları geri sayıyorlardı.

Sonunda ondan uzaklaştı, yana doğru yuvarlandı ve onu da yanına aldı. Nemli bedenleri ateşin ışığında parlıyor, alevler çıplak tenlerinde dans ediyor gibiydi. Keşke zamanı durdurabilseydi.

Uzaktaki bir saatin zili çaldı. Garip, daha önce hiç dikkatini çekmemişti. Ama şimdi kulaklarında sert bir şekilde yankılanıyor, şafağın yaklaştığını hatırlatıyordu. Üzerine bir yastık çekme dürtüsüne direndi.

kulaklarını tıkar ve gerçeklikten saklanır.

"geldi," dedi gereksiz yere.

"Biliyorum." Hıçkırıklarını bastırdı, sakın kalmak için nefesini tuttu.

Adam onun kalkmasına yardım etti ve kadın elbisesini yavaşça başının üzerinden geri çekti. Her zamanki gibi arkadan düğmelerini ilikledi ama bunu rekor sürede yapmış gibi görünüyordu çünkü çok geçmeden tamamen giyinik bir halde karşısında durmuş, ona son kez veda öpücüğü vermeyi bekliyordu.

"Bana mutlu olacağına söz ver," dedi kasvetli gözlerle ona bakarak.

Gülmek, ağlamak istiyordu. Nasıl mutlu olabilirdi ki? Ama bunların hiçbirini yapmadı. Başını salladı. "Söz veriyorum."

"Güle güle Jenna. bile istemediğim kadar uzun bir süredir ışık görmeyen yerlere güneş ışığını yaydın. Birlikte geçirdiğimiz geceleri asla unutmayacağım."

"Ah Gray," diye fısıldadı. Kendini onun kollarına attı ve ona olabildiğince sıkı sarıldı. Masterson kapıyı çalıp arabanın hazır olduğunu haber verdiğinde . Onun gözlerinin içine baktı ama bu dayanabileceğinden çok daha . Ondan ayrılarak kapıya koştu ve merdivenlerden indi, arabaya doğru kaçarken büyük hıçkırıklar onu ele geçirdi.

Eve dönüş farkında değildi, çaresizliği çok büyüktü. gözyaşları yüzünden başı ağrıyordu ama kalbi da çok ağrıyordu, kendini hissediyordu.

Araba durduğunda bir süre öylece oturdu, gözlerini dalgın dalgın ileriye dikti. "Leydim?" Açık kapıdan dış kapıcının endişeli sesi duyuldu.

Hayallerinden sıyrılarak merdivenlerden indi ve omuzlarına yüklenen mutsuzluğun ağırlığını hissederek evine kalan mesafeyi yürüdü.

Kendini içeri bıraktı ve kapıyı arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. Evin sessizliği sağır

ediciydi. Başını eğerek merdivenlere doğru yürürken ayaklarının yumuşak sesleri antrede yankılandı. Gözleri alt basamaklardaki iki çift çizmeye takılınca durdu.

Dehşet göğsünü sıktı. Hayır, şimdi olmaz. Artık hiçbir önemi yokken olmaz. Gözleri kardeşlerinin gülümsemeyen yüzlerine .

"Ne *yaptın* sen?" Sebastian dehşete düşmüş bir sesle sordu.

Bölüm Yirmi Bir

Jenna'nın sırtı sertleşti ve çenesi yukarı kalktı. Başından beri korktuğu an gelmişti. Ama hayal ettiği o mide bulandırıcı korku yerine, içinde patlamak üzere olana kadar kabaran bir öfke vardı.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Yatmaya gidiyorum."

"Görünüşüne az önce geldiğin yer orası," dedi Sebastian tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Bakışları sessiz kalan Quinn'e kaydı. Gözlerinde incinmişlik ve daha da kötüsü hayal kırıklığı vardı. "Siz beni azarlarken burada durmayı reddediyorum. Eğer odama çıkmama izin vermeyecekseniz, ben misafir odasına gidiyorum."

Döndü ve salonun kapısına doğru yürüdü ama Sebastian'ın eli dirseğini kavradı. "Bir açıklama bekliyorum Jenna. Neredeydin ve daha da önemlisi *kiminle* ?"

Kolunu onunkinden çekti ve bir koltuğa oturdu. "Bu seni ilgilendirmez." "Hiç de değil!"

"Jenna, bize, bana bir açıklama borçlusun," dedi Quinn sessizce.

"Bunun neden önemli olduğunu anlayamıyorum," dedi acı acı. "Ben görevimi yapıyorum. Stuart'la evleniyorum ve gerekli varisi yetiştiriyorum."

Sebastian tiksintiyle, "Artık seninle evlenmek isteyeceğini pek sanmıyorum," dedi.

"Evet, biliyor," diye karşılık verdi. "İlişkimi biliyor ama umurunda değil. Hâlâ evliliğin devam etmesini istiyor."

"İlişki mi?" Sebastian'ın yüzü fırtınalı bir hal aldı. Onu daha önce hiç görmediği öfkeliydi. "nereden biliyor? Ve başka kim biliyor? Tanrım, bütün aileyi mahvettin."

Kırmızı gördü ve koltuğundan fırladı. "Şimdiye kadar yaptığım her şey bu aile içindi. *Her şeyi*. Bunu mahvettiğimi söylemeye nasıl cüret edersin! İçten içe ölüyor olmam kimsenin umurunda değil. Stuart'la evlenmektense bir manastıra girmeyi tercih etmem kimsenin umurunda değil. Kimse bana ne istediğimi sormadı. Kimse bana ne düşündüğümü sormadan Stuart'la nişanlandım."

Yüzünden serbestçe akan gözyaşlarını sildi ve öfkelenmeye devam etti. "Tüm geleceğinin senin için planlanmış olmasının nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hayır, tabii ki . Seçim yapma lüksüne sahipsin. Elbette evlenmen ve bir varis bırakman için sana baskı yapılacak ama en azından kiminle evleneceğin söz sahibi olacaksın.

"Ve bir metres edinmenizde hiçbir sakınca yok, hatta beklenen bir şey. Ama bir ilişki yaşadığım ortaya çıktım ailemi mahvederim."

Onlara sırtını döndü, onların önünde ağladığı için kendine kızdı. Ama aylarca süren kızgınlık, devrilen bir kova su gibi içinden döküldü. Gray'i kaybettiği için duyduğu keder onu boğmuştu.

Sebastian, "Sana Stuart'ın nasıl bildiğini sordum," dedi.

Arkasına döndü ve gözyaşlarının arasından ona baktı. "Ona söyledim. Evlilikten kurtulmak için her şeyi denemeyi göze alarak ona gittim. Ona bir ilişkim olduğunu söylersem ağlayıp gitmek isteyeceğini düşündüm, çünkü Tanrı biliyor ki babam buna asla izin vermezdi. Aptal herif beni affetti." Esprili bir şekilde güldü. "Umurunda olmadığını söyledi. Bana bir sevgili bulmam için izin verdi.

varis." Suçlayıcı bir ifadeyle kardeşlerine baktı. "Ve benim için istediğin de bu. Başka bir adamın sevgilisi olmamı umursamayan bir adam." Başını tiksintiyle salladı.

"Annem ve babam ne diyecek?" Sebastian yorgun bir sesle sordu.

"Umursamanın ötesindeyim," diye omuz silkti. "Onların ne düşündüğü benim için neden önemli olsun ki? Beni mutsuz bir hayata mahkûm etmeye çok istekliydim. Onları hayal kırıklığına uğrattığım için gerçek bir pişmanlık duyamıyorsam özür dilerim."

Ama sözlerindeki sahte kabadayılığa rağmen, içten içe ölüyordu. Ailesinin ondan kaçınılmaz olarak utanması, yeniden ağlamak neden oldu.

"Sana ne oldu Jenna? Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum. Evet, Stuart'la evlenmek istemediğini ama bu kadar gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar kindar olacağını hiç düşünmemiştim."

Sözleri canını yaktı. Sessizce onu izleyen Quinn'e baktı. Yüzündeki acı neredeyse anne ve babasının tepkisini düşünmek kadar bıçak gibiydi. Sonra Sebastian'a döndü. "Kindar mı? Nasıl kindarca davranmış olabilirim? Son iki haftayı keşfedilme ihtimali yüzünden acı çekerek geçirdim. Annemi ve babamı utandırmakla. Seni ve Quinn'i hayal kırıklığına uğratmakla. Hayatım boyunca ailem için her şeyi yaptım. Onların onurunu kıracak bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmedi."

"Bunu *kendim* için yaptım. Sana ya da bu aileden başka birine inat olsun diye değil. Birkaç dakika mutlu olmak istedim. Çok şey mi istedim? Kimsenin ne yaptığımı öğrenmediğinden emin oldum. Birliğimle hava atmadım. Çünkü herkesin ailem hakkında ne düşündüğünü önemsiyordum."

Şimdi ciddi ciddi ağlıyordu, gözyaşları bulutunun arasından kardeşlerini zar zor görebiliyordu. "Hepsi boşunaydı. Keşke bunu hiç yapmasaydım. Tek yaptığı, asla sahip olamayacağım şeyi tüm ayrıntılarıyla ortaya koymak oldu."

Quinn sessizce, "Ona aşıksın," dedi.

Sebastian sarsıldı. "Aşk mı? Bu adamın kim olduğunu bile bilmiyoruz. Ona nasıl aşık olabilir?"

Quinn gözlerini Jenna'dan ayırmadan, "Sanırım biliyorum," dedi. "Grayson Douglas'değil mi?"

İnkâr etmeye gerek görmedi ve salladı, gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Leydi Lockhart'ın balosunda ona nasıl baktığını gördüm. Onun da sana nasıl baktığını."

"Bunu bana neden söylemedin?" Sebastian talep etti. "Hiçbir erkek ona bakmamalıydı."

Bu taraftan. Kahretsin, onu öldüreceğim."

"bir şey yapmayacaksın," diye karşılık verdi Jenna.

"O bir çapkın, bir çapkın, tam bir ahlaksız! Senden faydalandı, Jenna. Onun kalibresinde bir adamla başa çıkabilecek donanıma sahip olamazdın. Birinin onun masum kadınları baştan çıkarmasına dur demesinin zamanı geldi." Sebastian'ın yüzü öfkeyle benek benek olmuş, mavi gözleri parlıyordu.

"Benden faydalanmadı. Ben ona yaklaştım."

"Ne? Ne yaptın?" Sebastian çenesi açık bir şekilde ona baktı.

"Evine gittim ve ondan sevgilim olmasını istedim." Şakaklarını ovuşturdu, donuk ağrının geçmesini diledi.

Sebastian başını sallayarak, "Buna inanamıyorum," dedi. Sonunda iki elini saçlarında gezdirerek kanepeye çöktü. "Umurumda değil. Yine de senden faydalandı. Seni geri doğruca bana gelmeliydi."

"Evet, siz erkekler bir araya gelmeli ve kadın nüfusun daha işbirlikçi olmasını sağlamalısınız. Bize nasıl yaşayacağımızı, davranacağımızı, giyineceğimizi söyleyen bu kadar çok erkek olmasa ne

yapardık bilmiyorum. Sebastian, senden sevgilisi olmanı bir kadını geri çevirir miydin?"

"Kesinlikle yapardım," diye itiraz etti. "Tabii eğer soylu kız olsaydı." Kadın ona tiksintiyle baktı. "Yani bir aktrisin teklifini kabul ediyorsun." "Bunun şu anki durumumuzla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

Quinn sonunda, "Buna devam edemezsin Jenna," diye konuştu. "Ben zaten bitirdim," dedi Jenna kasvetli bir sesle.

Sebastian, "Annem ve babam dönene kadar evde kalmanızın en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Neyi en iyisi olarak gördüğünüz umurumda değil. Tutsak olmayacağım."

"Seni odana kilitlemek zorunda kalırsam burada kalacaksın. Annen ve baban döndüğünde, seninle ne yapacaklarına karar vermelerine izin vereceğim."

Ona suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Benim koruyucum olmayı ne zaman bıraktın Sebastian? Artık seni tanımıyorum bile. Birlikte büyüdüğüm Sebastian bu kadar soğuk ve umursamaz değildi. Çok *odunsu*. Mutsuz olmam umurunda mı ki?"

"Bu hiç adil değil," dedi, gözleri pişmanlık doluydu.

"değil mi?" Tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgun olan Jenna başını ovuşturdu ve odadan çıkmak için döndü. Sebastian arkasından, "Daha işimiz bitmedi Jenna," diye seslendi.

Onu görmezden geldi ve artırarak basamakları tırmandı ve neredeyse koşarak odasına çıktı. Soyunmaya zahmet etmeden yatağına kıvrıldı ve yüzünü yastığına gömdü. Daha önce hiç hissetmediği bir acı ona saldırdı. Gray'i şimdiden özlemişti. Ve onunla geçirdiği kısa süre için asla pişmanlık duymayacaktı.

###

"Ne şimdi?" Jenna odadan çıkarken Quinn talepte bulundu.

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Gidip Grayson Douglas' kadar döveceğim." "Jenna konusunda ne yapacağız?" demek istemiştin.

"Biliyorsam ne olayım." Nefesini uzun bir dışarı üfledi. "Bunun hakkında bir şey biliyor muydun?" Öfke onu kavradı. "Tabii ki yapmadım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla buluşmak için gece vakti tek başına kaçmasına izin verir sanıyorsun? Bu konuda herhangi bir adamla."

Sebastian ellerini kaldırdı. "Sadece soruyorum. Genelde sana güvenir."

"Evet, öyle," dedi sessizce. Ya da şimdiye kadar öyleydi. Ona söylemediği için onu tamamen suçlayamazdı ama yine de ona güvenemeyeceğini düşündüğünü bilmek canını yakıyordu. Her zaman her şeyi paylaşmışlardı. "Babama söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum." Sebastian iç çekti. "Stuart'ın söyledi ama acaba babası biliyor mu? Bilmediğini düşünmek zorundayım, yoksa şimdiye kadar ondan haber almış olurduk. Tanrım, Quinn, ya hamileyse?"

Quinn yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu komplikasyonu hiç düşünmemişti. Bu ne büyük bir karmaşa. "Stuart hakkında söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Lanet olası züppe," diye mırıldandı Sebastian. "Onu hak etmiyor. Son birkaç yılda ona ne oldu bilmiyorum ama birlikte büyüdüğümüz Stuart değil."

"Sence ona çok mu sert davrandık?"

Sebastian içini çekti ve gözlerini kapadı. "Tanrı biliyor ya, onu bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyorum, ama kaçıp onu zorlayan ilk çapkınla yatmasına da göz yumamam." Yüzü öfkeyle

buruştu. "Burada oturmuş küçük kz kardeşimizin herhangi biriyle yatmasını konuştuğumuza inanamıyorum!"

"O artık bir ocuk değil. Belki de ona çocukmuş gibi davranmayı bırakmamızın zamanı gelmiştir."

Sebastian gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Bu bir felaket. Onu sevip sevmemesi umurumda değil, oraya gidip onu eşek sudan kadar döveceğim. Onu dışarı ağırmalıyım."

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Bu Jenna'yı öldürür."

"Kahretsin Quinn, onu seviyorum. O bunu bilmiyor mu? Ona dokunmaya cüret ettiği için bir adamı parçalara ayırmak üzereyim."

"O biliyor, Sebastian. Son zamanlarda zor zamanlar geçirdi. Onu son zamanlarda yaptıklarına bakarak yargılamamalısın."

"Babam ne düşünüyordu? Onu o nişanlamayı."

Quinn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ağabeyi ilk kez onaylamadığını ima eden bir şey söylemişti. "Bunu neden yaptı, biliyor musun?" Döner dönmez babalarına bu konuyu sormaya karar vermişti ama belki de Sebastian onun bilmediği bilgilere sahipti.

"Bilmiyorum. Gerçekten. Vikont, Jenna'nın on altıncı doğum gününden hemen sonra babamı görmeye geldi ve de baktım ki Stuart ile Jenna'nın nişanlandıklarını duyuruyorlar. Babama neden Stuart diye sordum ve tek söylediği bunun bir onur meselesi ."

Kızgınlık Quinn'i ele geçirdi. "Babamın bir şey yapması sence de tuhaf değil mi?"

"Evet, öyle. Ama zaman bu konuyu açsam, ağzını bıçak açmıyor." Quinn şaşkınlıkla,

"Onun kararına katılmadığınızı bilmiyordum," dedi.

"Tamamen kalpsiz değilim. Nişanından memnun olmadığını biliyorum. Sadece bu kadar aşırıya kaçacağını tahmin etmemiştim."

"Hayır, ben de öyle."

Sebastian oturduğu yerden kalkarak, "Ben onun evine gidiyorum," . Quinn konuşmaya başlayınca başını salladı. "Hayır, gelmeni istemiyorum. Beni çok mantıklı düşünmeye itiyorsun ve bu sefer mantıklı olmak istemiyorum."

"Jenna'nın senden daha fazla nefret etmesine neden olacak bir şey yapma," diye öğüt verdi Quinn. "Benden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" Sesinde acı .

Aceleyle söylediği sözlerden hemen pişman oldu. "Hayır, bence kızgın ve kırgın ama senden nefret ettiğini sanmıyorum."

"Önemli değil, onun onurunu korumak benim görevim. Bu hakaretin geçmesine izin vermeyeceğim."

###

Sebastian kararlı adımlarla Douglas'ın kapısına doğru yürüdü. Ağır tahtaya vurdu ve bir cevap bekledi. Seçkin görünümlü bir uşak kapıyı açtı ve merakla dışarı baktı.

"Buraya Bay Douglas'ı görmeye geldim," diye .

"Bay Douglas sabahın bu saatinde arayanları kabul etmez."

"Benimle görüşecek."

"Anlıyorum, takdim edebileceğim bir kartınız var mı?"

"Ona Vikont Hembly'nin kendisini görmek için burada olduğunu söyleyin. Eğer tanınmasına yardımcı olacaksa, belki ona Leydi Jenna Wycliffe'in kız kardeşim olduğunu söyleyebilirsiniz."

Yaşlı adamın gözlerinde bir şey parıldadı. "Lütfen içeri gelin lordum. Bay Douglas'a burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Sebastian salonun zemininde volta atıyor, evin zenginliği ve büyüklüğü karşısında şaşıırıyordu. Ama o ana kadar evde gördüğü her şey zarafeti haykırıyordu. Sahip olduğu zenginliğin bariz bir şekilde sergilenmesi hiç de bayağı değildi. Yani adamın rafine zevkleri vardı. Yine de bu, iyi yetiştirilmiş bir kadına karşı iğrenç davranışını mazur göstermezdi. Hem de kız kardeşine.

Birkaç dakika sonra uzun boylu, iyi giyimli bir adam salona girdi ve karşıdan ona baktı. Sebastianı şaşırtacak şekilde gözlerinde kibir yoktu, sadece bir parça hüznü vardı. "Sen Sebastian

olmalısın."

Adamın tanıdıklığı karşısında öfke alevlendi. "Ben Lord Hembly."

"Ahh evet, elbette. Seni sadece Sebastian olarak tanıyorum çünkü Jenna sana hep öyle seslendi." "*Leydi* Jenna," diye düzeltti.

"Belki de sadede gelmeliyiz. Buraya sosyal bir görüşme için gelmediğinizin farkındayım. Ve belli ki beni yüzüme vurmak için can atıyorsunuz, nezaketi bir kenara bırakıp doğrudan elimizdeki konuya geçmemizi öneriyorum."

Öfkesine rağmen Sebastian, Douglas'ın açık sözlülüğüne duymak zorundaydı.

O bir şey söyleyemeden Douglas devam etti. "Kız kardeşini baştan çıkardım. Onu utanmadan takip ettim. Onu hor görmemelisin. Onu istediğime karar verdiğimde yapabileceği çok az şey vardı. Üzgünüm ama beni çağırırsanız saygıyla reddetmek zorundayım çünkü Jenna kardeşini öldürdüğüm için beni asla affetmeyecektir."

Sebastian ona şüpheyle baktı. "Onu takip ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, hem de hiç utanmadan. Onu yaklaşık iki hafta önce Leydi Lockhart'ın balosunda gördüm ve itiraf etmeliyim ki onu yatağıma almaktan başka bir şey düşünmedim."

Öfke dolu bir hırıltıyla Douglas'ın çenesine bir yumruk indirdi ve yere yuvarlanışını memnuniyetle izledi. Douglas bir süre çenesini ovuşturarak ve zorlukla gizlediği bir öfkeyle ona baktı. "Bunu hak ettiğimi kabul ediyorum ama bunu bir yapma hatasına düşme."

Neden karşılık vermiyordu? Sebastian iyi bir kavga için can atıyordu ama Douglas sessizce ayağa kalktı ve onun önündeki duruşunu sürdürdü.

Sebastian'ın çenesi inip kalkıyor, kız kardeşiyle yatmaktan duyunca öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Söz konusu kız kardeşim olduğunda dilinizi medeni tutun," diye hırladı. "Kabalığa hiç yok. Sana yaklaştığını biliyorum."

"Pardon?" Douglas'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bana neler olduğunu anlattı. Sana yaklaştığını."

Douglas başını salladı. "Çok tipik. Sonuna kadar dürüst. Sadece onu baştan çıkardığımı söyleseydi daha kolay olurdu."

"Kız kardeşimin erdemlerini övmekten vazgeçebilir miyiz? Kimin kimi takip ettiği önemli değil. Nazikçe yetiştirilmiş bir faydalandınız. O perişan halde ve bu senin suçun."

Douglas aniden önünde canlandı, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Mutsuz olabilir ama bunu ben yapmadım."

"Onu rahat bıraksaydınız, evlenmeyi kabul ederdi."

Gözleri parlayan Douglas yumruklarını sıktı ve Sebastian duygularını sert bir şekilde dizginlediği izlenimine kapıldı.

"Onu kendi dünyanızdan biriyle evlendirir , kim olduğunu bastıracak, onu sevmeyecek ya da bir varis yaratma yeteneğinin ötesinde onunla ilgilenmeyecek biriyle?" Devam ederken sesine garip bir acı notası . "Onun mutlu olmasını isterdim, eğer benim olsaydı hayatımın geri kalanını onun mutlu olmasını sağlamak için harcardım. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? Onu evlendireceğin kişi de aynı şeyi söyleyebilir mi?"

Sözleri Sebastian'ı duraksattı. Doğru noktalara değinmişti ama bu Sebastian'ın kız kardeşiyle yattığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Ve garip bir şekilde Jenna'yı gerçekten önemsiyormuş gibi konuşuyordu. Douglas'ın ne kadar çok fetihle ünlü olduğunu bu son derece garipti.

Birdenbire Douglas'ın suratını dağıtmak için o kadar da hevesli değildi, her ne kadar bunu hak etse de. Adam hiç de beklediği gibi biri değildi. Kibirli değildi. Sessiz ve çekingendi. Ama tamamen farklı bir dünyadan geliyordu, Jenna'nın hiç işi olmayan bir dünyadan. "Jenna'yı rahat bırak. Bir daha ona yaklaşma. Bu olanları unut. Eğer birine söylersen, seni öldürmekte tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?"

"Evime gelip tehditler savuracak kadar yüzsüzsün." Sesi alçaktı ve

altta yatan öfkeyle. "Endişelenecek bir şey yok. Jenna'yı incitecek bir şey asla yapmam. Ama benden unutmamı isteme. Asla unutmayacağım. Şimdi onun kardeşi olduğunu *unutup* seni dışarı atmadan önce evimden defol."

İki adam odanın diğer ucunda birbirlerine ters ters baktı. Sebastian dönüp odadan çıkmadan önce, "Bir daha kız kardeşimin yanına yaklaşma," diye homurdandı.

###

Jenna gün ışığının geceye karışmasını yatağından izledi. Gözleri şişmiş ve başı bir tempoyla çarpıyordu. Quinn gün boyunca birkaç kez kapısını çalmıştı. Kapıyı açması için yalvarmalarına aldırış etmemiş ve sonunda pes etmişti. Sonra Sebastian başladı, ama o hâlâ sessizliğini koruyor, kapıyı reddediyordu.

Onlarla yüzleşecek durumda değildi. Şimdiye kadar yaklaşan düğününden bir şekilde umudunu hiç yitirmemişti. Ama şimdi... şimdi gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Ve gerçek onu mahvediyordu.

Kendini yataktan sürükleyerek lavaboya gitti ve yüzüne ve şiş gözlerine su döktü. Aynada kendine baktığında görüntüsü karşısında şok oldu. Umutsuzluk yüzünün her noktasına kazınmıştı. Aynaya döndüğünde bakışları yatağının altından görünen tahta kutunun kenarına .

Bir kez daha içinden öfke . Stuart'ın ailesine lanet olsun. Her fırsatta ona musallat oluyorlardı. Suçluluk duygusu öfkesinin hemen ardından geldi. Vikontes ona karşı her zaman nazik olmuştu. Jenna'nın küçümsemesini hak etmiyordu.

Kutuyu almak için eğildi, eli pürüzsüz ahşabın etrafında kıvrıldı. İç çekerek yatağa uzandı ve kapağını açtı. Mektup paketini örtülerin üzerine fırlattı ve kutuyu bir kenara koydu. Odasında çok zaman geçirecekse, Leydi Dudley'nin saçmalıklarını da okuyabilirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Stuart casus muydu? Jenna şok içinde mektup yığınınını yere fırlattı. El yordamıyla yığını karıştırarak mektupların en lanetlisini çekip aldı ve tekrar okudu.

Bildiklerimi anlatmaya cesaret edemem.

Bunu yapmak ailemi kargaşaya .

Sonuçları Stuart'ı yok eder. Ama

onun ülkesine ihanet ettiğini

bilmek dayanabileceğimden çok

daha fazla. Yine de kanıt var,

kendi gözlerimle gördüğüm kanıt.

Ülkesini sattığını düşünmek

Bonaparte'ın askerlerine İngiliz

sırları. Bu kadar çok İngiliz'in

hayatını kaybettiğini bilmek beni

hasta ediyor.

bu en iğrenç eylemin bir sonucu olarak.

Korkarım bildiğimin farkında, çünkü

bana öyle araştırarak ki. Gözlerinde

kötülük var, ve eğer bulursa

Beni öldüreceğinden eminim.

Jenna mektubun elinden düşmesine izin verdi, yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü. Annesini o mu öldürmüştü? Vikontes'in ölüm koşullarını hatırlamakta zorlandı. Eğer doğru hatırlıyorsa merdivenlerden düşmüştü. Mide bulantısı midesinde yuvarlandı ve öğürme dürtüsüne karşı savaştı.

Bunu o yapmış olabilir miydi? Stuart'ın annesini merdivenlerden aşağı ittiği korkunç görüntüyü yok etmek için başını salladı. Hayır, olamazdı. Stuart beceriksiz bir aptal olabilirdi ama bir katil? Bir casus?

Ama Vikontes'in kendi sözlerini de göz ardı edemezdi. Leydi Dudley'nin emin olmadığı sürece Stuart'ı suçlayacağını düşünemiyordu. O ne yapardı? Bir katille, bir hainle evlenemezdi.

Leydi Dudley'nin kanıtı nereye sakladığını anlattığı mektubu bulmak için mektupları karıştırdı. Saklanan kanıt bulabilirse zaman... ne ? Stuart'ın ailesinden hiç kimseyle tanışmamış olmayı dileyerek gözlerini kapadı.

Kapısının irkildi. Yatağını kaplayan mektuplara baktı ve onları çılgınca yastığının altına itti. Mektupların iyice saklandığından emin olunca ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti. "Kim o?" diye seslendi.

"Ben Sebastian." Uzun bir duraklama oldu. "Lütfen kapıyı açın. Sizinle konuşmak istiyorum."

Boyun eğerek kapıyı açmaya gitti, geri döndü ve onu içeri aldıktan sonra yatağına döndü. Adam da onu takip etti ve yatağına onun yanına oturdu. Elini saçlarının arasında gezdirerek hırıltılı bir nefes aldı. "Jenna, seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğünü biliyorum ama gerçekten bu kadar mutsuz olduğumu bilmiyordum ve kesinlikle bir..." Düşüncesini tamamlayamadığı için sözünü

yarıda kesti.

Canlı mavi gözlerini ona çevirdi, duygu dolu gözlerle. "Neden bana gelmedin?"

Ne kadar basit bir soruydu ama basit bir cevabı yoktu. "Ne yapmış olabilirsin?" Devam etmeden önce soruyu uzun bir süre havada asılı bıraktı. "Tıpkı daha önce tepkiyi ve ben de Gray'i bu kadar uzun süre göremezdim."

"Quinn'in söyledikleri doğru mu? Onu seviyor musun?"

Gözyaşlarının istenmeyen sızısını hissederek kucağına baktı. "Evet. Hem çok."

Onun iç çektiğini duymak yerine hissetti. "Özür dilerim Jenna. . Seni acı çekerken görmek hoşuma gitmiyor ama böyle bir eşleşmenin ne kadar imkânsız olduğunu görüyorsunuzdur."

Cevap vermeyi reddetti. Mutluluğunun imkânsız olduğunu kabul etmeyi reddetti. Elini onunkinin üzerine koydu ve nazıkçe sıktı. "Özür dilerim."

Gülümsemeyi başaramayınca sadece sıkmakla . Stuart hakkında az önce keşfettiklerini ona anlatmayı çok istiyordu ama yapamıyordu. Henüz söyleyemiyordu. Ne bulduğunu bile bilmiyordu. Ve onun, nişanından kaçmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu.

"Kendinizi daha iyi hissetmeniz için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Stuart'ı bir sandığa tıkıp Hindistan'a göndermek dışında mı? Hayır. Ama teşekkürler."

Güldü. "Biraz uyu, Sprite." Odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

Hemen mektupları geri çekti, tekrar gözden geçirdi, her kelimenin üzerinde durdu. Çoğu belirsizdi. Sadece Leydi Dudley'nin üzüntüsünün yansımalarıydı. Ama diğerleri tüyler ürpertici düşünceler sunuyordu. Belli ki hayatı için korkuyordu.

Sonunda Jenna bulmuştu. Kanıtın yerini. Hızlı bir taramadan sonra gözleri genişledi. *En büyük mutluluğumu gördüğüm odada*. Hayal kırıklığı içinde çılgılık atacak gibi hissetti. Bu kadar mıydı?

Bir kez daha gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığına bakmak her bir mektubu karıştırdı. Kanıtın nerede saklı olduğuna bir ipucu. Ama hiçbir şey bulamadı. Olmayan bir kanıtle ne yapabilirdi ki?

Stuart'a sakın bir şekilde casus olup olmadığını ve annesini öldürüp öldürmediğini soramazdı. Ama hiçbir şey olmamış gibi de devam edemezdi.

Ne yaparsa yapsın, mektupları başkalarının görmesi için dışarıda bırakamazdı. Mektupları katlayarak düzgün bir yığın haline getirdikten sonra saklayacak bir yer bulmak için aceleyle etrafına bakındı. Odasında ne yazık ki gizli bir yer . Babasının çalışma odası tabii ki!

Kutuyu tuvalet masasının üzerine bırakarak aceleyle indi ve Kont'un çalışma odasına geri döndü. Sebastian'ın bu gece orada bir pozisyon almamış olmasını umuyordu. Boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Lambayı yakma zahmetine girmeden, karanlıkta el yordamıyla etrafı araştırdı. En iyi saklanma yeri olarak kitaplığı buldu ve ağır ciltlerden birini çıkarıp kâğıtları içine doldurdu. Mektupları hangi kitaba sakladığını not etmeye özen göstererek kitabı rafa yerleştirdi ve aceleyle dışarı çıktı.

Odasına dönerken Quinn'in açık kapısının önünden geçti ve durakladı. Derin bir iç geri çekildi ve içeri baktığında Quinn'in masasında oturduğunu ve kaşlarını çatmış olduğunu gördü. Kapıyı usulca vurarak, "Girebilir miyim?" diye seslendi.

Döndü, şaşkınlık yüzünü aydınlatıyordu. "Evet, elbette." Masasından kalktı ve sol tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

Oturdu ve endişeyle ona baktı. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır, kızgın değilim." Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayal kırıklığına uğradım, biraz incindim ama . Bana güvenmene alışkınım. Sebastian'a karşı biz, bu tür şeyler. Şimdi bana ve Sebastian'a karşı sen varmışsın gibi hissediyorum."

"Oh Quinn, bu değildi. Sadece sana söyleyemedim. Bu çok... kişiseldi."

"Evet, bunu anlıyorum. Gerçekten kızgın değilim. En azından çok kızgın değilim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Sadece bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyorum."

"Yapamazsın. Kimse yapamaz," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu kabul etmek zorundayım. Ve sanırım bunu ne kadar çabuk yaparsam, o kadar az mutsuz olacağım."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu, havada asılı duran bir inançsızlık notuyla. Kadın iç çekti. "Hayır, ama kulağa hoş geliyor."

Birkaç kez ona mektuplardan bahsetmek için kelimeleri oluşturmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Ona oluyordu? Quinn haklıydı. Artık ona güvenmiyordu. Geçmişte böyle bir sorunla ona gitmekte tereddüt etmezdi, ama şimdi ondan hayatında hiç olmadığı kadar uzak hissediyordu. Kendini gerçekten yalnız hissediyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Şey, evet. Ama o zaman bunu zaten aşmıştık," dedi espri yapmaya çalışarak. Oturduğu yerden kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Bu kadar erken mi?"

"Bir yere gittiğim yok, bari uyumaya çalışayım."

Uzandı ve Quinn'in elini sıktı. "Seni incittiğim için gerçekten üzgünüm, Quinn. aceleciliğine buna inanmayabilirsin ama seni, annemi, babamı ve Sebastian'ı seviyorum. Umarım beni affedebilirsin."

"Leydi Jenna," diye seslendi Thomas kapıdan.

Quinn'in elini bıraktı ve arkasını döndü. "Ne oldu Thomas?"

Boğazını temizledi. "Bay Eglin sizi görmeye geldi. Sizi arayan olmadığını söyledim ama çok ısrar etti."

Sinirle yutkundu, kalbi boğazında düğümlendi. O neden buradaydı? Bu gece görmek isteyeceği son kişi Stuart'tı. Öğrendiklerinden sonra olmazdı. Hem ne istiyor olabilirdi ki? Tabii yeniden düşünmek ve nişanı bozmak istemiyorsa. Bu düşünce onu neşelendirse de bunun gerçekleşme ihtimali Beau Brummell gibi sönmüştü.

"Onu göndermemi ister misin?" Quinn sordu.

"Hayır," dedi, ayağa kalkarak. "Ne istediğini de görebilirim."

Sebastian'la çarpıştığında neredeyse kapıya varmak üzereydi. "İşte " dedi Sebastian. "Stuart misafir odasında."

"Ben de öyle duydum."

"Leydi Hawthorne'un bu geceki suaresine katılmanızı rica geldi." Durakladı. "Ve bence gitmelisin."

"Aklını mı kaçırdın sen? Bu kadar kısa sürede böyle bir olaya umudum yok, ayrıca onunla ya da başka biriyle hiçbir yere gitme arzum da yok. Beni odama kilitlemeye ne oldu?" Stuart'la dışarı çıkamazdı... *tek başına*. Ya Stuart onu şüphelenirse?

Ellerini yatıştırıcı bir tavırla önünde birleştirdi. "Beni dinle Jenna. Gitmelisin. Şimdi onu kızdırmanın sırası değil. Doğru kulaklara söyleyeceği birkaç kelimeyle seni mahvedebilir. Londra'ya senin bir ilişkin olduğunu haykırmasına ihtiyacımız yok. Ve lütfen," dedi kadın cevap vermek için ağzını açtığında. "Bu benimle ya da ailemle ilgili değil. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla incindiğini görmek istemiyorum. Öyle düşünsen de düşünmesen de, eğer ortaya çıkarsa hayatın asla eskisi gibi olmayacak."

Ağzını hemen kapattı ve iğneleyici cevabı yuttu. "Haklısın, tabii ki. Söyle ona

Mümkün olan en kısa sürede aşağıya ineceğim. Belki beklerken onu eğlendirebilirsiniz." Sebastian başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

"Benim gelmemi ister misin?" Quinn yumuşak bir sesle sordu.

Tereddüt etti. Onun gelmesini istiyordu ama Stuart'la yalnız kalmaktan korktuğunu nasıl söyleyebilirdi? Aşırı aktif hayal gücüne lanet ederek başını salladı. Bu gece Stuart'ın casus olduğu saçmalığının iç yüzünü . Stuart'ın ailesinin dramalizme olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, Vikontes'in bütün bunları uydurmuş olması mümkündü. Ama kafasının içindeki ses ona yanıldığını söylüyordu. Hem de çok yanıldığını.

Quinn'e güven verici bir gülümseme gönderdikten sonra döndü ve hazırlanmaya başlamak için aceleyle odasına gitti. Margaret'i çağırdı ve ikisi birlikte onun saçı üzerinde çalışmaya başladılar.

Jenna rekor sürede merdivenlerden indi ve salona girdiğinde Sebastian ve Stuart'ı sessizce karşılıklı otururken buldu. Onu gördüklerinde hemen ayağa kalktılar. Stuart ona doğru gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun, hayatım. Lütfen geç davetimi bağışlayın ama son anda gitmeye karar verdim ve hemen size sormayı düşündüm."

"Eminim çok güzel vakit geçireceğiz," dedi sahte bir heyecanla. Adam kolunu uzatırken endişeyle dudaklarını yaladı. Adamın yüzünde bir tehdit belirtisi, onu hareket halindeki arabadan atmak istediğine dair bir ipucu aradı. Ama adamın soluk yeşil gözlerinde gördüğü tek şey samimiyetti.

Garip bir sessizlik içinde Hawthorne'lara doğru at sürdüler. Jenna'nın kalbi boğazına düğümlemişti. Birkaç kez bir soru oluşturmaya çalıştı, bilmesi gereken şeyi öğrenmek için bir şey, ama ne? Öylece ortaya çıkıp ona casus olup olmadığını ya da annesini öldürüp öldürmediğini soramazdı. *Düşün Jenna, düşün.*

Ona döndü ve sonunda "Hiç Fransa'ya gittin mi?" diye sordu. Adam ona tuhaf tuhaf baktı. "Evet, birçok kez. Neden sordunuz?"

Nefes alış verişi hızlandı. "Anlıyorum. En son ne zaman gittiniz? Ve neden gittiniz? Fransa'ya karşı bir hayranlığım var. Bir gün ziyaret etmek isterim." Lud, ama gevezelik ediyordu.

"Belki de düğün gezimiz için gidebiliriz," dedi gülümseyerek.

Ha! Ona cevap vermemişti. Ama hangi soruya. Bir düzine sormuştu. "Wellington'un zaferinin birinci yıl dönümünü kutlamak için şehirde kalacak mısınız?" Bırakalım da bundan kurtulsun, diye düşündü zaferle.

"Sanırım bu, ailenin kalmaya karar verip bağlı olacak."

Bir cevapsızlık daha! Verdiği her belirsiz yanıtla şüphesi artıyordu. "Savaşta bu yana İngiltere'de çok sayıda Fransız casusu keşfedildi mi?" Kadın ona sertçe baktı ve cevabını ölçmeye çalıştı.

"Savaşa bu ani ilgi neden?"

Endişe midesini alt üst etmişti. "Ah, bir nedeni yok," dedi neşeyle. "Fransa'yla olan savaşımızla ilgili bir yazı okuyordum. Merakımı uyandırdı."

"O zaman ziyaret etmeyi ihmal etmemeliyiz." Arabanın diğer tarafından ona gülümsedi.

Elimden bir şey gelmezse.

###

Jenna yemek boyunca kıpırdandı, aralarında oturduğu iki kibarca sohbet etmek zorunda kaldı. Yemeğini karıştırdı, zaten kadınlardan fazla yemek yemeleri beklenmediği için minnettardı.

Bakışları tekrar tekrar Stuart'ın birkaç koltuk ötede oturduğu yere kaydı. Hareketli bir şekilde

Yanındaki kadınlarla sohbet ediyor, nefes nefese kalıp haykırırken ellerini teatral bir şekilde sallıyordu. Ama sonra göz göze geldiler ve hareketleri durdu. Adamın bakışları kadını delip geçecek gibiydi ve kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Gözlerini kaçırdı ve yemeğinden bir ısırık daha aldı. Ne yapacaktı ki? Bu noktada elinde kanıt olup olmaması önemli değildi. Şüphe tohumları ekilmişti ve ona asla güvenemeyecekti.

Son yemek de servis edildikten sonra konuklar oyun oynamak için masaların kurulduğu salona geri döndüler. Stuart ondan whist oyununda kendisine eşlik etmesini istedi ama bu gece kâğıt oynayacak konsantrasyonu yoktu. Stuart'ın Madam Devere ile birlikte Lord ve Leydi Alban'a karşı oynamasını izlemeyi kabul etti.

Madam Devere Stuart'a, "*Tu jous tres bien, monsieur,*" dedi.

"*Teşekkür , madam. Vous etes un joueur accompli vous-meme.*"

Fransızca konuşuyordu! Ama o da biliyordu, *tonların* çoğu da. Ama o iyi konuşuyordu. Aksanı mükemmeldi. İngilizlerin çoğu gibi kasapça değildi.

Onu hiç gerçekten incelememişti. Zamanının çoğunu onunla ilgili her şeyden kaçınarak geçiriyordu. Ama şimdi bunu yapma fırsatını yakaladı. Hareketleri çok pratik görünüyordu, hiç de doğal değildi. Zavallı düşüncelerine lanet olsun. Leydi Dudley'nin saçmalıklarını çok fazla abartıyordu. Yoksa öyle miydi?

Hayır, bunu hayal etmiyordu. Hoşuna gitmeyecek kadar çok tesadüf birikmişti. Leydi Dudley bir şeyler biliyor . Ve belli ki başka biri de onun bildiğini biliyordu ve şimdi Jenna'nın bildiğinden şüpheleniyordu. Bu kadar kısa sürede iki saldırıyı başka ne açıklayabilirdi?

Leydi Dudley'nin iddialarının tüm gücünü kabul ettiğinde korku onu kemirmeye başladı. Bir katille başa çıkacak donanıma sahip değildi.

Stuart'ta doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu başından beri hissetmişti ama kendi mutsuzluğuna kadar dalmıştı ki onun tuhaflıklarını düşünememişti.

Ve şimdi kendini içine soktuğu bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak ona kalmıştı.

Sonunda oyun bitti ve Stuart masadan kalktı. Kızın dirseğinden tuttu ve içecek masasına kadar ona eşlik etti. "Biraz punç istersin diye düşündüm."

Başını salladı ve adamın uzattığı bardağı aldı. Sulandırılmış karışımı yudumlarken elleri hafifçe titredi.

"Bir sorun mu var Jenna? Bu gece dikkatin dağınık görünüyor."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Hayır, tabii ki ." Gerginliği arttıkça kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

"Belki de artık ."

İçini bir rahatlama kapladı ve başıyla onayladı.

Stuart, Leydi Hawthorne'a üzüntülerini bildirecek ve arabayı çağırarak kadar uzun bir süre onu yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra yola koyuldular.

Eve dönüş yolculuğu bitmek bilmez gibiydi. Adam uygunsuz bir hamle yaparsa kendini kapıdan dışarı atmaya tamamen hazırdı. Birkaç kez, göz izledi, ruh halini ölçtü, herhangi bir kötü niyet belirtisi için gözlerini izledi.

O konuştuğunda, kadın neredeyse fırlayacaktı.

"Jenna, umarım geçen geceki konuşmamız aramızdaki ilişkiyi etkilememiştir."

Ne uyumu? Yakınlık kurmaktan kaçınmasını saymazsanız tabii. Şüpheli bir katille nasıl yakınlık kurulabilir ki? O yüzden yalan söyledi. "Hayır, hiç de değil. Bunu açığa çıkardığımıza sevindim."

"Ve senin olduğun adam... senin olduğun kişi..." Görünüşe göre telaşlanmıştı.

"Artık bir erkek yok," dedi sessizce, öfkeli sınırlarını yatıştırmaya çalışarak. Onu kızdırmak istemiyordu. "İlişkimizi bitirdim. Evlendikten sonra bir ilişki sürdürmeye niyetim yok, hele annemle babamın burnunun dibinde hiç yok. Seyahatlerinden her an dönebilirler."

rahatlamış görünüyordu ve garip bir şekilde gözlerinde kısa bir anlık pişmanlık sezdi. "Bunu yapmak seni mutsuz ettiyse özür dilerim ama kimsenin ne hakkında olduğunu öğrenmemesi iyi oldu. Kısır diller tarafından derinizin yüzülmesini hiç ."

Onun bir casus ya da katil olabileceğini neredeyse unutmuştu. Birkaç dakikalığına, birlikte büyüdüğü, her zaman onu kollayan Stuart'a dönüşmüştü. Sebastian ve Quinn gibi bir başka kardeş. Ona ne olmuştu?

"Endişenizi takdir ediyorum," dedi sessizce. "Seni utandırmak gibi bir niyetim yok Stuart. Nasıl görüldüğü önemli değil."

Onun elini okşadı. "Biliyorum, Sprite, ."

Ona şaşkınlıkla baktı. Yıllardır ona Sprite dememişti. Hep birlikte geçirdikleri son yazdan beri, o, Sebastian, Quinn ve Stuart. Kardeşleri bu ismi yetişkinliklerinde benimsediklerinde bile, o bu ismi kullanmayı bırakmıştı. Aniden, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi, kendini onun kollarına atma isteği duydu. Sadece ona karşı duyduğu yeni korku bunu engelledi.

Sebastian ya da Quinn ona durmadan eziyet ettiğinde onu sayısız kez teselli etmişti. Karmakarışık saçlarını okşamış, burnuna fiske vurmuş ve çok zorbalık ederlerse onları tekmelemesini söylemişti.

Ona ne sormak dilinin ama onu garip hissettirmek istemiyordu. Ayrıca, bu sorunun cevabını bilmek istediğinden de emin değildi.

"Jenna, sana sormak istediğim bir şey var," diye başladı. Jenna'

nefesi boğazında düğümlendi. "E-evet, Stuart?"

"Annemin size verdiği madalyon... Size onun herhangi bir önemi bahsetti mi? Belki bir anlamı vardır?"

Adam dikkatle ona bakıyordu ve kadının kanı deli gibi akıyordu. Ne söylemeliydi? Başını iki yana salladı. "Hayır, demek istediğim, onun özel olduğunu söyledi ve bu yüzden doğum günüm vesilesiyle bana verdi. Neden sordunuz?"

Ellerini gergin bir şekilde önünde çevirdi, boynundan aşağı akan teri görebildiğinden emindi.

"Sebebi yok," diye mırıldandı. Pencereden dışarı bakmak için geri döndü.

Evinin önüne geldiklerinde zihni dönüp duruyordu. Her şeyden önce sormak istediği tek soruyu sormak için ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Ama bilmek zorundaydı. Doğrudan onun gözlerinin içine bakacak şekilde döndü. "Stuart, annen tam olarak nasıl öldü?"

Gözlerinde bir şey titreşti, soğuk ve korkunç bir şey. Adam cevap vermeden önce bile ürperdi. "Merdivenlerden oldukça talihsiz bir şekilde düştü."

Arabadan fırladı, ondan uzakta ve güvenli bir şekilde evin içinde olmak için çok endişeliydi. Onu tekrar arayacağına dair verdiği söz kulaklarında bir tehdit gibi çınlıyordu. Kapıyı çarparak kapattığında ağır ağır nefes alıyordu. Etrafına hızlıca bir göz attığında Sebastian ve Quinn'in muhtemelen dışarıda ya da üst katta olduklarını gördü.

Babasının çalışma ve daha önce sakladığı mektuplara çekilerek aceleyle evin arka tarafına gitti ve girmeden önce çalışma boş olduğundan emin oldu. Raftan cildi aldı ve mektupları geri getirdi. Bir hata yapmadığından emin olmak için onları tekrar okudu. Ama hayır, her şey eskisi gibiydi. Hata yoktu.

Mektupları tekrar kitabın içine tıktırıp rafa yerleştirdikten sonra aceleyle odasına çıktı. İçeri girdiğinde ensesini gıcıklayan bir his duydu. Odaya bakarken içini rahatsız edici bir endişe kapladı.

Buraya biri girmiş.

Tuvalet masasının üzerinde bıraktığı çılgınca aradı. Hem madalyon hem de onu koyduğu kutu gitmişti. Tanrıya şükür mektupları saklamıştı. Ama onları kim almış ki? Kesinlikle Sebastian ya da Quinn değil. Ne işe ki?

Belki de Sebastian bahsettiği gibi onu tamir ettirmeye götürmüştü. Ama kutuyu neden almıştı ve neden sadece ondan istememişti? bir ürperti çöktü. Tesadüfler artmaya devam ediyordu. Beklenmedik bir şekilde dışarı davet edilmiş olması. Sonra madalyonu odasından kayboldu.

Dönüp odasından çıktı ve koridoru geçerek Sebastian'ın kapısına doğru yürüdü. Korkuları kontrolden çıkmadan önce, yanılmadığından emin olmak istiyordu. Kapıyı çaldı ve içeri çağırdığını duydu.

"Ahh, eve gelmişsin," dedi Sebastian içeri girerken. "Sebastian, madalyonumu tamire mi götürdün?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, henüz fırsatım olmadı. Neden sordunuz?"

"Nedeni yok, tuvalet masamda değildi ama Margaret'in benim için aldığına eminim."

"Kayıp mı?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Hayır, hayır, Margaret'e güvenli olduğundan emin olmasını söyledim. Sadece kuyumcuya götürmüş olabileceğini düşündüm."

"Pekala o zaman. İsterseniz yarın alırım."

"Acelesi yok. Stuart kırık olduğunu biliyor," diye yalan söyledi. Gitmek için döndü. "İyi geceler." "İyi geceler, Jenna."

Odasına döndü, sinirleri karmakarışık. Aşırı dramatik mi davranıyordu? Pencereye doğru yürüdü ve önce dışarıya sonra da aşağıya baktı. Penceresi aralık açıktı. Pencereyi açarak aşağıya, penceresine kadar uzanan kafeslere baktı. Üstten bir parça kırılmıştı. Buraya biri gelmiş *olmalıydı*.

İçini korku kapladı. Stuart onu bilerek mi dışarıda bir akşam geçirmeye davet etmişti ki, biri odasını didik didik etsin? Operadaki adamı onu soyması için mi tutmuştu? Gray'in onu iki adamı o mu tutmuştu? Yoksa neden birdenbire ona madalyonun önemini sorsun ki?

Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken boğazındaki safra midesinde bir iz bırakarak yükseldi. Onu da öldürmeyi mi planlıyordu? Tanrım, eğer annesini bildiği için öldürdüyse, o zaman Vikontes ona gerçeği söyleyerek onu da ölüme mahkûm etmişti.

Onunla evlenemezdi.

Birincisi, bir başkasını ve ikincisi, ölüme uysalca . Onurun canı cehenneme. Hiçbir şey onu bu evliliği yapmaya ikna edemezdi.

Bu kadar uysal olmayı bırakmasının ve geleceğinde aktif bir duruş zamanı gelmişti. Artık mutluluğu için başkasına bağımlı olmayacaktı.

Ailesi onu seviyordu ve onu bir katille birlikte yaşamaya mahkum ettiklerine inanamıyordu. Dahası, kendi kararlarını verebilecek durumdaydı.

Nişanlandığının açıklanmasından bu yana ilk kez kendini özgür, gerçekten özgür hissediyordu. Sonuçları ne olursa olsun Stuart'la evlenmeme kararı, çok uzun zamandır sırtında taşıdığı ağır yükü hafifletmişti.

Ve aklının bir köşesinde, Gray'le olan geleceğini planlamaya başlamıştı bile.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Huzursuz bir gecenin ardından Jenna yeni bir kararlılıkla uyandı. Geleceğinin dizginlerini eline almaya niyetliydi ve onları kimseye niyetinde değildi.

Margaret saçlarını şekillendirirken bir melodi mırıldandı. Margaret krem rengi ipek elbiseyi giymesine yardım edip arkasını bağladıktan sonra Jenna el sallayarak uzaklaştırdı ve tuvaletini .

Dışarı çıkma bahanesinin hızlı bir provasını yaptı ve merdivenlerden aşağı indi. Hesaplı bir önlem olarak Margaret'i arabayı çağırması için önden göndermişti. Şansına, antreden içeri adımını attığında Thomas arabanın geldiğini haber vermek için köşeden çıkmıştı.

"Eğer sorarlarsa kardeşlerime alışverişe çıktığımı söyleyin." "Evet, elbette leydim."

Kararlı adımlarla arabaya doğru yürüdü, kararlılığı adımlarını güçlendiriyordu. Stuart'ın talimatlarını şoföre sonra, yüzünü rahatlatan memnun bir gülümsemeyle koltuğuna yerleşti.

Stuart'ın evine vardığında arabanın merdivenlerinden indi ve omuzlarını dikleştirdi. Dudaklarını kararlı bir çizgiye getirerek hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Kâhya onu tekrar gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Kızın bonesini aldı ve onu salona .
"Bay Eglin'i çağıracağım."

Başını salladı ve bir kez daha bekledi. Ama bu kez göğsünü korku değil, beklenti doldurdu.

Stuart odaya girerken, "Jenna, bu hoş bir sürpriz olmaya başladı," dedi ama yüz ifadesi sözleriyle pek uyuşmuyordu.

"konusuna doğrudan geleceğim," dedi, hiçbir giriş yapmadan. Açıklamayı geciktirmenin pek bir anlamı yoktu.

"Çay ister misiniz?"

Başını salladı ve onun sessiz kalıp kendisini dinlemesini istedi. "Stuart, seninle evlenemem." Adam kaşlarını kaldırdı. "Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum."

"Anlamıyorsun. Seninle evlenmeyeceğim. Nişanımızı iptal ediyorum. Sana bu işi yaptırmaya çalışmam hataydı. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Bir koltuğa çöktü ve gözlerini kadına dikti. "Diğer adam mı?"

Gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Hayır dersem yalan söylemiş olurum, ancak seninle evlenmeme kararım la onun hiçbir ilgisi yok. Bu adamla bir geleceğim olup olmadığını bile bilmiyorum, ama bunu kesinlikle istiyorum."

Mesafesini koruması gerektiğini bir anlığına unutarak ona yaklaştı. önünde diz çökerek eldivenli elini koluna koydu. "Mutlu olamayız Stuart. Sana karşı belli bir düşkünlüğüm olsa , seni sevmiyorum. Birbirimize hiç yakışacağımızı sanmıyorum."

Gözlerinde öfke, tehlike, kötülük ya da kötü niyet ararken, topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve yavaşça onun önünde yükseldi. Tek gördüğü şaşkınlıktı.

", tavırlarından anladığım kadarıyla söyleyeceğim hiçbir şey seni etkilemeyecek. Sana mutluluklar dilerim Jenna. Babalarımızın kararımızdan pek memnun olacaklarını sanmıyorum ama belki de bu daha az önemlidir."

Ayağa kalktı ve onun önünde durdu. Sonra öne doğru eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım bana hâlâ iyi ."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sadece başını sallayabildi. "Anlayışınız için teşekkür

ederim," diye fısıldadı. "I

şimdi gitmeliyiz."

Arkasını dönüp odadan aceleyle çıktı, şaşkınlığı her yanına yayılıyordu. Stuart'ın kim ve ne olduğunu tam olarak bildiğini düşündüğü anda, adam onu duraksatmayı başarmıştı. Arkasına dönüp baktığında onun pencereden kendisini izlediğini gördü. Bakışlarının yoğunluğu karşısında bir ürperti omurgasını ele geçirdi. Belki de şüphelerinde .

Arabaya tırmandığında, endişesinin sıcak bir günde su gibi buharlaştığını hissetti. Artık özgürdü. Tamamen ve tamamen özgürdü. O yapmıştı. Aldatma yoktu, kendini kurban yerine koyma çabası yoktu, bozulan nişanın tüm sorumluluğunu üstlenmişti ve şimdi özgürdü.

Coşkusu her geçen dakika artan kadın, şoföre Gray'i etti ve heyecandan neredeyse bağıracaktı.

Şoföre arabayı doğrudan Gray'in kapısının önüne çekti. Artık ziyaretlerini gizlemesine gerek yoktu. Onu görmekte özgürdü ve onu kimin gördüğünü pek umursamıyordu.

Arabadan dans ederek çıktı, ayakları arnavut kaldırımli sokağa zar zor değiyordu. Aceleyle kapıya yöneldi, kapıyı çaldı ve Masterson'ın kapıyı açmasını bekledi. Birkaç dakika sonra Masterson'ın irkilmiş yüz ifadesinden sıyrıldı ve Gray'in ziyaretçi kabul edip etmediğini söylemesine fırsat vermedi. Önemli değildi, onu görecekti.

"Bay Douglas odasında mı?"

"Evet, ama..."

Merdivenlere doğru süzülerek, "Pekâlâ, ben kendim çıkarım," dedi. "Ama leydim..."

Onu görmezden geldi ve aceleyle Gray'in odasına çıktı. Geleceği onu bekliyordu ve heyecanını zorlukla kontrol altına alabiliyordu.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açtı. Adam gardırobunun yanında durmuş pantolonunu bağlıyordu. Onun içeri girdiğini duyunca başı döndü ve yüzünü bir şok kapladı.

"Jenna! Burada ne işin var?"

Gülümsedi ve kendini onun kollarına bıraktı.

Onu yakaladı ve göğsünden uzaklaştırdı. "Neden buradasın? Kardeşlerin burada olduğunu biliyor mu?"

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Evet, elbette, ama burada olmamalısınız."

Vücudu kaskatı kesilmişti ve onu kol mesafesinde tutuyordu. Adamın gözlerinde her zaman gördüğü o davetkâr ışık .

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu hiç de planladığı gibi gitmiyordu. "Seni görmeliydim, seninle konuşmalıydım."

"Eh, artık buradasınız, o yüzden sanırım bir zararı olmaz."

Dili ağzında kalınlaştı ama sevinci her şeyin önüne geçti. "Özgürüm Gray. Artık birlikte olabiliriz. Stuart'la olan nişanımı bozdum."

Adam şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı ve ondan uzaklaştı. "Sanırım bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Ama öyle," dedi gülümseyerek. "Seni seviyorum ve sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Kadının itirafı karşısında gözleri karardı ama ifadesi okunamaz halde kaldı. Sözlerinin hiçbir anlamı yok muydu? Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın sadece bir itiraz olabilecek sözünü kesti. "Artık saklanmak zorunda değiliz. Birlikte olabiliriz. Ailem dönmeden önce Gretna Green'e kaçabiliriz ya da bekleyip burada, Londra'da evlenebiliriz. Her iki da, bu benim kararım. Hiç kimse

benim için yapabilirsin." Onun ellerini kendi elleriyle kavradı ve sıkı. "Beni duymadın mı? Birlikte olabiliriz!"

Yüzü yumuşadı. Kadının ellerini bıraktı ve yanağını hafifçe avucunun içine aldı. "İşe yaramayacak."

Korku onu sarstı. Dehşetin parmakları kalbinin etrafında kıvrıldı. Ona acımış gibi görünüyordu. Onun istekli olmama ihtimalini hiç düşünmemişti. "Neden işe yaramıyor?" Cevabını duymak bildiği halde sormak zorunda kaldı.

Gözlerini kapadı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Gözlerini tekrar açtığında ifadesi kasvetliydi. "Cevabım hayır."

Ağzı şok içinde açıldı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Neden?"

"Seni aileden uzaklaştırmak gibi bir niyetim yok. Sebastian buradaydı ve ne ne de babanın böyle bir asla onay vermeyeceğini biliyorum."

"Ama onların kutsamasının bir önemi yok."

Parmağı onu susturdu. "Önemli Jenna. Roslyn'le yaptığım hatayı daha asla yapmayacağım. Sen aileni seviyorsun. O ailesini seviyordu ve ben onu onlardan uzaklaştırdım. Sonuçları felaket oldu."

"Ama-"

"Bırak da bitireyim." Ondan uzaklaştı ve avuçlarını pencerenin pervazına dayayarak aşağıdaki caddeye baktı. "Roslyn'e benimle kaçması için baskı yaptım. Beni seviyorsa ailesine karşı beni seçeceğini söyledim. Bu benim için alçaklıktı. Ailesinin onayı olmadan benimle evlenmek konusunda isteksizdi ama ona evlendiğimizde ikna olacaklarını söyledim. Önemli olan tek şey aşkımızdı."

Tekrar ona döndü, yüzü bir acı maskesiydi. "Onu, içinde öldüğü arabayı ben gibi öldürdüm. Bunu sana yapamam Jenna. Aileni seviyorsun ve onlar da seni seviyor. Bunu bir kenara atmana izin veremem, de benim için."

"Neyi benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?" diye meydan okuyarak sordu.

"Şu anda doğru düşünemiyorsun. Üzgünsün. Bunu düşünecek zamanın olduğunda bana teşekkür edeceksiniz."

"Bunun için sana asla teşekkür etmeyeceğim."

"Jenna, lütfen. Bunu kendine yapma. Bu şekilde ayrılmamızı istemiyorum." "Hiç ayrılmamızı istemiyorum!"

"Ama yapmalıyız. Ben sana göre bir adam . Seni hak etmiyorum. Er ya da geç ailenle olan ilişkini kaybettiğin için umutsuzluğa kapılacaksın. Sonra beni suçlar, bana kızarsın. Buna dayanamam."

"Bana ne hissedeceğimi söyleme," dedi sertçe. "Nasıl hissedeceğimi bilmen mümkün değil. Seni *seviyorum* Gray. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Bu senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor," dedi sessizce. "Ama , ne kadar arzu edersen et, birlikte bir hayat süremeyeceğimiz gerçeğini değiştirmiyor."

"Yani beş yıl önce olan bir şey yüzünden beni geri mi çevireceksiniz? Ben Roslyn değilim!" Göğsü bir mengenenin kiskacıdaymış gibi . Böyle bir şey . Olması gereken bu değildi.

"Jenna, lütfen... Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Sesi ona yalvarıyordu ama reddedilmesinden duyduğu acının ötesini göremiyordu. Tam bir aptaldı. Roslyn'i sevdiği gibi onu sevdiğini bile itiraf etmemişti.

Yaşlı hissediyordu. Tamamen ve tamamen yaşlı. Cansız. Kendini tamamen aptal durumuna düşürmüştü. At

hiçbir zaman onunla yatmaktan daha fazlasını ifade etmemiştir. "Anlıyorum. Ne kadar . Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Döndü ve sert adımlarla kapıya doğru yürüdü.

"Jenna, yapma..." diye .

Geri dönmedi, ona ne kadar yıkılmış olduğunu gösteremedi. Kalbi binlerce küçük parçaya bölünerek, sevebileceği tek adamdan uzaklaştı. Onu istemeyen bir adamdan. Onu sevdiğini hiç söylememiş bir adamdan.

Gray, onun odasından ve hayatından çıkıp giderken omurgasının sertleşmesini izledi. Onu geri aramamak, bunu halledeceklerini söylemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama yapamadı. Roslyn'i tekrar yaşıyordu. Elleri titredi ve panik boğazını sıktı.

Pencereye döndü ve kadının caddede yavaşça yürüyerek kendisini bekleyen arabasına doğru gidişini izledi. Yaptığı aptallık için kendine lanet okuyarak bakışlarını ondan çekti ve yumruğunu camın yanındaki duvara vurdu.

Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti? Asla sahip olamayacağı başka bir kadına aşık olmasına nasıl izin verebilmişti? Evet, onu seviyordu. Aldığı her nefeste onu seviyordu. Ama aşk yeterli değildi. Aşk, daha iyisini bilmeyen aptallar içindi.

Sevgisinin nefrete, kızgınlığa dönüştüğünü görmek onu öldürecekti. Ve sonunda umutsuzluğa. Ne kadar isterlerse istesinler gelecekleri .

Kendini yaşından daha yaşlı, kırılmış ve yalnız hissederek kütüphaneye doğru yürüdü. Kendine bir içki doldurdu ve masasının arkasına oturarak her zaman ocakta yaktığı ateşe karamsar bir şekilde baktı. Belki de İngiltere'den ayrılma vakti . Biraz daha seyahat etmeliydi. Tıpkı Roslyn öldükten sonra yaptığı gibi kaçacaktı. *Korkak.*

uzun bir yudum aldı, hissettiği iç burkan acıyı uyuşturacak bir şeyler diledi. Seyahat etmenin bir yararı olmayacağını . Jenna'yı gidebileceği tek bir yer bile aklına gelmiyordu. Egzotik yerler, büyük maceralar ve güzel manzaralar için duyduğu heyecan onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edecekti. Onsuz bunların tadını nasıl çıkarabilirdi ki?

Onun teklifini asla kabul etmemeliydi. Sadece birlikte olmalarının imkânsızlığı yüzünden yıkılmakla kalmamış, aynı zamanda onun masumiyetini almış, onu kullanmıştı. Yaptıklarının kesinlikle onurlu olmadığını en başından beri fark etmişti ama ona sahip olmak zorundaydı.

Birlikte oldukları kısa süre içinde sevmişlerdi. Derin bir bağ kurmuşlardı ama bu onlara birlikte bir hayat vermek için yeterli değildi. Asla da olmayacaktı.

###

Jenna kederden kalbi ağrıyarak odasına doğru körlemesine tökezledi. Onu istememiştir. Onun için aynı şeyleri hissetmiyordu. Ne kadar aptal ki? En başında ona gitmiş ve müstakbel kocası *değil*, sevgilisi olmasını istemiştir. Tabii ki onunla evlenmek istememiştir. Neden istesin ? Ritüelin kutsallığı olmadan evlilik yatağının faydalarını ona vermeye fazlasıyla istekliydi. Onun hakkında ne düşünmeliydi?

Hayatında hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştir. Belli ki hâlâ Roslyn'e aşıktı. Roslyn, Roslyn, Roslyn. Onun sonunu hiç duymayacak mıydı? Bir hayaletle rekabet edemezdi ve dahası onun sevgisini ölü bir kadınla paylaşmak .

Yatağına doğru yürüdü ve yorganın altında sıkı bir topun içine kıvrıldı. Şimdi geleceğine tek başına bakıyordu. Nişanı bozduğu için pişman değildi. Gray'le geçirdiği zamandan sonra kimseyle evlenemezdi. Hele de cinayet işleyebilecek biriyle. Bozulan nişanının skandalı ortaya çıktıktan sonra, onunla evlenmek isteyecek tek erkek bir servet avcısı olabilirdi. Çeyizi uğruna her şeyi

görmezden gelmeye hazırdı.

Sadece kendini suçluyordu. Başından beri riskleri biliyordu, onları benimsemişti. İhtiyatı elden bırakarak, istediği şeyin peşinden gitmişti. Sonuç onu tatmin etmeliydi. Eşi benzeri olmayan bir adamın kollarında muhteşem bir iki hafta geçirmişti ve Stuart'la evliliği devam etmeyecekti. Yine de zaferinin içi boştu.

Gerçek mutluluğu tattığına göre geleceği nasıl olacaktı? Ve neredeyse aynı hızla kaybetti. Uyuşukluk onu ele geçirmiş, bedenini ve zihnini harap eden acıdan kutsanmış bir rahatlama sağlamıştı. "Jenna?" Quinn kapıdan seslendi. Sesi yaklaştı ama Jenna yerinden kıpırdamadı. yorganın altında. "Thomas daha önce dışarı çıktığını söyledi. Ben de seni kontrol ediyordum."

Şimdi yatağının kenarındaydı. Gözlerini sıkıca kapattı ama yanağından bir damla yaş süzüldü. "Sorun ne?" diye sordu endişeli bir sesle. Yatağının yanında yere diz çöktü ve eliyle saçlarını geriye taradı.

Geri çağırma çabalarına rağmen sıcak gözyaşları aşağı aktı. "Beni reddetti," diye fısıldadı. "Kim?" diye sordu. "Sen neden ?"

"Ona gittim. Stuart' gidip nişanımızı bozduktan sonra. Onun için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğumu söyledim. O da beni çevirdi." Sesi hıçkırıklarla kesildi.

Quinn onun yanındaki yatağa kaydı ve onu kollarının arasına alarak oturur pozisyona getirdi. "Tanrım, Jenna. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"hakkında yanılıyorsun," dedi, sesi göğsünden boğuklaşarak. "Herkes onun hakkında yanılıyor. O bir çapkın değil. Hepsi söylenti."

"Önemli değil. O senin çizmelerini yalamak için uygun değil. Onu bir güzel pataklamaktan başka bir şey istemem."

Bu bile ondan bir gülümseme almayı başaramadı. "Ne yapacağım Quinn? Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Onsuz yaşamak istemiyorum."

"Bilmiyorum, Sprite. Seni böyle acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum." "Ben bir aptaldım. Onun önünde kendimi küçük düşürdüm."

Onu göğsünden çekti ve fırtınalı gözlerle ona baktı. "Hayır, sen aptal değilsin. O bir aptal. Sizin sevginizi ya da saygınızı hak etmiyor."

"Beni çevirmesini alkışlayacağımı sanmıştım," dedi burnunu çekerek. "Onunla evlenmeni istediğimi hiç söylemedim ama sana sahip olma fırsatını geri çevirdiği için on kat daha aptal. Sen ondan yüz kat daha değerlisin."

Ona sulu bir gülümseme verdi. "Teşekkür ."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum. Seni böyle mutsuz görmekten nefret ediyorum. Tanıdığım ve çok sevdiğim Jenna bu değil. Bunun seni mahvetmesine izin veremezsin. Evet, acı veriyor ama herkesin acı çektiğini bilmesine izin vermek zorunda değilsin."

"O kadar basit değil," dedi sessizce. "Bunu asla atlatamayacağım Quinn. Bu geçici bir sevda değil."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Sesi çaresizliği yansıtıyordu. "Zaten çok şey yaptınız. Bana anlayışlı bir kulak verdiğiniz için teşekkür ederim."

Onun başının tepesini öptü. "Şimdi bu nişanı bozma meselesi nedir? Vazgeçmek için çok mu geç?"

Kendini geri çekti ve gözyaşlarını sildi. "Hayır. Evlenmeyeceğim. Ne olursa olsun Stuart'la evlenemem.

Onunla bir ömür boyu mutsuzluğa razı olmaktansa hayatımı yalnız geçirmeyi tercih ederim." Nefesini üfledi ve eliyle çenesine masaj yaptı. "Babam bundan hoşlanmayacak. Hatta

eğer senin patavatsızlıklarını asla öğrenmezse."

kaçırdı. "Bunun farkındayım. Ama onun bazı beklentileri için mutluluğumu edemem. Yapamam işte. Daha itaatkâr olamamamın korkunç bir kusur olduğunu biliyorum ama sanki yapmadığım bir şey için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Nefret ettiğim biriyle evlenmek için ailemden uzaklaştırılıyorum."

"Seni suçlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve benim desteğime sahip olduğunu bilmeni istiyorum. Babamla yüzleşmen için seni yalnız bırakmayacağım."

"Oh, Quinn. Sen çok sevgili bir kardeşsin." Kendini onun kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı.

Kucaklamasına karşılık verdi ve sonra yavaşça çekildi. "Şimdi seni yalnız bırakacağım. Ama bana ihtiyacın olursa, asla uzakta değilim."

Gönülsüzce gülümsedi ve adamın odasından çekilmesini izledi. Yatağında yaslandı ve yüzünü pencereye döndü, batan güneş yumuşak yatağını yıkıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Nişanı sona ermişti, Gray'le birlikte yaşama şansı da. Ama geriye ona karşı bir tehdit kalmıştı. Geçen hafta olanları görmezden gelemezdiNe de birinin madalyonu ve mektupların bulunduğu kutuyu almak için yatak odasına girdiğini. Mektupların kayıp olduğu ortaya çıktığında ne olacaktı? Ve şimdi nişanı bozduğuna göre Stuart'ın ondan şüphelenmek için daha fazla nedeni olacaktı.

Kısa bir an için tüm bildikleriyle Vikont'a gitmeyi düşündü. Elbette karısının oğlunun sorumlu olduğunu öğrenmek anlamına gelse bile adaletin yerini bulmasını isteyecekti. Ama bunu yaparak kendini daha da fazla hedef haline getirecekti. Stuart'ın onun bir katil olduğuna inandığını kesin olarak bildiğinden şüpheliydi. Ama babasına giderse tüm şüpheleri ortadan kaldırabilirdi. Ayrıca Vikont'un böyle bir ifşanın yol açacağı kaçınılmaz skandaldan kaçınmak isteme ihtimali de vardı.

Gözünün kenarından akan tek bir damla yaş yastığı ıslattı. Sonra bir tane daha. Gün geceye dönerken umutları da kayboldu. Ne yapmayı seçerse seçsin, en çok istediği şeye sahip olamayacaktı. Özgürlüğüne kavuşacaktı ama ödeyeceği bedel hayal ettiğinden çok daha fazlaydı.

Hayatının geri kalanını kaybettiği aşkı için acı çekerek geçirecekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jenna sıcak çikolatasını yudumladıktan sonra elindeki mektuplara baktı. Öfkesi ona kâğıtları önündeki muma tutmasını ve tüm bu iğrenç olayı unutmasını söylüyordu. Ama sağduyusu onu elindeki tek kanıta tutunmaya yöneltti. İlişisini tetikleyen bencil nedenler ne olursa olsun, o doğru ve yanlış olana sıkı sıkıya bağlı bir insandı. Ve Stuart'ın annesini öldürmesinin yanına kâr kalmasına izin vermek yanlıştı.

Babasının geniş koltuğunda arkasına yaslandı ve mektupları masasının üzerine bıraktı. Soruşturmayı yürütmesi için Bow Sokağı'ndan birini tutabilir ya da mektupları Vikont'a teslim edip doğru şeyi yapacağına güvenebilirdi. Döndüklerinde annesine ve babasına ayrıntılı bir açıklama yapması gerekecekti ve hayal kırıklıkları büyük olsa da kendisini anlayacaklarından ve affedeceklerinden emindi.

Gray'in reddinden dolayı kalbi acıyla da, geleceğini kendi ellerine alma kararından dolayı huzurluydu.

Düşünceleri, Thomas'ın babasının ofisinin kapısından boğazını temizlemesiyle yarıda kesildi. "Leydim, Vikont Dudley sizi görmeye geldi."

Bu beklenmedik haberi sindirirken şaşkınlıkla başını kaldırdı. Önce mektuplara sonra da Thomas'a bakarak kekelemeyi başardı: "Vikont'a söyle, birazdan onu kabul edeceğim. Ve Thomas, rahatsız edilmediğimizden emin ol."

Thomas başını salladı ve çalışma odasından çıktı.

Mektupları babasının masasına tıktırdı ve aceleyle kapıya yöneldi. Yeni öğrendiği bilgilerle ilgili ne yapacağına karar vermeden önce babasının ziyaretinin amacını anlayacaktı.

Görünüşünü kontrol etme zahmetine girmeden, Vikont'un beklediği salona doğru zarifçe . Rahatlamıştı, adam yalnızdı. Her türlü görgü kuralını hiçe sayarak kapıyı arkasından kapattı. Ardından, içeri girdiğinde ayağa kalkmış olan Vikont'la yüzleşmek için döndü.

Kibar bir reverans yaparak, "Lordum," dedi.

"Leydi Jenna," diye karşılık verdi başını üstünkörü sallayarak. "Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Gerek yok leydim. Ziyaretimin amacını çok iyi bildiğinize eminim. Lafı dolandırmaya gerek görmüyorum, o yüzden doğrudan gireceğim."

Jenna pencerenin yanında , "Açık sözlülüğünüz takdire şayan lordum," dedi. Oturmayı ve ona avantaj sağlamayı reddetti, bu yüzden ayakta durdu ve gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Stuart bana onu görmeye gittiğini ve nişanı bozduğunu söyledi." Jenna başını salladı.

"Bu saçmalığa bir an önce son verilmesini istiyorum. Bu evlilik gerçekleşecek. Baban döndüğünde benden haber emin olabilirsiniz."

Kaşları çatılmıştı ve sözleri giderek daha belirgin hale geldikçe yüzü kızarıyordu. Yumrukları heyecanla sıkılmıştı ve Jenna alnındaki ter damlalarını fark etti.

Bu evliliği bu kadar önemli kılan neydi? Vikontun saygınlığı Stuart'ın birçok prestijli aile tarafından iyi karşılanmasını sağlıyordu. Kesinlikle onunkinden daha önemli aileler vardı. Yanıtını hazırlarken bile kaşları şaşkınlıkla . "Yeniden düşünmeyeceğim

Benim kararım," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ya da babam aksini ne dersiniz deyin. Stuart'la evlenmeyeceğim."

"Aptallık etme kızım," diye çıkıştı Vikont. "Sana söyleneni yapacaksın. Kafanda ne gibi aptalca fikirler var bilmiyorum ama babanla benim aramdaki anlaşmaya uyacaksın."

"Bu konuda söylemek istediğim her şeyi söyledim."

Vikont'un öfke kayboldu ve onun yerine tombul yanaklarına yavaş, yağlı bir gülümseme yayıldı. "Gel bakalım canım. Ailenin ve Londra'nın geri kalanının *faaliyetlerinden* haberdar olması utanç verici olur, değil mi?"

Vikont'un ne demek istediğini anladığında kafasında alarm zilleri çaldı ama yine de ilişkisini bu kadar kolay itiraf edemezdi. Stuart ona söylemiş miydi? Elbette söylemiş olmalıydı. "Neden bilmiyorum lordum."

"Öyle değil mi? Sevgilinin evine yaptığın gece gezintileri. Hadi , gerçekten bu kadar ihtiyatlı olduğunu düşünmüyordun değil mi?" Yüzünde zafer kazanmış bir ifade vardı ve gözleri zaferle parlıyordu. "Evlilik gerçekleşecek Leydi Jenna, yoksa sadece ailenize değil, topluma anlatmaktan büyük zevk duyacağım."

Öfke, kırmızı ve sıcak, kafasının içinde patladı ve vücudunun her bir parçasına . Ona yeterince yakın olsaydı, onu boğabilirdi. Ona karşı temkinli olmakta haklıydı. Adam birinci dereceden bir yıldı. Ama ne onun ne de bir başkasının zorbalığına boyun eğmeyecekti. Şimdi olmazdı.

Kendini , gözünü kırpmadan ona baktı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Vikont duraksadı, yüzünde bariz bir kararsızlık ifadesi belirdi. Belli ki kadının bu keşif karşısında reddetmesini beklemiyordu.

"Elinizden gelenin en kötüsünü yapabilirsiniz lordum. Bozulan nişanımızın sonucunda ne olacağını bildiğimle zaten yüzleştim. Boş tehditleriniz beni etkilemeyecek."

Yüzü öfkeyle buruştu ve gözleri tehlikeli bir şekilde yuvalarından fırladı. Konuşmaya başladı ama boğazı düğümlendi ve şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. "Seni lanet olası kaltak," dedi sonunda kısık bir sesle. "Ya Stuart'la evlenirsin ya da evlenmezsin."

"Bir katille evlenmeyeceğim," diye tükürdü. Sözcükleri ağzından çıkmıştı ve aceleyle patladığına hemen pişman oldu.

Vikont'un üzerinde dikkate değer bir değişiklik oldu. Kontrol edilemeyen öfkesi gitmişti. Gözleri soğudu ve ifadesi sertleşti. "Ne geveliyorsun kızım? Bu gerçekten çok ciddi bir suçlama."

Artık başka seçeneği olmadığını bildiğinden, şüphelendiği şeyde açık olmaya karar verdi. Hayır, bildiklerini. Vikont kibirli bir hödük olabilirdi ama neden bir katille evlenemeyeceğini anlayacağından emindi.

"Söyleyeceklerim korkarım şok etkisi yaratacak. İnanmayacağınızı söylemeye ediyorum, ama söyleyeceklerimi dinlemeniz size yalvarıyorum."

Vikont'un sesi kibarlaştı, daha önceki asabiyeti yerini daha yumuşak bir tavra bıraktı.

"Kesinlikle dikkatimi çektiniz. Lafı dolandırmayalım. Çıkar ağzındaki baklayı. Stuart hakkında böyle bir şeyi sana söyleten nedir?"

"Merhum Vikontes Dudley'den gelen mektupla başlamalıyım."

"Ne mektubu?" diye sordu sertçe. Çabucak gülümsedi. "Ses tonumu bağışla canım. Sadece söylediklerin çok acı verici. Onun ölümü dört yıl sonra bile hafızamda hâlâ taze."

Her nasılsa, onu yatıştırmaya çalışması endişesini daha da artırdı. Davasını şu şekilde ifade etmeye çalıştı

Onu daha fazla kışkırtmamak mümkün olduğunca nazikçe. "O halde özür dilerim lordum. Çünkü söyleyeceklerim size daha fazla acı getirecek."

Adam ona dikkatle baktı, gözleri kızın üzerinde delikler açıyordu.

"Geçenlerde Vikontes'in on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği madalyonun içine saklanmış bir mektup buldum. Mektupta benden kız kardeşinden bir kutu almamı ve onu hayatım pahasına korumamı istiyordu."

"Ne kutusu? ne vardı?" diye sordu. "Mektupta ne yazıyordu?" Ona doğru ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı.

Jenna pencerenin önünde sert bir şekilde duruyordu, nefes alış veriş kesilmişti. "Kutuyu geri aldığımda başka mektuplar da buldum. Mektuplar beni Stuart'ın bir casus, kraliyete ihanet eden biri olduğuna inandırdı."

Vikont vurulmuş gibi sarsıldı. "Diline dikkat et kızım," diye pufladı. "Belli böyle bir suçlamanın sonuçlarını idrak edemiyorsun."

"Gerçekten de öyle lordum. Dahası, Leydi Dudley'nin öldürüldüğüne inanmak için sebeplerim var." "Öldürüldü mü? Kim tarafından?" Yüzü bir kez daha öfkeyle şişti, teni alacalı ve lekeli bir hal aldı.

Derin ve sakın bir nefes aldı. "Stuart'ın, ihanetini bildiğini anladığında onu merdivenlerden aşağı ittiğine inanıyorum."

"Gülünç, saçma bir düşünce. Çocuk annesini seviyordu. Ne tür bir oynuyorsunuz?" "Elimde ikna edici bir kanıt olmasaydı böyle bir iddiada bulunmazdım," dedi sessizce.

"Peki bu kanıt nerede?" diye sordu. "kanıtı bana gösterin."

"Son parçanın yerini tespit edemedim," diye itiraf etti. "Mektupları yerini işaret ediyor ama henüz anlamını çözemedim. Ama diğer mektupları Stuart'ı açıkça bir hain olarak gösteriyor. Ve hayatı için korktuğunu yazmış."

"Nerede bu mektuplar? Onları hemen görmek istiyorum," diye sordu. Tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerledi ve kadın korkuyla geri çekildi. Adamın tavrında bir şeyler tamamen değişmişti. Her hareketine yeni bir aciliyet duygusu vuruyordu.

"Bunun iyi bir fikir sanmıyorum lordum," dedi korkusunu belli etmemesini umduğu bir sesle. "Ben olsam babam dönene kadar beklerdim."

"Sanırım seni hafife almışım, canım." Yüzü uğursuz bir parıltıya büründü. Gözleri *kötülüğü* yansıtıyordu. Oda baş döndürücü bir şekilde önünde dönüyordu. Korku midesinde yuvarlandı, ki hesaplarını salonun zeminine dökmekten korkana .

Gözlerinde kötülük var. Vikontes'in sözleri bir anlık telaşla aklına geldi. Ne kadar aptalca davranmıştı. O Stuart değildi. Vikontes sadece bunun Stuart'ı yok edeceğini söylemişti ve babanın bir hain ve katil olduğunu öğrenmekten daha yıkıcı ne olabilirdi ki?

Yapbozun parçaları zihninde bir araya gelmeye başladı. Madalyona olan saplantısı, onu sürekli takmaya teşvik etmesi. Bunu yapmıştı çünkü madalyonu ondan çalmaları için adamları tutmuştu. Ne kadar aptal ve körmüş.

Panik içinde, çılgınca geri .

###

"Bay Grayson, sizi görmek isteyen bir kadın var." Masterson'ın yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruştu. "Ona arayanları kabul etsöyledim ama çok ısrar etti."

"Kim o?" Gray talep etti.

"Leydi Jenna'nın hizmetçisi olduğunu söylüyor. Onu göndereyim mi?"

Alarm onu sardı ve masasındaki sandalyede dik oturdu. "Onu hemen içeri gönderin."

"Pekala, efendim."

Birkaç dakika sonra yüzü korkudan delik deşik olmuş, perişan görünümlü yaşlı bir kadın içeri girdi. Gray odayı geçip ona yakındaki bir sandalyeye oturması için yardım ederken midesi endişeyle sıkıştı. "Kâhyam sizin Leydi Jenna'nın hizmetçisi olduğunuzu söyledi."

"Evet efendim, öyleyim," dedi titrek bir sesle. "ettiğim için özür dilerim ama başka kime gideceğimi bilemedim."

"Ne oldu? Jenna'ya bir şey mi oldu?" Endişesi sesini amaçladığından daha keskin hale getirmişti.

"Bilmiyorum efendim. Vikont Dudley, Leydi Jenna'yı ziyarete geldi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Kapıyı dinledim. Son zamanlarda çok garip davranıyordu. Thomas onun babasının masasına bazı mektuplar sakladığını gördü, ben de onları çıkardım ve en üsttekini okudum. Vikontes Dudley'den gelmişlerdi. Hainler ve hayatı için korktuğu hakkında korkunç saçmalıklar. Aceleyle salona döndüğümde, Vikont'un Bay Eglin'le nişanı bozmaması için onu tehdit ettiğini duydum."

Gray'in zihni hizmetçinin ağzından çıkanlarla allak bullak olmuştu. Belli ki perişan haldeydi ve Jenna için korkuyordu. Buzbir ürperti omurgasını ele geçirdi. Jenna'nın sahip olduğu herhangi bir bilgi, ona karşı tekrarlanan saldırılarla bağlantılı olabilir miydi? Önce operada, sonra da eve yürüyerek gitmeye çalıştığı gece?

Ya o saldırıların arkasında Stuart ve babası varsa? Yoksa neden evliliğinin gerçekleşmesi konusunda bu kadar kararlı olsunlardı? Birinin onu tehdit ettiği fikri kanını kaynatmıştı.

Çılgın hizmetçiyi arkasında bırakarak merdivenleri hızla indi. Arabayı çağırmak için bir emir verdi. Arabanın gelişini içeride beklemekle yetinmeyip sokağa fırladı. Onun evine giderek her şeyi riske atmıştı. Vikont'un ziyaretinin şey olmadığı ortaya çıkarsa, varlığını pek iyi açıklayamazdı. Ama içgüdüleri ona kızın tehlikede olduğunu söylüyordu. Tanrım, onun güvende olmasını sağla, diye dua etti. Eğer ona bir şey olursa, hayatına devam edemezdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sandığımdan çok daha zekiymişsin," dedi Vikont, ona doğru ilerlerken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bunu saklamaya çalışmana gerek yok. Gözlerinde görüyorum. Ani korku . Mutlak paniği. Stuart olmadığının farkına varışını. Kaçma arzunu."

Jenna ağzını açıp konuşmaya çalıştı ama kendini donmuş buldu. Adam ona doğru ilerlemeye devam edince bir adım daha geri çekildi. Pencerenin pervazına çarptı ve Vikont'la arasına daha fazla mesafe koymak için çaresizce yana kaydı. Sonunda sesini bulabildi. "Sen miydin?" Dehşet içinde eliyle ağzını kapattı. Kalbi göğsünde çılgınca atıyordu ve korkudan bayılacağından korkuyordu.

"Gelin , Leydi Jenna," dedi ipek gibi. "Bana bu kanıtın nerede olduğunu söyle."

Arkasındaki duvara çarpınca ağzı kurudu. Göz ucuyla çılgınca kapıyı aradı.

"Tsk tsk. Bir yere gitmeyi mi düşünüyorsun? Sanırım sende bana ait olan bir şey var."

"Sen aşağılıksın! Bunu nasıl yaparsın? Ülkene nasıl ihanet edersin? Karını nasıl öldürebilirsin?"

"Aslında oldukça kolaydı," dedi gülererek. "Casusluk kazançlı bir iş. Bir serveti yeniden inşa etmenin çiftçilik ya da ticaret gibi daha sıradan yollarından çok daha kolay."

"En azından ticaret dürüsttür," diye tükürdü.

"Dürüstlük, daha yüksek şeyleri arzulayacak hayal gücünden yoksun saf idealistler içindir."

Başını çevirdi ve kendini kapıya doğru fırlatmaya hazırlandı ama adama dönüp baktığında adam tabancasını ona doğrultmuştu.

" olsam bunu yapmazdım."

"Kardeşlerim her an dönebilir," dedi zoraki bir kabadayılıkla.

"Evet ve ne kadar utanç verici. Stuart'a ihanetin konusunda seninle yüzleşmeme kızarak ona karşı ağır suçlamalarda bulundun. İlişkinizi ortaya çıkarmakla tehdit ettiğimde, bir tabanca çektiniz ve beni vurmaya çalıştınız. Ne yazık ki tabancayı elinizden almaya çalıştığımda ateş aldı ve bu sırada sizi öldürdü."

"Sen *delisin*."

"Kendimi güdümlü olarak düşünmeyi tercih ederim. Şimdi pencereden uzaklaş. Seni vurduğumda camı kırarak daha fazla dikkat çekmek istemiyorum."

"Beni öldüremezsin," dedi umutsuzca. "Eğer beni öldürürsen, babam asılmanı sağlar." "Baban, kızının bu kadar umutsuzca davranmasına daha çok üzülecek," dedi.

Gülümseme.

Zihninde çılgınca bir şeyler aradı, oyalayacak herhangi bir şey. "Neden evlenmek istedin? Anlamıyorum."

"Çünkü sevgili eşimin size sırlarını açmış olabileceğinden ya da en azından bulmanız için bilgi bırakmış olabileceğinden şüpheleniyordum. Madalyon olası bir seçim gibi görünüyordu. Çabalarında pek de ihtiyatlı değildi."

"Yani Stuart yanlış bir şey yapmadı mı? Senin ne yaptığın hakkında hiçbir fikri yok mu?"

Zalim, sinsi bir kahkaha attı. "Zavallı Jenna. Planımın her adımında onun olduğunu bilmek seni kahreder miydi?"

Yüzündeki kan çekildi. Felakete ne kadar yaklaştı. Ama burada duruyordu.

hayallerinin sonunun namlusuna bakıyordu. Stuart'ın ona ihanet etmiş olması o kadar önemli miydi? "Neden?" diye fısıldadı. "Neden beni öldürdün? Bu hiç mantıklı değil."

"Ağzını yanlış insanlara açmana izin veremezdim," diye hırladı. "Dün gece yatak odamdaki sen miydin?"

Sert bir şekilde güldü. "Stuart'ın akşam için gitmene olan ihtiyacımı karşılaması çok iyi oldu."

"Madalyon o zaman, neden benimle uğraşıyorsun?" Sorular kulağına bile umutsuzca geliyordu, ama zaman onu oyalamak için umutsuzdu.

"Evet, madalyon bende. Mektubu aldığınıza göre artık işe yaramaz. O mektubu geri istiyorum. Leydi Dudley'nin beceriksiz kız kardeşinden aldığınız kutuda ne varsa onu da istiyorum. aptal yaşlı kadında olduğunu asla tahmin edemezdim. Ama bunun bir önemi yok canım," dedi ve silahını dramatik bir şekilde salladı. "Çünkü bu bilgiyi kimseyle paylaştığını sanmıyorum."

"Tabii ki var." Daha fazla zaman kazanmak için oyalandı. "Babam için bıraktım. Döndüğünde hepsini bulacak. Bundan kurtulmana asla izin vermez."

Kıkırdadı ve başını salladı, boncuk gözleri şeytanla parlıyordu. "Sen korkunç bir yalancısın. Sesin çok çaresiz ve acınası geliyor. Ölmek üzere olduğunu bilen bir kadın gibi."

Kapı açılırken Vikont arkasını döndü. Gray yüzünde vahşi bir ifadeyle odaya daldı. "Jenna..." Vikont'un elindeki silahı görünce sesi kesildi.

"Gray, çık buradan," diye bağırdı.

"Kıpırdama yoksa kalbine bir kurşun yer."

Gray şaşkınlıkla Jenna ve Vikont'un arasına baktı, belli ki durumun ciddiyetini .

Lord Dudley tabancasıyla Gray'i Jenna'nın yanına doğru salladı. "Gelmemeliydin, Douglas."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki. Küçük ilişkinizin gizli olduğunu mu sanıyordunuz?" Adam kahkahalarla güldü.

"Sıradan bir fahişe kadar ketumdun."

"Ama Stuart'ın ilişkimin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu," diye ısrar etti. "Seni takip ettim," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

"Bırak onu," diye homurdandı Gray.

Sanki Gray hiç konuşmamış gibi, "İkiniz beni eğlendiriyorsunuz," dedi.

"Neden?" Jenna onun dikkatini dağıtmak için sordu. Belki de onu konuşturabilirse Gray silahı onun elinden alma fırsatını yakalayacaktı. "Onu neden öldürdün? Neden ülkeneye ihanet ettin?"

"Buna zaten cevap verdim," dedi alaycı bir tavırla. "Param son derece yetersizdi ve Napolyon'un ajanlara ihtiyacı vardı. Bu basitti. Lordlar Kamarası'ndaki koltuğum bana Napolyon'un birliklerine uygun bilgileri fırsatı verdi. Yenilmiş olması çok kötü, gerçekten. Sürdüğü sürece kazançlı bir girişimdi."

"Ama Vikontesi neden öldürdünüz? O harika bir insandı. Başına hak etmedi. O senin *karındı*."

"Yoluma çıktı," dedi basitçe. "Şimdi sessiz ol. Sürekli konuşman kaderini engellemeyecek."

Gray, Vikont konuşurken ona doğru yaklaşmış ve Jenna'yı arkasından itmişti. "Silahını indir," diye emretti.

Jenna onun sırtına yapıştı ve kolu onu çekmek için etrafına dolandı. Jenna'yı rahatlatan

onun gücüyle, onun dokunuşuyla güçlendiğini hissetti.

"Fedakârlığınız takdire şayan," diye alay etti Vikont. "İlk önce hanginizden kurtulacağımın bir önemi yok."

"Silahını indir, baba."

Vikont dönüp baktı, yüzünde bir şok . Eli titriyor, silahı sallanıyordu. Stuart'ın elindeki tabancayı görünce ağzı açık kaldı. "Ne yapıyorsun sen? Buraya nasıl geldin?"

"Seni takip ettim."

Jenna, Gray'in kendisini arkasında tutma çabalarını görmezden gelerek arkasından adım attı. Şaşkınlık içinde önünde beliren sahneye baktı. Stuart yıllardır hiç görünmediği bir şekilde kapıda durmuş, silahını doğrudan babasına doğrultmuştu. Çiçekli kıyafetleri, genizden gelen sızlanmaları, züppe saç modeli gitmişti. Burada iri yarı, korkutucu bir adam vardı. Ve hayatında hiç görmediği öfkeli görünüyordu.

İlerledi, silahı elinden hiç bırakmadı. "Kanıtlar ne kadar bu yönü işaret etse de senin bir hain olduğuna inanmak istemedim. Merdivenlerden düştükten hemen sonra ona ulaşmış, gözlerinde ihanetin acısını görmüş olsam da annemi öldürdüğüne inanmak istemedim."

"Sessizlik!" diye emretti Vikont. "Seni aptal. Lanet olası aptal! Hepsini senin için yaptım. Sana miras kalacak bir şey olsun diye."

"Aptal olan sensin," diye tükürdü Stuart. "Senden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Seni küçümsediğimi? Senden hiçbir şey istemiyorum. Bu kadar kötü bir şeyi kabul edeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Kabul mü? Elbette kabul edersiniz." Vikont silahını bir an Stuart'a doğrulttu ama görünüşe göre en büyük tehdidin Stuart değil, Jenna ve Gray olduğuna karar verdi ve silahı onlara doğru geri çekti. Stuart'a, "Neden kabul etmiyorsun?" diye çıkıştı. "Bu senin yararınaydı. Gerçekten de anlamsız bir unvanı miras almak istiyor musun? İflas bir unvanı mı? Önemli olan paradır, oğlum. Güç değil, prestij değil. *Para*."

Stuart ölümcül soğuk bir sesle, "Oyun bitti," dedi. "Birkaç yıldır hareketlerinizi izliyoruz ama Jenna bizim buldu."

"Biz mi? *Biz* de kim oluyoruz?" Vikont, oğlunun görüldüğü gibi biri olmadığını anlayınca öfkeden mosmor kesildi.

Jenna kendi şokuyla sarsılıyordu. bulunduğu durumun acil tehlikesine rağmen dudaklarından dökülen soruların akışını durduramıyordu. "Stuart." Yumuşak sesi gerilim yüklü havaya karıştı.

Başını çevirdi, gözleri çok çeşitli duygularla doluydu. Pişmanlık. Utanç. Öfke. İhanet. Adamın yüzüne yayılan acıdan neredeyse irkilerek kaçacaktı.

"Sen bu işe karışma Jenna. Bu seni ilgilendirmez." Tekrar babasına baktı.

"Sen de bunun bir parçası mıydın? Annenin ölümüyle bir ilgin var mıydı? Bana yapılan saldırılarla?" Bilmek zorundaydı. Belki de şu an uygun bir zaman değildi ama göğsüne doğrultulmuş bir silah başka bir zaman bulamayabilirdi.

Stuart'ın sesi yumuşadı. "Hayır, Sprite. Yaptığım her şey babamı ifşa etmek içindi. Seninle evlenmeme, seni bu işe bulaştırmama gerek kalmaması için dua ettim ama babamın bir hain ve katil olduğunu kanıtlamam gerekiyorsa bunu yapmaya hazırdım. Ama seni incitecek hiçbir şey yapmadım."

"Anlamıyorum. Hareketleri, kıyafetleri. Neden?"

Kısa ve kuru bir kahkaha attı, gerçek bir mizah yansıtmıyordu. "Bunun çok açık olduğunu düşünürdüm. Bir adamı kim aldı

benim kadar gülünç bir şekilde ortaya çıktı mı? Kimse züppe görüntümün ötesine bakmadı. Benden bir şey saklamakla ilgilenmediler, çünkü benim bir embesil olduğumu düşünüyorlardı.

"Bu rolü benimsemek kolay oldu. Kimse sorgulamadı. Bilgi edinmeyi kolaylaştırdı. Babam bile buna kandı." Vikont'a öldürücü gözlerle baktı. "İngiliz Kraliyeti'nde bir görev alacağımı hayal bile edemeyecek kadar kendini beğenmiş ve özgüvenliydin."

Vikont'un yüzü beyazlaştı ve öfkesini kontrol etmeye çalışırken yanakları şişti. "Seni hain Şeytan'ın dölü! Bana karşı gelmeye, ihanet etmeye nasıl cüret edersin? Böylesine nankör bir tohumun benim döl yatağımdan nasıl çıktığına inanamıyorum."

Stuart'ın gülmesi Vikont'un daha da öfkeyle puflamasına neden oldu. Jenna iki öfkeli adamın arasında gidip gelerek tartışmayı izledi. Gray'nın kolundaki tutuşu sıkılaştı ve kulağına ısrarla fısıldadı, "Sana işaret kapıya koş ve arkana bakma."

Anladığını göstermek için başıyla kısa bir selam verdi.

"Bana hain diyecek kadar yüzünsünüz. Sırlarımızı Fransızlara satmıyordum. Beni öğrendi diye karımı merdivenlerden aşağı . Sırf seni hain ve katil olarak damgalayabilmek için tüm hayatımı askıya aldım," diye tısladı Stuart. "Benim hor gördüğüm, başkalarının hor gördüğü ve iğrendiği bir insan oldum ve bunu, annemi öldürmenin bedelini sana ödetme zevkine erişebilmek için yaptım." Sesi kırıldı.

"Daha iyi bir kadın hiç yaşamadı ve sen onu öldürdün. Ve ne için, para için mi? Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyordun."

"Seni de öldüreceğim," diye tehdit etti Vikont. "Uğruna bu kadar çok çalıştığım şeye engel olmana izin vermeyeceğim."

"Akıllıca seçim yap. Biz üç kişiyiz ve senin tek bir şansın var."

Vikont'un yüzünde belirsizlik belirdi ve Jenna nefesini tuttu. "Hazırlan," diye mırıldandı Gray.

Sonra Lord Dudley'nin yüzünde yavaş ve uğursuz bir gülümseme belirdi. "Beni öldüremeyeceksin. Babanı değil." Ani bir hareketle uzanmış kolunu çekti, Jenna'ya nişan aldı ve ateş etti.

Acı onu sarstı. Dizleri büküldü ve Gray yere düşmeden önce onu yakaladı. Bir patlama daha duydu ve göz ucuyla Vikont'un düştüğünü gördü. Sonra her şey karardı.

Gray Jenna'yı düşerken yakaladı, şok ve korku onu sarmıştı. Yere yığılmış olan Vikont'a baktı, yüzünde acı ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

Stuart, Gray'in Jenna'yı omzundan akan kanı durdurmaya çalışarak kendisine doğru tuttuğu yere doğru koştu. Gömleğini çıkardı ve Gray'e doğru itti. "Bunu al, ben doktoru çağıracağım." Kapıya doğru yürüdü ve Thomas hızla içeri girerken neredeyse devriliyordu. Stuart, "Hemen bir doktor çağırın," diye emretti. "Leydi Jenna vuruldu."

Gray'dudaklarını bir sürü soru yaktı ama onları bastırdı ve elbisesinde hızla yayılan kan lekesine odaklandı. Onu kaybedemezdi. Bu şekilde olmazdı.

Stuart'ın geri duydu. "Baban mı?" Sorunun havada asılı kalmasına izin verdi.

Stuart duygudan yoksun bir sesle, "O öldü," dedi. Jenna'nın diğer yanına çömeldi, yüzü endişeyle çizilmişti. "Kurşunun girip girmediğini söyleyebilir misin?"

Gray başını salladı, kan kaybının çok fazla olacağından korktuğu için bezin üzerindeki tutuşunu gevşetmeyi reddetti.

Stuart tedirginlik içinde bir elini saçlarında gezdirdi. Endişe gözlerini bulandırdı ve sığ, hızlı nefesler aldı. Tekrar Gray'e baktı. "Tek başına idare edebilir misin? Üstlerimi çağırmam gerekiyor. Babamla ilgili bu karışıklığı duyulmadan önce temizlemeliyim. Bunun Jenna'nın ailesini yok etmesini istemiyorum. Babamın cesedini binadan çıkarmalıyım."

"Üstleriniz kimler?" Gray sormadan edemedi.

"Majestelerinin hizmetinde, kraliyete ihanet edenleri ortaya çıkarmaya adanmış özel bir birimin parçasıyım. Geçmiş yıllarda Napolyon sempatzanı olduğundan şüphelenilen kişilerin çoğunu yakalamayı başardık ama babamı suçlayacak bir kanıt bulamadık."

Gray başını salladı. Stuart haklıydı. Hiç kimse onun dış görünüşünün ardını görememişti. Mükemmel ajan. Jenna'nın arada kalmış olmasına duyduğu öfke onu titretti. O masumdu. Stuart'ın ailesi yüzünden çektiği ıstırap affedilemezdi.

"Doktor ne zaman gelecek?" diye sordu, Stuart'ın ona verdiği kana bulanmış gömleğe baktıkça hayal kırıklığı artıyordu. Jenna'nın solgunluğu giderek artıyordu ve bilincini kaybettiğinden beri hiç kıpırdamamıştı.

"Sadece birkaç dakika oldu. Birazdan burada olur," diye güvence verdi Stuart ama Jenna'nın kıpırdamayan bedenine bakarken sesi çatallaştı. "Gitmeliyim ama geri döneceğim. Ona iyi bak, Douglas."

Gray, Stuart odadan çıkarken ayak seslerini duydu ama gözlerini Jenna'dan ayırmadı. Neden onu sıkıca arkasında tutmamıştı? Kurşunu yiyen o olmalıydı, Jenna değil. Eğer Jenna ölürse kendini asla affetmeyecekti. Yaptıkları iki kadının ölümünden sorumlu olacaktı. Roslyn'in ölümüyle ilgili anılar canlandıkça acısı da arttı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Bu sefer hayatta kalmazdı.

Doktor birkaç dakika sonra odaya girdiğinde yaşadığı panik biraz olsun yatıştı. Doktor onu muayene etmeye koyulduğunda bir kenara itilmişti.

Doktor, "Top hâlâ omzunun içinde," diye açıkladı. "Onu çıkarmak zorundayım."

"Ama yaşayacak mı?" Gray kararı duymaktan çok korktuğu için sordu.

Doktor kaşlarını çatı. "Kan kaybını kontrol altına alabilirsem herhangi bir kötü etkiye maruz kalmayacağını düşünüyorumŞimdiye kadar çok kan kaybetti. İçeri girip topu çıkarmam gerekecek ve umarım bu kolay bir işlem olur."

"Yani ölmeyeceğini garanti edemezsiniz." Sesi boğazında düğümlendi. Tanrım, o .

"Onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım." etrafına , kaşları . "Bu benim çalışabileceğim bir ortam değil. Ameliyatı gerçekleştirebilmem için onu taşımalıyız."

Doktor Gray'e baktı. "Burası onun evi mi?" Gray başıyla onayladı.

"O zaman yatak odasına götürölmesini istiyorum."

Gray son derece dikkatli bir şekilde kollarını onun gevşek bedeninin altında kavuşturdu ve yavaşça ayağa kalktı. Bir an için onu kendine yakın tuttu ve gözyaşları yanaklarını ıslatarak dökölmeye başladı.

Boğazı kadar daralmıştı ki nefes alamayacağından korkuyordu. Başının tepesine öpücükler kondurdu ve gözlerini açması için hararetle dua etti. Saçlarının kokusunu içine çekti, göz kapaklarından daha fazla yaş süzölürken gözlerini kapattı.

Kapı aralığından gelen keskin bir çığlık başını kaldırmasına neden oldu. Salon kapısında duran seçkin çifti gördüğünde kalbi duracak gibi oldu.

"Çek ellerini kızımın üzerinden," diye kükredi Kont.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gray Jenna'ya daha sıkı sarıldı. Antrede yığılı bavulların sayısına bakılırsa anne ve babası seyahatlerinden yeni dönmüşlerdi. Sebastian ve Quinn ite kaka salona girdiler ve Quinn Jenna'nın cansız bedenini görünce boğuk bir çığlık attı.

"Ona ne yaptın Douglas?" Sebastian bağırdı.

Kontes koşarak geldi ve Jenna'nın yüzünü ince elleriyle kavradı. "Tanrım, ne oldu?" diye bağırdı.

Bakışları Vikont'un arkasındaki cesede takıldı ve bir kez daha çığlık attı, elleri dehşet içinde ağzına gitti.

"Kızımı yere bırak," diye tekrar homurdandı

Kont. "Bunu yapamam lordum," dedi Gray kasvetli bir sesle.

"Hanımefendi vuruldu," diye araya girdi doktor, aceleyle Kont ile Gray'in arasına girerek. "Bu beyefendiye ameliyatı gerçekleştirebilmem için onu bir yatak odasına taşıması talimatını vermişim."

Kontes, "Bu taraftan," diyerek aceleyle kapıya doğru yürüdü.

Gray Jenna'yı da yanında taşıyarak takip etmeye başladı. Kont ve oğulları, o yürürken sanki onu ezmek için tüm iradelerini kullanmaları gerekiyormuş gibi kaskatı kesilmişlerdi.

Önemi yoktu. Önemli olan tek şey Jenna'nın hayatta kalmasıydı. Gerekirse cehennem ateşinde yürüyebilirdi.

Doktor merdivenleri tırmanırken bir yandan da hizmetçilere ameliyat için gerekli tüm eşyaları toplamaları için direktifler yağırdıyordu.

Kontes Jenna'ya ait olduğunu tahmin ettiği bir odayı açtı ve omzundaki ağır bandajı bozmamaya özen yavaşça yatağa yatırdı. Ne kadar çok kanın aktığını görünce kalbi sıkıştı.

Annesi yatağın yanında diz çökmüş, Jenna'nın saçlarını okşuyor ve usulca ağlıyordu. Doktor toplanan ailenin geri kalanına hızlı şekilde Jenna'nın omzundaki topu çıkarmak için ameliyat yapması gerektiğini açıkladı. Daha sonra onlara odadan çıkmalarını emretti ve sadece hizmetçinin kalıp kendisine yardım etmesini istedi.

Gray direndi, meydan okurcasına Jenna'nın yanında durdu ve eliyle onun elini kavradı. Doktor sertçe ona . "Dışarı çık genç adam. Sen yolumdan çekilmezsen ona yardım edemem." Gray sessizce ona bakarken yüzü yumuşadı. "Onu kurtarmak için gelen her şeyi yapacağım."

Gray tökezleyerek yatak odasından çıktı ve kapı kapandığında irkildi. Kafasını kaldırdığında dört çift gözün onu delip geçtiğini gördü.

"Ne yaptın sen?" Quinn, gözleri annesinin gözleri kadar kızarmış bir halde sordu.

Kont elini kaldırarak en küçük oğlunu etkili bir şekilde susturdu. Tehditkâr bir tavırla Gray'e doğru ilerledi. "Kimsin sen ve daha da önemlisi kızıma ne yaptın? Ve Vikont Dudley'nin cesedi neden salonumun zemininde yatıyor?"

Gray gözünü kırpmadan onun bakışlarını tuttu. "Onu ben vurmadım."

Sebastian suçlayıcı bir tavırla, "Ama sen olmasaydın onun bu durumda olacağından şüpheliyim," dedi.

"Neden sen?" diye sordu Kont. "Biri bana neler döndüğünü söyleyebilir mi?" Patlamaya

tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu.

Kontes yalvaran bir sesle, "Bahçeye çekilelim," diye önerdi. "Bahçede duruyoruz.

Odasının önündeki salon ve tüm bu tartışmalar Jenna için iyi olamaz." Kont daha yumuşak bir sesle, "Haklısın, elbette canım," dedi.

"buyurun," dedi Sebastian kavgacı bir tavırla ve Gray'e merdivenlerden aşağı inmesini işaret etti.

Gray, gergin bir sahne olacağını iç geçirdi ve Jenna'nın anne babasını merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Misafir odasının aksi yönüne , Kont'un çalışma odası görünen yerin yanından Fransız pencerelerinden bahçeye çıktılar.

Kapıdan çıkar çıkmaz Kont ona döndü. "Şimdi, bir açıklama istiyorum. Sen kimsin ve evimde iki kişinin vurulmasını nasıl açıklıyorsun?"

Gray meydan okurcasına Kont'a baktı. "Ben Grayson Douglas. Vikont Dudley, Jenna'yı salonunuzda vurdu."

Dördü de şok içinde tepki verdi ve Kont yüzüne darbe almış gibi baktı. "Tekrar söyler misin?"

"Vikont Dudley kızınızı vurdu."

"Lord Dudley oğlunun nişanlı kadını neden vursun ki?" diye sordu Kont inanamayarak. "Hem de benim evimde!"

"Bir kaza mıydı?" Leydi Penbury endişeyle sordu.

Tanrım, onlara ne anlatacaktı? Onlara neler olduğunu anlatsaydı, Jenna'nın nişanının ayrıntılarından nasıl bu kadar haberdar olduğunu ve daha da önemlisi Jenna vurulduğunda evlerine nasıl geldiğini bilmek isteyeceklerdi.

"Hayır, bu bir kaza değildi leydim. Onu öldürmek istedi."

Küçük bahçede toplu bir sesi yankılandı. Kontes dengesiz bir şekilde sallanırken Kont kollarının arasına alarak sabitledi.

"Neden?" diye Earl. "Vikontu vurdun mu?"

Gray derin bir iç çekti. Bu gerçekten de karmaşık bir karmaşaydı. "Stuart, Jenna'yı vurduktan sonra babasını da vurdu."

"Yüce Tanrım, *neden*?" Kontun yüzünde bariz bir kuşku ifadesi belirdi. "En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama."

Gray yavaşça Margaret'in o sabah erken saatlerde kendisini ziyaret edişini ve Jenna'nın tehlikede olmadığından emin olmak için acele edişini anlatmaya başladı. Aniden girdiği sahneyi, ardından Stuart'ın gelişini ve Jenna'nın vuruluşunu anlattı. Bitirdiğinde kontun da kontesin de beti benzi atmıştı.

Sebastian ve Quinn'in bile nutku tutulmuştu.

Kont, "Pek çok sorum var, bunların çoğu Stuart'la konuşana ve Vikontun cesedi artık yerimde yatmayana kadar bekleyecek," dedi. "Ama aklımdaki en önemli soru Jenna'yla nasıl tanıştığınız ve evimden bir hizmetçinin Jenna'nın başının dertte olduğunu düşündüğünde neden kardeşlerinden yardım istemek yerine size gittiği."

"Buna cevap vermemi istediğinizden emin değilim lordum."

Gözlerinde öfke alevlendi. "Lafı dolandırmayın Bay Douglas. Bilmek istemeseydim sormazdım."

Gray dört figürü inceledi, yüzlerindeki endişe, öfke ve şaşkınlık karışımını gördü. Kardeşleri çoktan ona dik dik bakmaya başlamıştı ve Sebastian kollarını kavuşturmuş, beklentiyle ayağını yere vuruyordu. "Jenna ve ben senin yokluğunda sevgili olduk."

Kontesin yüzü dehşet içinde iki büküm olurken Kont ileri atıldı. Gray, Kont'un yüzüne attığı yumruğu savuşturmak için zar zor zaman bulabildi. Yumruk çenesini sıyırdı ve başını geriye attı.

"Seni piç!"

"Pen! Hemen kes şunu," diye bağırdı kontes, bir yumruk daha atamadan kolunu yakalayarak.

", " diye hırladı karısına. "Ne dediğini duymadın mı? Kızımızı sıradan bir fahişe gibi baştan çıkarmış."

"Öyle bir şey söylemedi," dedi usulca. "Sevgili olduklarını söyledi. Bu, kızımızın da olaya ima ediyor. Her halükarda, kaba kuvvete başvurmadan önce hikâyenin tamamını dinleseniz daha iyi olmaz mı?"

"Şeytan , Catherine! Ne yapmamı isterdin, sırtını sıvazlamamı mı?"

Kont öfkesini kontrol etmeye çalışırken çenesi öfkeyle çalışıyordu. Gray ona dikkatle baktı, başka bir darbeyi savuşturmaya hazırdı. Bakışları birkaç dakika öncesine göre kendisine çok daha yakın duran Jenna'nın kardeşlerinin üzerinde gezindi.

Leydi Penbury sakince, "Ben sadece dayak önce hikâyenin tamamını dinlemek ," dedi. Kont öfkeyle içini çekti ama yumruğunu çözdü, açıp esnetti.

"Eee?" diye sordu Gray'e zehirli gözlerle bakarak. "Ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey, lordum. Söyleyeceğim her şeyi söyledim. Eğer daha fazlasını istiyorsanız, Jenna'nın dudaklarından duymalısınız."

"Çık dışarı," diye kükredi. "Seni dışarı attırmadan önce evimden defol."

Gray kararlı şekilde durdu ve Kont'un buz gibi bakışlarına karşılık verdi. "Jenna'nın iyileşeceğinden emin olana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Bana karşı gelmeye
cüret mi ediyorsun?"

"Onu

bırakmayacağım."

İki adam birkaç metrelik boşlukta birbirlerine baktılar, ikisi de gözlerini kaçırmıyordu. Kontes girdi. "Şimdi değil," dedi sertçe. "Jenna cerrahın bıçağı altında ve biz burada durmuş huysuz çocuklar gibi tartışıyoruz. Eğer Bay Grayson kalmayı tercih ederse ona uyum sağlamalıyız. Jenna'ya yardım ettiği için ona borçluyuz."

Kont arkasını döndü ve evin içine doğru yürüdü. Sebastian ve Quinn de onu takip etti. Leydi Penbury içini çekti ve Gray'e döndü. "Sözlerimi kabul etmekle karıştırmayın Bay Grayson. Benim ilk endişem kızımın güvenliğidir. Bu bir kez sağlandıktan sonra, kocam sizi anlamsızca dövmeyi seçerse onu durdurmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Gray başıyla kabul ettiğini belirtti. "Jenna'nın öfkesini nereden aldığını anlayabiliyorum."

Gözleri kısıldı. "Şansınızı zorlamayın Bay Grayson. Kızımı ne kadar iyi tanıdığınızı duymama gerek yok." Eve geri dönmek için döndü. "Gelin Bay Douglas, Jenna'nın durumunu öğrenene kadar burada kalabilirsiniz."

Onu eve kadar takip etti ve hemen Lord Penbury tarafından karşılandılar. "Çalışma odama git, Catherine. Misafir odasındaki manzarayı görmene gerek yok." Sesi sert olmasına rağmen, karısıyla konuşurken gözleri yumuşadı. "Burada cesetle ilgilenen adamlar var. Burada ne döndüğünü öğrenir size katılacağım."

Sebastian ve Quinn'e annelerine salondan çıkıp çalışma odasına kadar eşlik etmelerini işaret .

Kontes, Kont'un ofisine girdiklerinde hepsine dikkatle baktı. "Herkesin edepli davranmasını bekliyorum."

Odada sessizlik çöktü. Gray diğerlerine sırtını döndü, bunun yerine bahçeye bakan dışarı bakmayı tercih etti. Endişe onu yiyip bitiriyordu. Kendisine bedensel zarar vermek isteyen adamlarla aynı odada olması umurunda değildi. Onu en çok endişelendiren şey birkaç oda ötede Jenna'nın yaşam savaşı olmasıydı.

Gözlerinden sızmakla tehdit eden yaşlara karşı gözlerini kapattı. O yaşamak zorundaydı. O bir

güneş ışığıydı ve sadece onun hayatında değil. Ailesi belli ki ona çok düşkündü. O böyle bir şey yapmazdı.

bir kadını daha sevdiklerinden ayırdığı için suçlandı.

Gözlerini tekrar açtı ve kederinin onu ele geçirmesini engellemek için nefesini içine çekti. Omuzları hafifçe titredi ve duygularını dizginleyememesine lanet etti. Ailesinin onun ne kadar bilmesine izin veremezdi. Onlara kendisini incitecek gücü veremezdi.

Kont bir süre sonra geri döndü ve kısık sesle . Kontesin nefesi kesildi ve Gray, Sebastian ile Quinn'in heyecanlı seslerini duyabildi. Ama arkasını dönmeyi reddetti.

Kont arkasında bir ileri bir geri volta atıyor, Sebastian ve Quinn odanın öbür ucunda kısık seslerle mırıldanıyorlardı. Omzunun üzerinden baktığında Leydi Penbury'nin kocasının önünde bir içki tuttuğunu gördü ve eliyle işaret etti. Omuzlarını silkerek kendisi de içti ve bardağı büfenin üzerine koydu.

Bir saat geçti, her dakika bir sonsuzluk gibiydi. Gray başını sıcak cama yasladı ve ölebileceği gerçeğine karşı gözlerini kapattı.

Yaptığı şey yüzünden nefret eden gözlerinin sırtını deldiğini hissedebiliyordu. Onunla kaçmayı reddederek en azından Jenna'yı hor görmeleri için onlara bir neden vermemişti. Bu insanlar belli ki onu seviyorlardı ve birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileydiler. Ne kadar birlikte olmak isterlerse istesinler, bunu ondan alamazdı.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Gray sarsıldı. Diğerleri de dikkatlerini doktora çevirdi. "Minimum kan kaybıyla topu çıkardım. Ateşe yenik düşmediği sürece iyi olacak."

Ağır bir rahatlama iç çekişi odaya yayıldı.

"Şu anda rahatça dinleniyor. Bilinci kısa süreliğine yerine geldi ama ona bir doz afyon tentürü verdim."

Kontes, "Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki. Sadece onu fazla zorlamayın. Dinlenmeye ve önümüzdeki birkaç gün boyunca kesinlikle hiçbir faaliyette bulunmamaya ihtiyacı var."

Kontun sesi Gray'e yakın geliyordu. "Onun durumunu duydunuz, şimdi ."

Gray uzun bir süre Jenna'nın babasına baktı. "Onun iyi olduğunu kendim görene kadar buradan ayrılmayacağım."

"Reddedecek durumda değilsiniz."

Sebastian ve Quinn babalarının yanında tehditkâr bir şekilde durmuş, onu dışarı atmaya yardımcı olmak için çok istekli görünüyorlardı. Kontes yine araya girdi. "Yeter, hepiniz!" Sesine kızgınlık damgasını vurmuştu ve ters ters baktı. "İçeri girin ve onu görün Bay Douglas. Sonra nazikçe gidin ki ben de kızım ile ilgilenebileyim. Hepinizin bir kurt sürüsü gibi onun yatağının başında kavga etmenize izin vermeyeceğim."

Sebastian dehşet içinde, "Onu yatak odasına almak istemiş olamazsın," dedi.

"Yorumlarına bakılırsa, ikisinin yatak odasını epeyce gördüklerini söyleyebilirim," dedi kuru bir sesle. "Uzun süre kalmayacak, değil mi Bay Douglas?"

İma açıldı ve o da başını salladı. "Sadece onun iyi olup olmadığını kendim görmek ," dedi sessizce.

Kontes koridoru işaret etti. "Sizinle yukarı çıkacağım."

İkili merdivenlerden çıktı ve kontes koridorda Jenna'nın odasına doğru ilerledi. Onlar kapıya yaklaşırken leydinin hizmetçisi dışarı çıkıyordu. Kontes hizmetçiye başıyla selam verdi ve onun yanından geçerek odaya girdi.

Gray Jenna'nın solgun yüzünü ve ağır bandajlı omzunu görmeye hazırlıksızdı. Çok sessiz ve huzurlu görünüyordu. Fazla huzurlu. Annesini görmezden gelerek yatağına yaklaştı ve başının yanında diz .

Onun yumuşak nefes alışını duyabiliyordu ve içini bir rahatlama kapladı. Otomatik bir hareketle yanağındaki saçları düzelitti, sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını alnına bastırdı. Onu son bir kez öperken gözlerini kapattı.

Gözyaşlarının acısıyla savaşarak aniden ayağı kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kendisine tuhaf bir ifadeyle bakan kontesin geçerken durdu. Zarif bir selamla özürlerini sundu. "Bu koşullar altında karşılaştıımız için üzgünüm leydim. Kendini yeniden hissettiğinde Jenna'selamlarımı iletin."

Onu hızla geçip merdivenlerden indi. Adamlar altta bekliyordu, yüz ifadeleri elik gibiydi. Onları görmezden geldi, yanlarından kapıdan ıktı. Arabasına tırmandı ve eve doğru yuvarlanırken arkasına yaslandı. dünya her zamanki gibi devam ediyordu ama onunki durmuş, milyonlarca parçaya

Yirmi Yedinci Bölüm

Jenna acı ve kafa karışıklığının yarattığı sisin içinden çıkmaya çabaladı. Gözleri açıldı ama delici bir acı ona saldırırken hemen tekrar kapandı. Acıyordu. Omzu acıyordu. Günün olaylarından parçalar ve parçalar kızgın arılar gibi zihnine üşüştü.

"Jenna?" Annesinin yumuşak sesi acısının bir kısmını dindirdi.

Annesi mi? Gözleri fal taşı gibi açıldı ve şakaklarındaki zonklamaya karşı gözlerini kısıtı.

"Anne?" Annesinin güzel yüzü gözlerinin geldi. "Evet, hayatım. Ben buradayım."

Serin bir el alnının üzerinden rahatlatıcı bir şekilde geçti ve Jenna tekrar gözlerini kapattı. "Jenna, canım, ben baban. Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini tekrar açıp babasının yüzünü aradı. "Baba, gerçekten sen misin? Rüya gördüğümü . hepsi."

Kont eğildi ve onu alnından öptü. "Bizi oldukça korkuttunuz, genç bayan."

Odaklanamayan bakışları karşısındaki iki endişeli yüz arasında gidip geldi. Kuru gözlerini yaladı.

Dudaklar. "Gray. Yaralandı mı? Ya Stuart?" Gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştu. "Vikontu vurdu."

"Biliyoruz," dedi annesi sessizce. "Bay Douglas bize her şeyi anlattı."

Jenna yüzlerini aradı, Gray'le olan ilişkisini öğrenmiş olmaları gerektiğini biliyordu.

Babasının gözlerinde hayal kırıklığı, annesinin gözlerinde ise hüznün vardı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Anne, baba, ben..."

"Şşşt, canım," dedi annesi nazikçe. "Daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Şimdi dinlenmelisin."

Zayıfça başını salladı ve gözlerini bir kez daha kapattı, yorgunluk bilincini bastırıyordu.

Kontes ayağa kalktı ve kocasına Jenna'nın odasından çıkarken onu takip etmesini işaret etti.

İkili kapıyı arkalarından kapattı ve kontes kollarına aldı.

"Oh, Pen. Çok yorgun ve savunmasız görünüyor."

"Ona hâlâ sahip olduğumuz için şanslıyız." Kolunu ona doladı ve merdivenlerden çalışma odasına kadar eşlik etti. Vurulma olayının tüm izleri salondan silinmiş rağmen, yine de içeri girmeye cesaret edemiyordu.

"Onu bırakmamalıydık. Londra'da kalmasının onun için iyi bir deneyim olacağını ummuştum. onu."

"Catherine, kendini suçlayamazsın." Sürahiden doldurduğu içkiyi ona uzattı.

"İç şunu. Sanırım ikimiz de bir tane içebiliriz."

Bardağı kabul etti ve Kont'un kendi bardağını boşaltmasını izledi.

"Bu kadar sert bir şey yapacağını bilmemize imkân yoktu," diye devam etti. "Ve seni kıtaya için pişman değilim."

Yolculuklarının zevklerini çok iyi ona gülümsedi. Hâlâ dolu olan bardağı sürahinin yanına bıraktı ve bir iç çekti. "Pen, ya onu seviyorsa?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bunun ne alakası var?"

"Bunun her şeyle ilgisi var ve sen de bunu biliyorsun. Daha önce beni rahatsız eden bir şey gördüm. Sanırım Bay Douglas kızımıza aşık. Hatta kızımızın tüm çeyizi üzerine girerim."

", Catherine. Böyle bir e leşmenin imkânsız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Eşleşme hakkında hiçbir şey söylemedim," diye belirtti. "Sadece ona aşık çok açık ve Jenna'mızın güçlü duygular beslemediği bir adamla yakınlaşmasını hayal bile edemiyorum."

Kont sustu. "Ne şimdi? Bütün bunlar büyük bir fiyaskoya dönüştü. Neler olup bittiğini bile bilmiyorum. Eve geldiğimizde kızımızı yabancı bir adamın kollarında, omzunda açık bir yarayla görüyoruz ve kızımızın müstakbel kocasının, karısını öldürdüğüne ve ülkesine ihanet ettiğine inanılan babasını vurduğunu öğreniyoruz." Derin bir nefes aldı. "Bu her şeyi kapsıyor mu?"

"Sanırım oğullarımızla uzun bir konuşma yapmamızın zamanı geldi, değil mi?" "Evet," diye kabul etti Kont. "Onları çağıracağım."

Dakikalar sonra Quinn ve Sebastian çalışma odasına girdiler, yüzleri hâlâ endişeyle çizilmişti. "Henüz uyanmadı mı?" Quinn sordu.

"Evet, kısaca," diye yanıtladı Catherine. "Şu anda dinleniyor."

"Yokluğumuzda neler olup bittiğini bilmek istiyorum," dedi Kont, sözlerini sakınmadan. Beklentiyle Sebastian'a baktı.

Sebastian bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bugün olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Stuart ve babasıyla ilgili tüm bu karmaşayı almıyor bile."

Quinn öne çıktı. "Bilmek zorundayım, baba. Jenna'yı neden Stuart'la nişanladınız?"

Kont'un gözleri kısıldı. "Bunun elimizdeki konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"her şeyin ilgisi var," diye patladı Quinn. Dudakları sertti ve babasını sorgulama konusunda tereddütleri olsa bile, ifadesi ona ihanet etmiyordu. "Bütün bu olanlar yüzünden perişan oldu."

"Diline dikkat et," dedi Catherine sertçe.

Yüzü kızardı. "Özür dilerim, anne." Tekrar babasına baktı. "Stuart'la evlendiğini açıkladığınızdan beri perişan halde. Bunu izlemek çok berbattı."

"Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Kont.

"Gerçekten mi Pen, mutlu olmasını mı bekliyordun?" Catherine mırıldandı.

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Jenna'nın nasıl hissettiğini bilmeyen tek kişi ben miyim?"

"Bunu neden yaptın?" Quinn tekrar sordu.

Kont dişlerini sıkarak, "Size kendimi açıklamak niyetinde değilim," dedi.

"Hayır Pen, ben de senin gerekçeni istiyorum," dedi Catherine sessizce.

Kont şaşkınlıktan çenesi düşmüş bir halde döndü. "Catherine, şimdi sırası değil."

"Peki ne zaman? Kızımız ölümle burun buruna geldi ve şimdi yatağında umutsuzca mutsuz bir şekilde yatıyor. Bence bize, ona bir açıklama borçlusunuz."

Kont önce karısına, sonra da kendisine umutla bakan oğullarına inanamayarak baktı. Arkasındaki koltuğa oturdu, yüzünde öfke ve pişmanlık karışımı bir ifade vardı. "Vikont bir iyilik istemek için bana geldi. Seninle tanışmadan yıllar önce ailemi mahvolmaktan kurtardı, Catherine. Babam, bildiğin gibi, tüm zamanını oyun oynayarak ve içerek geçiren beceriksiz bir serseriydi. Sarhoşken her şeyini kaybettiğinde, Lord Dudley yeminini geri aldı ve bana hatasız bir şekilde sundu.

"Bundan bahsetmedi ve geri ödeme de istemedi. Tek söylediği, bir gün benden bir iyilik isteyebileceğiydi." Ayağa kalktı ve Catherine'in önünde volta atmaya başladı. "Jenna'nın on altıncı doğum gününden bir hafta sonra beni görmeye geldi. Stuart ile Jenna arasında hazırladığı bir evlilik sözleşmesini getirdi. Şaşırmıştım ama evlilikte yanlış bir şey görmemiştim. Stuart iyi bir genç adamdı ve onunla iyi anlaşıyor gibiydi. Ancak bundan sonra Stuart, Jenna'ya karşı

Garip bir şekilde.

"Ona bu konuyu Jenna ile konuşacağımı söyledim ve sözleşmeyi hemen imzalamamız konusunda çok ısrarcı oldu. Daha sonra artık geçmişte olduğu kadar mali açıdan güvende olmadığını ima etti. Jenna' çeyizinin servetini yenilemek için uzun bir yol kat edeceği izlenimini edindim.

"Yıllar önce bana yaptığı iyiliği gündeme getirmedi ama bu konu kaldı. Onu reddedemezdim, özellikle de Stuart'ın Jenna'ya iyi bir koca olacağını düşündüğümde.

"Jenna'ya evliliklerinin her zaman görücü usulü olduğunu söyledim çünkü bunu kabul etmesinin daha kolay olacağını düşündüm. Dudley'nin onunla evlenmek istemesini Stuart'a açıklamanın başka bir yolunu bulamadım. Onun sadece çeyizinin peşinde olduğunu düşünmesini kesinlikle istemedim. Bunun her zaman planlanmış olduğunu düşünmesi daha iyiydi."

Catherine, "Demek bu konuda pek mutlu olmayacağını düşünüyordun," diye .

İçini çekti ve ona bakacak kadar uzun süre volta atmayı bıraktı. "Evet, sanırım öyle. Yoksa neden bu kadar uzun bir nişan için ısrar ettim sanıyorsunuz? Onun bu fikre alışacağını umuyordum ve açıkçası Stuart'ın da abartılı havalar ve gülünç kıyafetlerle geçirdiği evreyi atlatacağını umuyordum. Tüm bunların rol olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu bir oyundu," diye mırıldandı Sebastian. "Her şey, Vikontes'in Jenna'ya aktardığı bilgileri ondan alma girişiminden başka bir şey değildi."

"Evet, şimdi anlıyorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Stuart'la tüm bu konu hakkında konuşmayı çok isterim. Şu ana kadar sadece Bay Douglas'ın anlattıkları var."

"Eminim Jenna'yı görmeye gelecektir," konuştu Catherine. "O zaman onunla konuşabiliriz."

Quinn sert bir sesle, "Eğer gelmezse, onu buraya kendim getiririm," dedi.

Catherine, "Daha fazla kan dökülmesine izin vermeyeceğim," diye uyardı.

Kont oğullarına dik dik baktı. "Jenna'yı Stuart'la evlendirme kararımı bitirdiysek, belki biriniz Jenna'nın anneniz ve ben İtalya'dayken nasıl olup da bir sevgili edindiğini açıklayabilir."

###

Gray eve döndüğünde, salonunun kraliyet ajanlarıyla dolu olduğunu gördü. Sorularına cevap verecek havada değildi ve hemen üzerine yürüyen birine hırladı. Hemen evini terk etmelerini isteyerek kütüphanesine çekildi ve bir kadeh konyak içti.

Kapısı çalındı ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Masterson, eğer gelen sensen, kapımdan defol git."

Kapı açıldı ve Stuart Eglin -düzeltiyorum, yeni Vikont Dudley- içeri girdi. Gray konyağından bir yudum daha alarak, "Demek ," diye mırıldandı.

Stuart, "Varlığımla size yük olduğum için üzgünüm," diye söze başladı. "Ama benimle konuşmanız şart. Sorularım var. Kraliyetin cevaplanması gereken soruları var."

"Eglin, yoksa artık sana Dudley mi demeliyim?" Stuart'ın yüzünde acı ifadesi söylediğine pişman oldu.

Gray'in masasının önündeki sandalyeye yerleşti. "Lütfen bana Stuart deyin."

"Pekâlâ Stuart. Seni evime ne tür sorular getirdi?" Stuart'ın giysilerindeki belirgin farklılığı fark etmekten kendini alamadı. Geçtiğimiz haftalarda Londra'da caka satarak dolaşan züppe değildi. Her hareketi, her bakışı son derece ciddi olduğunu gösteriyordu. Bir kadının gerçekten de çekici bulabileceği biriymiş, Jenna gibi biri. Gray'in kafası bu düşünceyle biraz daha sert çarptı.

Stuart sessizce, "Jenna bana ilişkinizden söz etti," dedi. "Yani bilmem gereken şey, Jenna'nın

Annemin verdiği bilgilerin ayrıntılarını size anlattım."

"Mektupları kastediyorsunuz."

"Evet, aynen öyle."

"Hayır, . Keşke yapsaydı. Belki de yapmasaydım..." En iyi seçim bu olsa bile onu geri çevirdiğini kabul etmek sözünü yarıda kesti. Boğazını temizledi ve devam etti. "Bunu öğrendim çünkü hizmetçisi bu sabah bana geldi ve nişanı yapmazsa babanın Jenna'yı tehdit edeceğini söyledi. Geldiğimde ona doğrultulmuş bir silahı vardı."

"Yüce Tanrım. Onu öldürebilirdi." salladı, hüzün gözlerine yansımıştı. "Benim hakkımda ne düşünüyor olmalı? İşlerin bu kadar ileri gideceğini hayal bile edemezdin. Keşke Jenna'ya sırrımı açsaydım."

Gray sessiz kaldı, bu muamma adama ne söyleyeceğinden hiç emin değildi. Henüz ona güvenilebileceğinden de tam olarak emin değildi.

"Onu bıraktığında nasıldı?"

"Doktor topu çıkardı ve tamamen iyileşeceğini düşündü. Ben ayrıldığımda dinleniyordu."

Stuart oturduğu yerden kalktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim Bay Douglas. Tek üzüntüm ailemin utancına karışmış olmanız. Kendim çıkarım."

Gitmek için döndü ama Gray ona seslendi. "Hala Jenna ile evlenmeyi düşünüyor musun?"

Durdu ve yavaşça arkasına dönerek ona sert bir bakış fırlattı. "İstedığinin ben olduğumu sanmıyorum"

###

Jenna gece boyunca deliksiz uyudu, birkaç kez uyandığında annesini başucunda buldu. varlığı ne kadar rahatlatıcıydı ve kendini annesinin kollarına atıp hissettiği tüm acıyı boşaltmak ne kadar cazipti.

Gözlerini açtığında pencereden giren güneş ışığını görünce annesini aramak için etrafına bakındı. Onu yatağın yanındaki sandalyede uyurken görünce gülümsedi. Son derece dikkatli bir şekilde kolunu yoklayarak çalıştı.

Omzuna bıçak gibi bir ağrı saplandığında midesi bulandı. Sakin bir nefes alarak yastığın üzerine .

"Jenna, hayatım, uyanmışsın," diye haykırdı annesi, ona yardım etmek için koşarak.

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Koluna keskin bir acı daha saplanırken kısık bir inilti duyuldu.

"Hareket etmeye çalışma," diye telaşlandı annesi. "Oturmak istersen arkana birkaç yastık koyarım. yukarı."

"Ne zaman döndün?"

Annesi durdu ve gülümsedi. "Daha yeni dönmüştük ki Bay Douglas seni misafir odası. Hayal ettiğimiz gibi bir eve dönüş değildi."

"Özür dilerim." Sesi titredi ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Sus. Baban ve ben iyi olacağın için çok minnettarız. Bize yaşattığın korkuyu hayal bile edemezsin." Kontes yastıkları Jenna'nın başının etrafına sıkıştırırken gözleri şüphe uyandıracak kadar ıslaktı.

"Ah anne," diye fısıldadı. "Her şeyi berbat ettim."

Catherine yatağının kenarına oturdu ve Jenna'nın saçlarını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Eğer bu konuda konuşmak istersen seni dinlemeye ."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Bay Douglas ile başlamaya ne dersiniz?"

###

Thomas Stuart'ı fuayeye kabul sırasında Catherine merdivenlerden indi. Gerçekten de son dört yıldaki Stuart'tan çok farklıydı. Başını kaldırıp Catherine'in en alt basamakta durduğunu görünce yüzündeki ifade donuklaştı. Kadın aşağı indi ve fuayeyi geçerek Stuart'ın önünde durdu. "Geldiğine sevindim Stuart. Pek çok sorumuz var ve görünüşe göre bunları yanıtlayabilecek tek kişi sensin."

"Jenna uyandı mı? Onunla konuşmak istiyordum," dedi onun sözlerini duymazdan gelerek. "Dinleniyor. Belki misafir odasında bekleyebilirsiniz?"

Koluna girdi ve onu ailenin geri kalanının toplandığı salona doğru götürdü. Girişte durakladı, yüzünde acı bir ifade belirdi.

"Ne kadar da düşüncesizim," dedi kızcağız gergin bir sesle. "Çalışma odasında toplanmamızı mı tercih edersiniz?"

Bir anlık duraksamadan sonra, "Misafir odası iyi," dedi.

Birlikte içeri girdiklerinde kadının eli adamın kolunda sıkılaştı. Stuart odaya girdiğinde herkes ayağa kalktı ve Kont hemen ona yaklaştı.

"Stuart, açıklaman gereken çok şey var. Biz de senin gelmeni bekliyorduk."

"Hepinize bir açıklama ve en içten özürlerimi borçlu olduğumu biliyorum ama önce Jenna'yla konuşmalıyım. İlk yükümlülüğüm ona karşı." Sesinde öyle bir acı vardı ki, Catherine'in yüreği daraldı.

Quinn, "Bu kabul edilemez," diye bağırarak Stuart'ın karşısına dikildi. "Lanet olsun Stuart, sana güvendik. Senin maskeli balonuna katlandık. Jenna'nın ölümüne yol açabilecek bir işe karışacağını hiç düşünmemiştim."

Kont yumuşak bir sesle, "Quinn, yeter," dedi.

Quinn arkasını döndü ve bakmayı reddederek pencereye doğru yürüdü.

Kont tekrar Stuart'a döndü. "Katılıyorum, Jenna'yla telafi gereken çok şey var ama onunla konuşur konuşmaz bir açıklama olacağım."

"Teşekkür ederim lordum. Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

Kont elini Stuart'ın omzuna koydu. "Hayır oğlum, baban hepimizi hayal kırıklığına uğrattı. Sen ve Bay Douglas olmasaydınız kızım hayatta olmazdı." Sesi çatallaştı ve kaçırdı.

Stuart yüz ifadesini korumaya çalışıyordu ama gözyaşlarına çok yakın görünüyordu. "Şimdi yukarı çıkıp Jenna'yı görmek istiyorum. Onu üzmeyeceğime söz veriyorum."

Kont merakla Catherine'e baktı, o da onaylarcasına başını salladı. Catherine onun koluna girerek, "Sizi odasına götüreyim," dedi.

Jenna'nın odasının önünde durduklarında, "Burada bekle," dedi. "Ona burada olduğunu söyleyeceğim." Jenna annesinin ona seslenen yumuşak sesiyle uyandı. "Jenna, hayatım, Stuart seni görmeye geldi." "Stuart burada mı?" diye sormayı başardı.

"Kapınızın önünde bekliyor. Onu içeri alayım mı?"

için çabaladı, aceleyle elbisesini düzeltti - gece içine nasıl girmişti? "İyi görünüyorsun canım. Alçakgönüllülüğün resmi."

Yine de yorganı çenesine kadar çekti. Annesi kapıya doğru yürüdü ve Stuart'ı içeri girmesini işaret ettikten sonra sessizce .

Stuart odasına onun bir kez daha ne kadar tanıdık geldiğini fark etti. Son birkaç haftadır Londra'da caka satarak dolaşan adama hiç benzemiyordu. Elinde bir

Sandalyeyi yatağının yanına çekti ve yanına . Onun elini kendi elinin içine aldı. "Sana bir özür borçluyum Jenna. Ve uzun bir açıklama."

"Baban, o... öldü mü?"

Başını salladı, gözleri kısılmıştı.

"Özür dilerim."

"Olma. Gözünü bile kırpmadan seni öldürebilirdi."

"Neden? Neden beni aldattın?" Ona çok daha fazlasını sormak istiyordu ama en acil soruyla yetindi.

"Yapmak zorundaydım. İnandırıcı olmak zorundaydım. Herkesin beni sandığı gibi sinir bozucu biri olmadığımı kimsenin anlamasına izin veremezdim."

"Ama neden böyle davrandınız? İhtiyacınız olan bilgiyi kendiniz toplayamaz mıydınız?"

"Hayır. Jenna, yakalamaya çalıştığım tek adam babam değildi. Savaştan sonra yakalanmaktan kurtulan pek çok Fransız casusu oldu. Kılık değiştirerek kimsenin beni ciddiye almayacağını garanti ettim. Beni asla bir tehdit olarak görmeyin. Sözde bir aptalın yanında dilin ne kadar özgür olduğunu görseniz şaşırırsınız."

"Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi, boynunda utançtan bir kızarıklık belirmişti. "Senin hakkında söylediğim şeyler."

"Kendini kötü hissetme. Ben de bunların hepsiydim. Ben de kendimi pek sevmezdim. Gösterimin bu kadar başarılı olmasını kesinlikle başkalarına karşı kullanmadım."

"Baban anneni gerçekten öldürdü mü?" Vikont her şeyi itiraf etmiş olsa da, babasının bu kadar kötü biri olduğunu hâlâ kavrayamamıştı.

"Sizinle konuşmak istememin nedenlerinden biri de . Annemin bıraktığı mektupları gören tek kişi . Bunu inkar etmedi. Aslında onunla yüzleştiginizde bunu haklı çıkardı. Ama annemin ne yazdığını görmek istedim. Tabii mektupları benimle paylaşmanızın bir sakıncası yoksa."

Bakışlarını ellerine çevirdi. "Yalan söyledim. Mektuplar hakkında değil ama reddedilemez bir kanıtı sahip olduğum konusunda. Açıkçası katil ve hainin sen olduğunu düşündüğümünden beri. Baban olduğunu ancak ona şüphelerimi anlattıktan sonra fark ettim," diye mırıldandı. "Annenin mektubunu yanlış yorumlamışım."

"O mektupları alabilir miyim, Jenna?"

Başını salladı. "Babamın masasındalar. iste. Annen kanıtları olduğunu ve Londra'da sakladığını not etmişKız kardeşini aramanı tavsiye ederim. Kız kardeşinin başına gelenler hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiği izlenimine kapıldım."

ve onun alnından öptü. "Kaybettiğimiz yılları telafi etmek için daha çok zaman harcamayı planlıyorum. Sebastian ve Quinn ile de telafi etmem gereken çok şey var. Şimdi seni dinlenmen için yalnız bırakacağım. İyileşmeni istiyorum ki benimle düzgün bir şekilde "

Adamın gözlerindeki şeytani pırıltıya güldü ve hemen ardından yaptığına pişman oldu. Omzuna bir ağrı saplandı ve buna karşı gözlerini kapadı.

"Seni özledim Stuart," dedi usulca. "Gerçek Stuart'ı." "Ben de seni özledim, Sprite."

Yatağının yanında durmak için ayağa kalktığı anda yeşil gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

"Şimdi uyu," dedi endişeli bir sesle. "Ailene açıklamam gereken bazı şeyler var."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Stuart?" diye seslendi.

Durakladı ve geri döndü. "Evet, Jenna?"

"Annenizin mektubunda. 'En büyük gördüğüm oda'dan bahsediyordu. Neyi anlayamadım. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Stuart'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Evet. Evet, öyle. Jenna, teşekkür
." Döndü ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Bir hafta oldu Pen, bir hafta! Ve o her geçen gün bizden daha da uzaklaşıyor," diye bağırdı Catherine. Kontun yazışmaları gözden geçirdiği masanın önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. "Omzu iyileşiyor ama her geçen gün daha da umutsuzluğa kapılıyor."

"Buraya gel tatlım," dedi masasından uzaklaşarak.

Ellerini havaya kaldırdı ve ona doğru yürüdü. Ayağa kalktı, kollarını doladı ve çenesini başının üzerine koydu.

"Ne yapacağız Pen?"

"Bilemiyorum. Sanırım ona zaman tanınmalı ve biraz daha rahat bırakmalıyız. Geçtiğimiz haftalarda çok şey yaşadı."

"Bunu atlatabileceğini hiç sanmıyorum. Belli ki Bay Douglas'a aşık." "Onu elde etmek için kapımızı kırıp döktüğü söylenemez," diye . "Belki de onun için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordur."

"Bilmiyorum, tatlım. Onu bu şekilde görmekten ben de nefret ediyorum ama zamanla iyileşecek. Tüm bunları geride bırakacak."

"Onunla konuşmalısın, Pen. Tüm bunlar beri ikiniz uzun uzun konuşmadınız." Uzun bir iç geçirdi. "Sanırım bunu yapana kadar huzur bulmama izin vermeyeceksin?"

Onu kaburgalarından dirsekledi.

"Ah! Bunu bir emir olarak kabul ediyorum. , ilk fırsatta Jenna ile konuşacağım."

Kapıdan gelen bir ses ikisinin de başını çevirmesine neden oldu. Jenna kapı aralığında duruyordu, kolu askıya sıkıca bağlanmıştı.

"Jenna, sevgilim!" Catherine ona doğru koştu. "Her şey mı?" "Evet, anne. Dışarı çıkıyorum ve endişelenmeni istemedim."

Catherine kocasına endişeli bir bakış attıktan sonra Jenna'ya döndü. "Dışarıda mı? Dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Çok fazla dinlendim. Yatakta dakika daha yatarsam aklımı kaybedebilirim," dedi gülerek. "Ben sadece yetimhaneye gidiyorum. Siz yokken orayı ziyaret ettim ve çocuklara oldukça bağlandım."

"Size eşlik etmemi ister misiniz?" Catherine teklif etti.

Jenna gülümsedi. "Hayır, buna gerek yok anne. Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

Catherine durakladı ve Kont'a baktı. Adam hafifçe omuz silkti. İç çekerek bir kez daha Jenna'ya döndü. ", sevgilim. Kendini fazla yorma."

Jenna'nın çalışma odasından çıkışını izledi, sonra dönüp kocasına kaşlarını kaldırdı. "Jenna bir yetimhaneye mi gidiyor? Bunun onun favorilerinden biri olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Kont yumuşak bir sesle, "Sanırım kızımız hakkında yeni öğrendiğimiz pek çok şey var," dedi.

###

Jenna uzun bir süre arabada oturup çocuk yurduna giden yürüyüş yoluna baktı. Doğruyu gerekirse, Gray'in bugün orada olmaması için dua ediyordu. Onu tekrar görmek onu öldürebilirdi.

Kapı açıldı ve uşak dikkatle merdivenlerden inmesine yardım etti. Kolu hâlâ ağrısa da bu rahatsızlığa alışmıştı. Her geçen gün acım biraz daha azaldı. Fakat

Kalbindeki acı hâlâ tüm şiddetiyle yanıyordu.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Bayan Drennan hemen kapıyı açtı, Jenna'yı gördüğüne çok sevinmişti. Askıyı gördüğünde yüz ifadesi karardı.

"İyi misiniz leydim?"

"Gayet iyi," diye güvence verdi Jenna. "Sadece basit bir kaza. Eğer uyumuyorlarsa çocukları görmek isterim."

"Hiç de değil. Her zamanki gibi sizi gördüklerine çok sevinecekler."

Eliyle içeriyi işaret etti ve Jenna da onu takip etti. Çok geçmeden Jenna kendini düzine çocuğun kucağında buldu ve kalbi bir haftadan uzun bir süredir ilk kez yükseldi.

Çocuksu gülümsemeleri, sarılmaları ve öpücükleri Meg'in içini ısıttı. Meg ona doğru sokuldu ve onun yaralanmamış koluna sarıldı. Meg'in altın buklelerini öptü ve onun tatlı kokusunu içine çekti.

"Hepiniz bir hikaye ister misiniz?"

Evet korusu neredeyse kulakları sağır edecekti.

Onlar etrafta dolanırken gülümsedi. "Birin bir hikâye seçmesine ihtiyacım var, sonra da kitabı tutacak ve sayfaları benim için çevirecek özel bir gönüllüye ihtiyacım var. Gördüğünüz gibi kolumu incittim, bu yüzden kitabı tutamıyorum."

Bandajını incelemek için içeri doluştuklarında odayı bir dizi sempatik oohhh sesi doldurdu. Sonunda onları ikna ederek önündeki koltuklara ve hikâyeye başladı.

Son sayfayı okurken başını kaldırdığında Gray'in kapıda durduğunu gördü. Nefesi boğazında düğümlendi. Aynı hem korkunç hem de harika görünüyordu. Saçları dağınıktı, birkaç günlük sakalının izi çenesini karartmıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Son kelimedede sesi soluklaştı ve çocuklara ıslıl ıslıl gülümsedi. "Şimdi oynamaya gidiyoruz."

Ayağa fırladılar ve odanın karşısındaki oyuncaklara doğru koştular. Kısa süre sonra, kendilerini oyunlarına kaptırdıklarında, sevinç çığlıkları evin içinde yankılandı.

Jenna ayağa kalktı ve yavaşça Gray'in durduğu yere doğru yürüdü. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

Gözleri kısıldı. Sorabileceği onca soru arasında bunu hayal edememişti. "Buraya çocukları görmeye . Siz beni istemeseniz ya da bana ihtiyaç da onlar istiyor."

Sesinde duyduğu acıyı lanetledi, ama dışarı çıkmasını engelleyemeyecek kadar keskin bir şekilde hissetti.

"Jenna, ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok. Ben de tam ."

Kendini toparladı ve çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. İçten içe ölüyor olabilirdi ama o bunu asla anlamayacaktı. Gururu çok büyüktü.

"İyi misin?" diye sordu usulca, kadın neredeyse onu geçmeyi başarmıştı.

Durdu ve gözlerine bakmak için başını çevirdi. Derin derin baktı ama tek gördüğü hüznün ve acıydı. Gözyaşlarının gözlerine dolmamasını dileyerek başka tarafa baktı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Arkasına bile bakmadan evden çıktı ve aceleyle kendisini bekleyen arabasına geri döndü. Oturmadan önce gözyaşları döküldü.

####

Jenna kayıtsızca pencereden dışarı bakarken gözyaşları zaten şişmiş olan göz kapaklarını

sızlatıyordu. Yetimhaneye yaptığı yolculuk ruhunu canlandırmış olsa da kalbine de bir darbe indirmişti.

Son bir haftadır sersemlemiş bir haldeydi. Nişanının bozulduğu haberi

hafif bir merak uyandırdı ama gerçek bir şok yaratmadı. Stuart henüz dış görünüşü olmadan halkın karşısına çıkmamıştı, bu yüzden toplum muhtemelen Jenna'ya sempati duyuyordu.

Kırılan nişanıyla birlikte, ailesi onun yaralanma hikayesini de yaymıştı. Tamamen utanç verici bir hikayeydi ama en azından herkes inanmıştı. Bir kazaydı. Babasının düello duvardan düşürmüş ve biri ateş almıştı.

Bu saçmalık karşısında gözlerini devirdi ama Vikont Dudley'nin ölümünden sorumlu kişi olmaktansa beceriksiz bir kadın olması daha iyiydi. azından dolaylı olarak.

Aynı hafta Vikont Dudley'nin düello tabancasıyla kazara kendini vurmuş olması da pek dikkat çekmedi.

İyi dilekler, çiçekler ve mektuplarla kuşatılmıştı. Her gün desteklerini sunmak için ziyaretçiler geliyordu ama o görmeyi reddediyordu.

İçi parçalanırken yüzüne bir gülümseme yerleştirmek imkânsızdı. Onu tüketen acısını saklamak istemiyordu.

Ve bugün, reddedilişinden bu yana ilk kez Gray'le yüzleşmişti. O sevdiği adamın yokluğunu aldığı her nefeste hissediyordu. Hayal ettiğinden çok daha canı yanmıştı. Birlikte oldukları kısa süre içinde onunla nasıl bu kadar güçlü bağ kurduğunu asla anlayamayacaktı ama bu bağı koparmak yavaş yavaş ölmek gibiydi.

Kapısı çalındı, ama kadın kapıyı için hiçbir hareket yapmadı. Kapı arkasından usulca tıklandı ve ayak sesleri yaklaştı.

"Jenna?" Babasının derin sesi ona ulaştı. Yanına oturdu ve Jenna yan gözle ona baktı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Korktuğu an gelmişti. Bir hafta boyunca babasının gözlerindeki hayal kırıklığını ve utancı görmek için onunla başarıyla kaçınmıştı. Ama ondan daha fazla kaçamazdı.

Daha dik oturdu ve onun gözlerinin içine bakabilmek için döndü. "Ben de seninle konuşmak istiyordum, baba."

"Nasıl hissediyorsun?"

Tarafsız soru için minnettar, gülümsedi. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Omzum artık o kadar ağrııyor."

"Peki ya yetimhaneye yaptığınız gezi? İyi geçti mi?"

"Çok iyi," dedi, çocukların sevincini hatırlayarak.

Babası sanki tam olarak ne söylemek istediğini formüle ediyormuş gibi uzun bir süre durakladı.

"Size yalan söylemeyeceğim ve eylemlerinizden dolayı hayal kırıklığına uğramadığımı . Ama açıklamanızı duymak istiyorum. Sizin kelimelerinizle."

Gözlerini kapadı ve uzun bir iç çekişle nefesini dışarı verdi. "Seni ve annemi hayal uğrattığım için özür dilerim. Yaptığım şeyin sizi incittiğini biliyorum. Ama olanlardan pişmanlık duyamam. Pişman olamam."

"Neden bana gelmedin?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Yapamadım. Senin ve annemin mutsuz olduğumu bilmenizi istemedim. Benden sizin isteklerinize uymam bekleniyordu."

"Gece vakti yabancı bir adamın evine gizlice gitmenin uygun bir alternatif olduğunu mu düşündün?" Kadının yüzü ısındı. "Hayır, sanırım değil."

"Bana gelmeliydin. Duyguların hakkında dürüst olmalıydın. Bu kadar aceleci davranmak yerine bana güvenmiş olsaydın, tüm bu durum önlenebilirdi."

"Ama bundan kaçınmak istemedim," diye ağzından kaçırıldı. "Anlıyorum."

"En azından geriye dönüp baktığımda," diye ekledi aceleyle. "Gray ile geçirdiğim zamandan pişman değilim." "Annen haklı mı? Ona aşık mısın?"

"Fark etmez," diye mırıldandı. "Beni reddetti."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Ne demek seni reddetti?"

Gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Stuartla nişanımı bozduktan sonra Gray'e gittim ve ona özgür olduğumu, birlikte olmamızı istediğimi söyledim."

"Ve seni reddetti."

Konuşamayacak kadar perişan bir halde başını salladı.

"Anlıyorum. Peki sizi çevirmek için ne sebep gösterdi?"

Tekrar gözyaşlarına yenik düşmemek için umutsuzca çabalayarak koltuğunda tekrar kaydı. Asi duygularını kontrol altına alamazsa burnu kalıcı olarak ve şişecekti. "Benimle ailemin arasını asla açmayacağını, senin ve annemin bu evliliği asla kabul etmeyeceğini ve beni seninle kendisi arasında bir seçim yapmaya zorlamayacağını söyledi."

Babasının yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Evet, bu son derece mantıklı bir açıklama gibi görünüyor."

Ona kaşlarını çatı.

"Özür dilerim," dedi kaşlarını çatarak. "Dinle Jenna. Bunun senin için zor bir dönem olduğunu biliyorum ve Tanrı biliyor ki anneni kıtaya tatile götürerek bunu daha da zorlaştırdım. Belli ki bize ihtiyacın vardı ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için özür dilerim."

Bir an durakladı ve kalkarak pencerenin önünde dolaşmaya başladı. Kadına döndü ve pişmanlık dolu bir ses tonuyla devam etti. "Stuart'la nişanlanmanızı ele alış biçiminin iyi olmadığını şimdi anlıyorum. Böyle bir evliliği kabul edeceğini varsaymışım, daha doğrusu ummuştum. Stuart'ın kusursuz bir karaktere sahip sağlam bir genç adam olduğuna güveniyordum. Gerçekten de sonunda yanılmadım. Ben sadece senin için iyi bir geleceği güvence altına alıyordum, ya da ben öyle sanıyordum."

Sanki anlamasını istiyormuş gibi dikkatle ona baktı. "Vikont'un kontrat için bana yaklaştığını itiraf etmeliyim. Bir nişan arayışında değildim ama yıllardır arkadaş olan iki aile arasında sağlam bir eşleşme gibi görünüyordu. Ve," dedi son heceyi uzatarak. "Ona bir borcum vardı. Yıllar öncesinden. Bu yüzden bana gelip evlenme teklif ettiğinde reddedemezdim. Özellikle de artık ceplerinin o kadar da dolgun olmadığını ima ettiğinde." Sözüünü kesti, kadının ifadesine vereceği tepkiyi ölçüyordu.

Jenna şok içinde ona baktı. "Yani çocukken nişanlanmamış ?"

salladı, pişmanlık yüzünü kaplamıştı. "Sana bunu söyledim çünkü seninle çeyizin için evlendiğini düşünmeni istemedim. Stuart'la uzun süredir eden ilişkinizin dostane bir evliliğe dönüşeceğini ummuştum. Yanılmışım."

Babasının söylediği şeyin büyüklüğünü anlamakta zorlanıyordu. Hatalı olduğunu kabul ediyordu. Hiç duyulmamış bir şey! İngiltere'de görücü usulü evlilikler yağmur kadar sıradandı, ama babası Stuart'la evlenmekle hata ettiğini kabul

Kız konuşmadan devam etti. "Neredeyse bir yirmi yaşındasın. Kendi kararlarını vermek için yeterince büyüksün. Bana acı verse de müdahale etmeyeceğim, ama senin kararlarına güveniyorum. Seni birlikte olmak istemediğin biriyle evlenmeye zorlamayacağım."

Ağzı açık kaldı. Ona bağımsızlık mı teklif ediyordu? Ama bedeli ne olacaktı? Endişe onu ele geçirdi. Onu evlatlıktan reddetmeye mi hazırlanıyordu?

Onun düşüncelerini okumuş gibiydi ve bir kahkaha attı. "Elbette istediğin kadar annen ve benimle kalabilirsin. Çeyizine dokunulmayacak. Sana cömertçe yardım ettim ve bunu değiştirmeye

niyetim yok."

"İstediğim kişiyle evlenmekte özgür olduğumu mu söylüyorsunuz?" Zayıf bir umut ışığı belirmeye başladı.

"Sağduyulu davranacağınızı umuyorum ama evet. Size engel olmayacağım. Ayrıca bana danışılmasını da beklerim. Kaçmak yok. yok. Ve eğer evlenmeyi asla seçmezseniz, bana acı verse de kararınızı destekleyeceğim."

Jenna babasına yakından baktı, gözleri üzgün ve pişmanlık doluydu. "Çok utanıyorum." Onun gözleriyle daha fazla karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı.

Çenesini kavradı ve onu arkasına bakmaya zorladı. "Ne olursa olsun, sen Penbury Kontu'nun kızıydın. Bizler gururlu , hep öyle olduk. Başını öne eğmen için hiçbir sebep yok."

Günahları hakkında daha fazla konuşulmayacağını fark ederek gülümsedi. Konu resmen kapanmıştı. "Seni seviyorum," dedi onu kucaklamak için beceriksizce ayağa kalkarak.

kollarının arasına aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum kızım. Sadece senin için en iyisini istiyorum."

Adam omzuna çarptığında kadın irkildi. Adam hızla çekildi. "Özür dilerim."

Onu bıraktı ve odadan çıkmak için döndü. "sonra bana geleceğine söz ver. Her zaman ulaşılabilir olmadığımı biliyorum ama bunu değiştirmeye niyetliyim."

Kadın salladı ve adam kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Dans ediyor olmalıydı. Şarkı söylemeli. Tamamen coşkulu hissetmeliydi. Sonunda, başından beri istediği şeyi elde . Bir seçim. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Çünkü seçimi onu istemiyordu.

Ama bunun üzerinde daha fazla durmasına izin vermeyecekti. Bir haftadır saklandığı kayanın altından çıkma vakti gelmişti. Bir daha gerçekten yaşamayı düşünemese bile ölemezdi.

###

O akşam, ailesi döndüğünden beri ilk kez akşam yemeğine gitti. Yemek odasına girdiğinde onların şaşkın bakışlarını kaçırmadı.

Akşam yemeği büfeden servis edilen sıradan bir büfeydi, bu yüzden bir tabak aldı ve üzerine yiyecek yerleştirmekle meşgul oldu. Ancak tek elle tabak hazırlamanın ne kadar zor olacağını tahmin edememişti.

Quinn onun yanında, "Buyurun, izin ,"

dedi. Kadın döndü ve gülümsedi.

"Teşekkür ."

Tabağını aldı ve mezelerden cömert porsiyonlar sunmaya başladı. "Sizi odanızdan çıktığınızı gördüğüme sevindim."

Ona masaya kadar eşlik etti ve Sebastian'ın koltuğuyla kendi koltuğunun arasına yerleşti. Sebastian da ona sıcak bir gülümseme takındı. "Nasıl hissediyorsun Sprite?"

"Çok daha iyi." Kendisine yöneltilen bakışlardan kaçınarak çatalıyla meşgul oldu. Hepsinin ona , moralinin düzelip düzelmediğine karar vermeye çalıştıklarını ama gözlerindeki acıma duygusunu görmeye dayanamıyordu.

Babası boğazını temizledi ve o masanın başına baktı. "Annen ve ben Westerleigh'e dönmek için en uygun zamanın ne zaman olacağını tartışıyorduk. Çok uzun zamandır uzaktaydık. Sanırım hepimiz geri dönmek için sabırsızlanıyoruz."

Panik onu ele geçirdi. Eve dönerlerse Gray'i bir daha asla göremeyebilirdi. Londra'ya dönmeleri bir yıl sürebilirdi, hatta babasının bu konuda herhangi bir söz hakkı varsa daha da uzun sürebilirdi. Birlikte bir gelecekleri olmadığını bilmesine rağmen, onu göremeyeceği düşüncesine

katlanamıyordu.

Ama aynı zamanda onu *görmek* acı verici olacaktı. Belki de eve dönmesi en iyisiydi. Belki de

onu başka bir kadınla görmesi mahvederdi. Ve Gray gibi bir adamın kadın arkadaşı için uzağa bakması gerekmezdi.

"Jenna seyahat edebilecek duruma gelir , yavaş bir tempoyla eve dönebileceğimizi ve gece için bir anda mola verebileceğimizi düşündüm."

Babasının sesi düşüncelerini böldü. Gidiyorlardı. Yakında.

"Bence bu çok güzel bir fikir, Pen," diye konuştu annesi. "İtiraf etmeliyim ki eve dönmek için sabırsızlanıyorum." "Peki ya sen, Sebastian... Quinn?" diye sordu babası.

Başlarıyla onayladıktan sonra tüm gözler Jenna'ya döndü.

"Ya sen Jenna? Eve dönmeye hazır mısın? Şimdilik Londra'yı yeterince yaşadığını düşünüyorum."

Artık talaş tadında olan yemeği yuttu ve başını salladı.

"O zaman anlaştık," diye açıkladı babası. "Doktor Jenna'nın seyahat edebilecek kadar sağlıklı olduğunu söylediğinde yola çıkacağız."

####

Gray bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü, içindekiler gözünün önünde bulanıklaştı. Tam bir haftayı sersemlemiş bir halde geçirmiş, tek isteği ruhunun derinliklerinde hissettiği acıyı uyuşturmak olmuştu. Ne yazık ki bunun için göstermesi gereken tek şey, iğrenç bir baş ağrısı şeklinde daha fazla acı .

Birçok kez Jenna'nın evine gitmenin eşiğine gelmişti. Sadece nasıl bilmek istiyordu. Acı çekip çekmediğini. Sadece onu birkaç dakika görmek için. Ama her seferinde hoş karşılanmayacağını geri dönmüştü.

Ve sonra yetimhanede ortaya çıkmıştı. Ölmek üzere olan bir adamın gördüğü bir hayal gibi. Onun çocuklara kitap okuyuşunu izlemiş, melodik sesinden tamamen büyülenmişti. Sonra kız ona baktı ve adam neredeyse onun sıcak kahverengi gözlerinde boğulacaktı.

Ne kadar savunmasız görünüyordu. Kolu askıdaydı. çektiği acı karşısında içi bir kez daha cız etmişti. Ve tüm bunlar onu koruyamadığı için olmuştu.

Onunla sesinde öyle bir acıyla konuşmuştu ki, neredeyse onu ezip geçecekti. yetimhaneden çıkıp gitmesine ve bir kez daha hayatından çıkmasına izin vermek tüm gücünü almıştı.

Roslyn öldüğünde bile kendini bu kadar yıkılmış ve yalnız hissetmemişti. Ona aşk ve mutluluk için bir şans daha verilmişti ve o bunu heba etmişti. Hayır. Böyle olması gerekmiyordu ve bunu en başından fark etmeliydi. Evine geldiği ilk gün onu geri çevirmeliydi.

Kütüphanesinin kapısı çalındı. "buradan," diye hırladı.

Öfkeyle kapı açıldı ve Masterson tokmağı tutarak durdu. "Leydi Lockhart sizi görmeye geldi, efendim. Onu görmeniz konusunda çok ısrarcıydı."

Küfretti ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Alkol kokuyordu ve bir haftadır tıraş olmamıştı. Kısacası cehennem gibi görünüyordu. "Onu içeri al," diye homurdandı.

"Kendinize için biraz zaman ayırmak ister misiniz? Onu misafir odasında bekletebilirim." "Onu içeri al dedim!"

Kâhya onun ses tonundaki vahşet karşısında irkildi ve aceleyle geri çekildi. Gray içkiyi masasına çarptı, sıvı ağzından taştı.

Birkaç dakika sonra Leydi Lockhart çekingen bir tavırla odaya girdi. Kibarca ayağa kalktı ve masasına doğru yürüdü. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti. Adam tekrar yerine oturdu ve Roberta da zarif bir şekilde koltuğuna yerleşti. "Seni buraya getiren nedir, Roberta?"

"Rahatsız edici söylentiler duydum Gray. Senin için endişelendim ve seni bizzat görmeye geldim."

"Ne söylentisi?" diye sordu. Omurgasından aşağı bir korku titremesi geçti. Jenna ile olan ilişkisi ortaya çıkmış mıydı?

"Leydi Jenna'nın bir yara aldığını ve ailesinin evinde iyileşmekte olduğunu duydum. Sonra Vikont Dudley'nin ani ölüm haberi geldi. Şaşırtıcı bir tesadüf gibi görünüyordu." Durakladı ve araştırıcı gözlerle ona baktı. "Uzun zamandır Leydi Jenna ile aranızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Bu yüzden onun yaralandığını duyduğumda elbette sizin için endişelendim."

Sessiz kaldı, ona sırrını açıp açmamak konusunda içsel bir savaş veriyordu. Roslyn'in ölümünü takip eden günlerde öğrendiği gibi, onunla konuşmak oldukça kolaydı.

"Yine yaptım, Roberta."

"Neyi yaptın?"

"Sahip olamayacağım bir kadınla ilişkiye girdim," diye mırıldandı.

Kadının yüzü sempati ile buruştu. "Onu seviyorsun."

Başını salladı, masasının üzerindeki bardağa baktı ve kenarını parmakladı. "Ve o da duygulara karşılık vermiyor mu?"

"Beni sevdiğini söylüyor ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu hiçbir şeyi değiştirmez. Roslyn ve benim bir geleceğimiz olduğundan daha fazla birlikte olamayız." Sesindeki acıyı geri almak istedi ama sesini dışarı verdi.

"Çok özür dilerim."

Sandalyesine geri oturdu ve başını arkaya atarak tavana baktı. "Sana bir şey sormak istiyorum. Dürüstçe cevaplamanı istediğim bir şey."

"Tabii ki. Ne istersen."

Tekrar öne oturarak bakışlarıyla onu kısırdı. "Sana ve Roslyn'in babasına gelip Roslyn'in elini ne derdin?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve aceleyle başka tarafa baktı. Bir mendil bulmak için çantasını karıştırdı ve gözlerini kuruladı. Nazikçe burnunu çekerek iki eliyle retikülünü kavradı. "Bilmiyorum Gray. Sadece bilmiyorum. İtiraf etmek beni utandırır da içten içe seni geri çevireceklerini düşünüyorum. Ama Roslyn'le birlikte Gretna Green'e koşmak zorunda kalmayacağınız başka bir seçeneğe ulaşılabileceğini düşünmek istiyorum."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Daha önce de söylediğimi biliyorum ama ne kadar üzgün olduğumu ve olanlardan ne kadar pişmanlık duyduğumu anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Senden alınanlar için ben de üzgünüm. Kocamın Roslyn'i eve döndürmek için böylesine alçakça bir yalan söylediğine her zaman pişman oldum. Onun bana olan bağlılığından faydalandı. Ve şimdi onun yüzünden onu bir daha asla göremeyeceğim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken arkasını döndü.

Retikülünü toplayıp mendilini bir kenara koyduktan sonra titrek adımlarla ayağa kalktı. "Seni tutmayacağım. Sadece nasıl görmek istedim." Gitmek için döndü ama durdu ve yavaşça geri onunla yüzleşti. "Berbat görünüyorsun Gray. Eğer onu seviyorsan, onun için savaş. Bu kadar kolay pes etme. Ona ve kimsenin seni durdurmasına izin verme. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. İşler senin için yolunda gitmeyebilir ama onun bu kadar kolay gitmesine izin verirsen kendinle yaşayabilir misin?"

"Onun için savaş, Gray. Eğer onu istiyorsan, onun için savaş." Arkasını odadan hızla çıktı ve Grayi arkasından bakakaldı.

Elindeki bardağa baktı ve onu odanın bir ucuna fırlattı, duvara çarpıp parçalanmasını

memnuniyetle dinledi.

Korkak.

Hayır, onun için savaşmamıştı. Ona asla sahip olamayacağı gerçeğini fazlasıyla kabullenmişti. Çok fazla kabullenmişti.

Gretna Green'e kaçmayı reddettiği için kendini kötü ama ona onu sevdiğini ve bir hayat istediğini söyleyebilirdi. Onunla birlikte olmak için şeyi yapabileceğini, hatta kendisini babasının merhametine bile söyleyebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Onu geri çevirmiş ve kalbini kırmıştı.

Onu hak etmiyordu.

Kolunu öfkeyle masasının üzerinde gezdirirken eşyalar yere saçıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

Ondan vazgeçemezdi. Savaşmadan olmazdı. Ama babasını rızasını almaya ikna edemezse sonuçlarına katlanabilir miydi? Kesin olan bir şey vardı ki, şu anda olduğu gibi yaşamaya devam edemezdi. Onsuz her gün biraz daha ölüyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gray omuzlarını dikleştirdi ve Penbury'lerin evinin kapısını çaldı. Her hareketinde kararlılık vardı. Ortaya çıkacak manzara hoşuna gitmemişti ama Jenna'yı almadan gitmeyecekti.

Kâhya kapıyı açtı ve merakla dışarı baktı. Gray, "Grayson Douglas, Penbury Kontu'nu görmek istiyor," dedi.

Kâhyanın gözleri büyüdü ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu taraftan efendim. Kont sizi bekliyordu."

Onu mu bekliyordun? Bu da neydi böyle? Aceleyle eve geri dönmeden önce kâhyanın tuhaf ifadesini düşünecek zamanı olmamıştı. Gray onu takip etti, antredeki sandıkların ve valizlerin etrafından dolaştı.

Hizmetçiler uşaklar ileri geri koşuşturarak fuayeye daha fazla eşya taşıyordu. Sağında, misafir odasındaki mobilyalar beyaz çarşafarla örtölüyordu. Dehşet midesine yerleşti. Jenna'nın ailesi taşraya çekilmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Uşak durdu ve çalışma odasının kapısını çaldı. Kontun boğuk sesi kapıdan içeri süzöldü ve uşak aceleyle içeri girdi. Bir dakika sonra geri döndü. "Kont şimdi sizinle görüşecek."

Gray kütüphaneye girdiğinde Jenna'iki erkek kardeşinin kontun masasının önünde gördü. İçten içe inledi. Bu uzun sürecek bir mesele .

Kont sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini ensesinde birleştirdi. "Bay Douglas. Ziyaretinizden duyduğum onuru neye borçluyum?"

"Sizinle kızınız hakkında konuşmaya geldim."

"Sadede gelen severim."

"O zaman ben de kendi işime bakayım," dedi Gray sakın bir sesle.

Kont oturduğu yerden kalkarak, "Bir içki ister misiniz?" diye sordu. Sürahiden doldurmaya başladı. Gray'in bakışları Jenna'nın şimdiye kadar oldukça sessiz kalan kardeşlerine kaydı. Yine de ona dik dik bakıyor, gözleriyle zarar vermeyi vaat ediyorlardı.

Gray neredeyse kıkırdıyordu. Ne kadar da dikenliydi. Jenna'nın evden çıkabilmesi bile bir mucizeydi.

Kont, Gray'in durduğu masanın önüne ve ona bir bardak uzattı. Sonra masanın kenarına yaslandı, rahat tavrı gözlerindeki keskin ilgiyle tam tezat oluşturuyordu. "Ne diyordunuz? Çabuk ol, gitmeden önce toparlanmamız gereken daha çok şey var."

"Jenna ile evlenmek için onayınızı istiyorum."

Kont, Jenna'nın saçının rengine samur renkli bir kaşını kaldırdı. "Kızım ile bu kadar oynadıktan sonra evime girmeye ve benden onay istemeye nasıl cüret edersin? Sana bir şey talep etme hakkını kim veriyor?"

"Bana bu hakkı veren şey, benim onu, onun da beni seviyor olması."

Kont kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ahhh aşk," dedi. "Buraya hüznölü aşk hikâyeleri anlattığın için edip kızımı almana izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Senin ne düşündüğün umurumda değıl," dedi Gray alçak bir sesle. "Önemli olan Jenna'nın ne düşündüğü. Buraya yalvarmaya gelmedim, ayaklarına da kapanmayacağım. Eğer kızınızı

düşündüğüm kadar önemsiyorsanız, onun mutluluğunu hiç umursamayan biriyle yaşamasına izin vermezsiniz."

"Onu hiçbir şeye mahkûm etmek niyetinde değilim. Kiminle evleneceğine sadece ve kendisi karar verecek."

İnançsızlıkla önce konta, sonra da kardeşinin gülümsemeyen yüzüne baktı. "Ne oyunu bu?"

"Oyun yok. Jenna'nın Stuart'la nişanı bozuldu ve eğer evlenirse, bu sadece kendi seçeceği bir adamla olacak. O erkek olma şansın var mı sence?"

Dişlerini sıktı ve yumruğunu Kont'un kendini beğenmiş yüz ifadesine vurma dürtüsünü kontrol etti. Eğer dişlerini kırmak için bir bahane iki yarı oğlu olmasaydı, isteğine yenik düşebilirdi.

"Senin onayımı istiyorum," dedi tekrar.

"Neden benim onayımı istiyorsun? Sana Jenna'nın istediği kişiyle evlenmekte özgür olduğunu söyledim."

Gray başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Onu ailesinden ayırmayacağım, bu şekilde olmaz. Onun mutluluğu benim için ailesiyle benim aramda seçim yapmasına izin veremeyeceğim kadar önemli."

"Onu sevdiğini söyledin. Bu yeterli değil mi?"

"Size sormama izin verin, lordum. Benimle evlenmek için size meydan okuyan kızınızı sevmem yeterli mi? Onunla ilişkinizin kötüleştiğini görmeniz yeterli mi? Gariplikler katlanılamaz hale geldikçe onu daha az görmeye başlıyorsunuz. Onu seviyor olmam seni teselli edecek mi?"

Kontun gözlerinde kısa süreli bir saygı parıldadı. "Yani onun ailesiyle ilişkisini korumak için benim onayımı mı almak istiyorsunuz?"

"Eğer onun sadece yarısıyla evlenirsem, çünkü diğer yarısı parçalanmış ve ailesinin kalbinde kalmıştır, o zaman onunla evlenmenin bir anlamı kalmaz. Ben onun tamamını istiyorum. Ve eğer bu zorba bir aileyi de içeriyorsa, o zaman bu sonuçla başa çıkmaya hazırım."

Kontun kahkahalara boğulması onu şaşırttı. "Sanırım az önce hakarete uğradık," dedi Quinn ve Sebastian'a. "Sizden hoşlanıyorum Bay Douglas. Hata yapmayın. Kızımın oynadığınız için sizi lime lime etme düşüncelerim hâlâ var ama cesaretinize ve Jenna'nın mutluluğuna olan bariz bağlılığınıza hayranım."

"Onun için yeterince iyi olmadığını biliyorum," dedi Gray alçak bir sesle. "Ama onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kontun gözleri parladı ve çenesi gerildi. "Neden yeterince iyi değilsin, çünkü maaşın için çalışıyorsun?" Masadan uzaklaştı Gray'in önünde ileri geri volta atmaya başladı, elleri arkasında kenetlenmişti. Durdu ve Gray'e baktı. "Geçen hafta senin hakkında birkaç araştırma yapma gösterdim. Seni onurlu biri görmeyen tek bir kişiye bile rastlamadım."

Gray başını salladı, Kont'un bu kadar ileri gitmesine şaşırmıştı. Ama o zaman Jenna'nın ailesinin hiçbir üyesinin işleri yarım yamalak yapmadığını gerekirdi.

Kont ondan önce davranmaya devam etti ve araştırın gözleriyle onu değerlendirdi. "Asilzade olmanın insanı onurlu bir adam yapmadığını görmek için Vikont Dudley'e bakmamız yeterli."

Önce oğullarına sonra da Gray'e baktı. "Jenna sizi kabul ederse, birlikteliğinizi kutsayacağım."

Sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. İnançsızlık içinde bakakaldı. Ulaşılmaz olan artık ulaşılabilir hale gelmişti. Mutluluk ve Jenna' geleceği artık avuçlarının içindeydi.

"Acilen Jenna ile konuşmanı öneririm. Biz konuşurken eşyaları toplaniyor. Seni kabul edeceğini garanti edemem ama kabul ederse onayımı veririm." Gözleri parlıyordu ve Gray'in söyleyecek söz bulamaması karşısında kahkahalarını bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Odasında," diye ekledi. "Sanırım yolu biliyorsun."

Jenna pencere kenarındaki koltuğundan Margaret'in kalan giysilerini toplamasını izledi. Stuart'tan aldığı mektuba baktı ve yavaşça ikiye katladı.

Annesinin Londra'daki evlerinde sakladığı birkaç belgeyi bulmuştu. Sadece babası açıkça suçlanmakla kalmamış, Napolyon'a sadık birkaç kişinin daha adı geçmiş ve daha sonra tutuklanmışlardı.

Yakın ailesi dışında kimsenin Vikont'un ihanetini öğrenmesi pek olası olmasa da, Stuart'ın babasının yaptıklarının utancını uzun süre taşıyacağını biliyordu. Bir gün onun da huzura umuyordu.

Margaret ağır kapağı kapatırken, "Sandığını aşağı taşıması için uşağı çağıracağım," dedi.

Jenna başıyla onayladı ve bakışlarını pencereden dışarı, komşu çatılara çevirdi. Birkaç saat içinde at arabalarına binecekler ve Londra'dan ayrılacaklardı. Gray'i terk edeceklerdi. Ona tekrar gitmek için çok istekliydi. Ona babasının yumuşadığını ve dilediği kişiyle evlenmesine izin vereceğini söyleyecekti. Ama gururu yalvarmasına izin vermedi. Adam seçimini yapmıştı ve bu değildi.

Kapı sertçe çalındı Margaret aceleyle cevap verdi. Elleri gevşediğinde çoktan sandığa doğru işaret . "Burada ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa kaldı.

"Kim o?" Jenna sertçe sordu. Gray odasında belirlediğinde nefesini içine çekti. "Leydi Jenna ile konuşmak ," dedi Margaret'a.

Onun Jenna'nın yatak odasında ortaya çıkmasından dolayı hâlâ şaşkın olduğu belli olan hizmetçi aceleyle geri çekildi. "Gray... burada ne yapıyorsun?" Jenna oturduğu yerden kalkarak sordu.

Bir odayı geçti ve onu nazikçe kollarına aldı. "İyi misin? Kolun nasıl? Ağrıyor mu?"

Güldü. "Evet, daha iyi ve fazla değil. Burada ne işiniz var? Eğer fark ediliyorsen babam bizi öldürür."

"Burada olduğumu biliyor."

Gözleri şok içinde açıldı. "O zaman neden buradasın?"

"Çünkü sensiz yaşayamam. Sen olmadan nefes almayı hayal bile edemiyorum. Geceleri yatağa girdiğimde yanımda olmadığını hayal edemiyorum. Sabah uyandığımda saçların yüzümde ve bacakların sarılmış istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve gözlerinden yaşlar süzülürken dudakları titredi. "Gri..."

Bir parmağını kızın dudaklarının üzerine koydu, diğer kolu hâlâ kızın beline sıkıca . "Şşşt, henüz bitirmedim." Burnunun ucunu öptü, sonra da yanağından süzülen tek damla gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. "Seni seviyorum Jenna. Seni başka bir sevmeyi hayal ettiğimden çok daha fazla seviyorum. Sen de kalbim kadar benim bir parçamsın ve nasıl kalbim olmadan yapamıyorsam, de yapamam."

Önünde diz çöktü, kollarını bacaklarına doladı ve yüzünü eteklerine gömdü. Ona kadar sıkı sarılmıştı ki hareket edemiyordu. Yavaşça elini saçlarının arasından geçirdi ve adam tekrar ona baktı, gözleri duyguyla parlıyordu. "Evlen benimle, Jenna. Hayatının geri kalanını benimle geçireceğini söyle. Seni benim yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya ."

"Peki ya babam?" Sesi mutsuz bir fısıltıyla kesildi. Gray ile evlenmeyi kabul edecek miydi? Onun koca seçimine karışmayacağına dair verdiği güvence doğru olacak mıydı? Ve eğer babam onay vermeyi reddederse Gray hâlâ evlenmek miydi?

Yavaşça, tekrar kollarına dönene kadar vücudunu yukarı kaydırды. "Babanla çoktan konuştum."

"Ne?"

"Onun onayını istedim ve o da . Ailenizi yabancılaştırmadan evlenmekte özgürüz."

Oda bulanıklık içinde etrafında dönüyordu. Gözleri tekrar adamın yüzüne odaklandı. Ölçüsüzce sevdiği adamın yüzüne. Her şeye sahip olmayı ummaya cesaret edebilir miydi? Ailesinin sevgisine ve Gray'le bir hayata sahip olmayı asla hayal edemezdi. İkisi spektrumun zıt uçlarında "Bizi kutsadı mı?"

"Öyle yaptı," diye onayladı Gray.

"O zaman evet, evet! Seninle evleneceğim," diye bağırdı ve kendini onun göğsüne doğru fırlattı. "Onun onayı olmadan da seninle evlenebilirdim. Seni seviyorum. Ah seni nasıl seviyorum."

Onu yakaladı ve yakıcı bir tutkuyla öptü. Onu kendine doğru bastırırken kolundaki acıyı . Çılgınca kollarını ona sarmaya çalıştı, askısı yüzünden hayal kırıklığına uğradı ve sonunda onu yırttı.

Boğazlarından gelen hafif bir sesle birbirlerinden ayrılıp kapıya yöneldiler ve anne babasının durduğunu gördüler. "Bir düğün olacağını varsayabilir miyiz?" diye sordu Kont dikkatle.

Gray geniş bir gülümsemeyle, "Olabilir," dedi.

Ellerini her ikisine de uzatarak ilerlerken annesinin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Tebrik ederim. Size mutluluklar dilerim."

"Teşekkür anne," diye fısıldadı annesine sarılırken.

Kont, Gray'in elini sıkmak için elini uzatırken, "Ona iyi bak genç adam," diye uyardı.

"Yapacağım, lordum."

"Gel Pen, bırak onları," diye azarladı annesi. Onu odadan ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

Jenna tekrar Gray'e döndü. "Bana rüya görmediğimi söyle. Beni gerçekten sevdiğini söyle."

Başını onunkine doğru eğdi, gözlerini, burnunu, yanaklarını ve sonra da ağzını öptü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Senden daha çok sevebileceğim birini hayal bile edemiyorum."

Mutluluk içinde iç çekti. "Ve düşününce. Birbirimizi bulduk çünkü ben bir sevgili edinmeye karar verdim."

Gözleri karardı ve kaşlarını çatı. "Başka bir çapkına evlenme teklif etmeye karar vermediğine sevindim."

"Hayır, sadece tırmık ortaya çıkan bir tırmık." Ona muzipçe sırıttı. "Neredeyse beni kaçıırıyordun. Bu öğleden sonra Westerleigh'e gitmek üzere yola çıkacaktık."

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim," diye homurdandı ve dudaklarını tekrar yakaladı. "Ve hayır cevabını kabul etmeyecektim."

"Seni seviyorum Gray. olma düşüncesine dayanamıyorum."

"Endişelenmene gerek yok. Bir daha asla bensiz olmayacaksın."

Onun kollarına daha da sokuldu ve erkeksi kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Ona dönüp baktığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Gece yarısına kadar, aşkım. Gece yarısına kadar."

Sonsöz

Agra, Hindistan

1820

"Hayal ettiğimden çok daha güzel," diye fısıldadı Jenna. Elleri Gray'in ellerinin etrafında sıkılaştı.

İkisi batmakta olan güneşin mor ve altın tonlarının Tac Mahal'i yumuşak bir ışıkla

yıkamasını izledi. "Hâlâ bunun şimdiye kadar duyduğun en romantik hikâye olduğunu

mu düşünüyorsun?" diye sordu alaycı bir tonda.

Ona döndü ve her geçen gün daha çok sevdiği adamın yüzüne baktı. "Hayırbence bizim

hikâyemiz en romantik olanı."

Gülümsedi ve dudaklarını indirerek onunkileri uzun, şefkatli bir öpücükle yakaladı.

"Hayallerinden birini gerçekleştirebildiğim için mutluyum."

"Tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdün."

Ve bu doğrudu. Evli kaldıkları dört yıl boyunca erkek, kadının hayalini kurduğu her şeyi

gerçekleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Birlikte Mısır piramitlerini ziyaret etmişler, egzotik

sahillerin kumlarında sevişmişler ve Karayipler' tropik sularında yüzmüşlerdi.

Maceralarını yazması için onu teşvik etmişti ve bu yüzden ziyaret ettikleri her yer için bir

günlük tuttu. Soğuk gecelerde, Londra'ya , ateşin önünde otururlar ve onun yarattığı sonsuz

sayfalardan seyahatlerinin hikayeleriyle çocukları eğlendirirlerdi.

Ve şimdi, burada hayallerini sadece hayal etmekle kalmıyor, onları yaşıyordu. Bu neredeyse

anlaşılmaz bir şeydi. Göz kapakları yaşlarla doldu ve beyaz mermer kuleler önünde yüzmeye

başladı.

"Sen iyi misin?" Gray onu kendine doğru çekti ve endişeyle ona baktı. "Daha

iyi olamazdım," dedi duygudan boğulmuş bir sesle. "Seni seviyorum." "Ben

de seni. Sen dünyanın en güzel kadınısın ve ben de erkeklerin en şanslıyım."

Akşam gölgelerinin uzayıp yayılmasını izlerken onun kollarına yerleşti. Yarın İngiltere'ye

doğru yelken açacaklardı. Eve. Annemi, babamı, Sebastian'ı, Quinn'i ve çocukları görmek güzel

olacaktı. Stuart'la olan dostluğu bile ve babasının ölümünü izleyen günlerde ailesinin bağrına

basmıştı.

Ve Gray. Onu, kendisinin bile ummaya cesaret edemediği kadar büyük bir coşkuyla

kucaklamıştı. Ona olan bariz bağlılığı ailesinin sevgisini kazanmıştı. Ailesi İngiltere'den uzun süreli

ayrılışlarından şikâyetçi olsa bile.

Gray onun elini tuttu ve nazikçe kollarından çekti. "Korkarım artık gitmeliyiz."

"Çocukları çok özledim," diye mırıldandı. "Onları tekrar görmek için

sabırsızlanıyorum."

"Bahse girerim onlar da sizi özlemiştir."

Çocuklarla ilgili düşünceler zihinlerinden süzülürken ikisi de gülümsedi. Evlendikten sonra

geniş bir ev satın almışlar ve kapılarını yetimhanenin çocuklarına açmışlardı. O zamandan bu yana

geçen yıllar içinde sayıları artmış ve her çocuk onların gözünde özel bir yere sahip olmuştu. Ama

Meg, güzel bir genç hanıma dönüşen sevgili, tatlı Meg, kalplerini başka hiçbir şeye benzemeyen bir

şekilde fethetmişti. Onlar için kendi kanlarından olan bir kızıdan daha fazla bir evlat olamazdı.
Jenna düşüncelerinden sıyrıldı ve Gray'in bekleyen kolunu tuttu.
"Bir macera daha sona eriyor," dedi gülümseyerek.

Onları Jamuna Nehri'ne götürecek tekne.

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaştı. "Ama bir tane daha başlıyor aşkım. Birlikte geçireceğimiz tüm hayatın en büyük macera olmasını planlıyorum."

Yazar Hakkında

Maya Banks, çağdaş romantizm, erotik romantizm, romantik gerilim ve İskoç tarihi romanları dahil olmak üzere birçok türde 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarıdır. Kocas, üç çocuğu ve çeşitli kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Doğma büyüme güneyli bir kız olan Maya, Mason Dixon' altındaki yaşamı seviyor ve daha da önemlisi, güneyli karakterleri ve ortamları hikayelerinde canlandırmayı seviyor.

ilgili güncel haberler için Maya'nın web sitesini veya Facebook sayfasını

ziyaret edebilirsiniz. www.mayabanks.com
www.facebook.com/authormayabanks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.